

ولسمشر ما وژلی!

ولسمشر ما وژلی ارش ننگيال

له درز سره د بنځو او ماشومانو کريغې اسمان ته پورته شوې، ټولوانگرې ته منډې کړې، له بل درز سره کاني او لرگي د کوټې په بنسټونو را وورېدل، ورپسې داسې ډزې جوړې شوې چې ټول انگرې کې سپينه رڼا شوه، په خونو کې لمبې تاوېدې او زه هک حيران په ځای کې ناست وم، داسې لکه دا هرڅه چې په خوب کې وينم، همدا چې ډزې غلې شوې، د ځگېرويو غرونه پورته شول، د ماشوم ځوی چغې مې ترغوږونو شوې، چې پلار، پلار نارې بې وهلې، خونې نه مې دباندې منډه کړه، چې ناڅاپه مې د بهرنيو پوځيانو چيغې او شور ترغوږ شو، له چيغو سره په ما زړې شروع شوې. له ډزو سره مې ځان بېرته شاته گوزار کړ، يوه شوم چې بهرني عسکر کور ته راغلي دي، په وجود کې مې څو ځايه د سخت درد احساس کاوه، اوږې ته مې پام شو، لکه چينه وينې ترې راخوټېدې، سترگې مې پټې، پټې کېدلې، بهرني عسکر مې شاوخوا ولاړ وو، خو ډېرته راته ښکارېدل، ما وې چې وروستی سلگۍ مې دي، په زړه کې مې کلمه وويله او په سترگو مې تياره زوروره شوه.

===

زړه کې لږ، لږ بېدار وم، په ځان پوی شوم چې لا ژوندی يم، دسترگو پرانستلو کوښښ مې وکړ، سترگې مې يوڅه درنې وې، خو و غږېدې، په رښتيا هم ژوندی وم، لکه د ټانگې اس ټوک، ټوک وم او په سپينو بند اژونو تړل شوی وم. شاپه تخته چپرکت کې پروت وم په اړخ نه شوم او وښتې، شاوخوا مې وکتل څوک نه ښکارېدل. د پاڅېدو کوښښ مې وکړ، خو توان بې راکې نه و. د تېرې شپې يادونه مې سترگو، سترگو ته کېدل، زامن، لوني، مور، پلار، مېرمن او خور، ټول مې زړه کې وگرځېدل، زه چېرته يم! چار راوستی يم، ولې؟ ددې پوښتنو ځوابونه مې اورېدل غوښتل، په مخ مې او ښکې روانې شوې، د پاكولو لپاره مې لاس پورته کول غوښتل، خودم پکې نه ؤ، له دې سره دوه نظامي بهرني ځوانان خونې ته راننوتل، زما په بيدارۍ بې يو بل ته وکتل او مسک شول، يو بې رامخکې شو، زما په زړه کې پرتو پوښتنو ته مې د ځواب په هيله ور وکتل، هغه په انگرېزي څه ويل خو زه بې په خبرو پوه نه شوم، ما ورته په خپله ژبه وويل چې ستا په خبرو نه

د کتاب ځانگړنې:

کتاب : ولسمشر ما وژلی!

ليکوال : ارش ننگيال

کمپوز او ډيزاين : نصرت الهام Nasrat.ilham@gmail.com

خپرنډوی : گودر خپرنډويه ټولنه

د خپرونو لړ : (۲۳)

لومړی چاپ : ۱۳۸۸ لمريز

چاپشمېر : ۳۰۰۰ ټوکه

پته: گودر کتاب پلورنځی، لاندېنی پور، اسحاق زی مارکېټ، بزازی

څلورلارې، جلالکوټ ۰۷۰۷۱۲۸۱۸۲

سمسور هنري او ادبي ويب پاڼه

www.samsoor.com

ډالۍ

د خپل خدای بښلي پلار شاعرې

ارو! ته!

ارش ننگيال

پوهېرم، زلمی په خندا شو بل ملگري ته یې څه وویل او دواړه له خونې ووتل.

ما یواځې د یوې پوښتنې ځواب موندلی و او پوه شوی وم چې امریکایي ځواکونو نیولی يم، خو حیران په دې وم چې ولې؟ له دې سره هغه دوه امریکایان، له یوې ښکلې خارجي ټیپه جنی سره چې کاوبای پتلون او لنډ کمیس یې اغوستی دی، راننوتل، جنی په ماته گوډه پښتوسترې مشې وکړه، ما له واره ترې د خپلې کورنۍ پوښتنه وکړه او دامې هم وویل چې دې کافرو زه ولې راوستی يم؟

جنی راته په کراره وویل: هرڅه چې وایې په آرامي ووايه! (اوکی!) فامیل دې ټوله روغ، جول دي.

له دې خبرې سره مې قهر نور هم زیات شو، په چغو مې ورته وویل: ما په خپلو سترگو ولیدل چې دې کافرو وویشتل، ته وایې چې روغ جوړ دي؟ درېوږه غلي، غلي ولاړ وو، ما چيغې وهلې او د کورنۍ پوښتنه مې ترې کوله، هغه لومړني زلمي پوځي جنی ته څه وویل، جنی زما خواته رانېژدې شوه:

- که ته غلی نه شي هيڅوک به له تاسره خبرې ونه کلي، دا به تاته دېر تاوان وکلي، هر څه به درته وویل شي. ریلیکس ریلیکس اوکی.

دهغې خبرې لانه وې تمامې چې ما ورنه وپوښتل:

- دا کوم ځای دی؟ او دوی ولې راوستی يم؟

جنی ځواب را کړ: دا ځای بگرام دی، ته یې د طالب په نام نیولی یې، مورې پوهیږو چې ته طالب او القاعده نه یې، هسې په تالښک دی، خو کله چې روغ شوي بیا دې آزاد کوو، هسې د څو ورځو لپاره به دلته یې، نوت ته ولې وارخطا یې؟

- عجیبې خبرې کوي! ولې وارخطا یې... زه د بند په کیسه کې نه يم، زما کورنۍ څنگه ده؟ هغوی چېرته دي؟

- ستا کورنۍ یوڅه زخمي شوي وو، اوس په خپل کور کې روغ جول دي،

اندرستیند؟

له دې سره مې زړه یو څه په کراره شو، خو بیا مې هم باور نه کېده چې ددې خبره دې ریښتیا وي، جنی ته مې وویل: ته مسلمان نه یې؟

- بلې زه افغان يم، مسلمان يم.

- ښه نو ته او خدای دې، که ریښتیا راته ونه وایې کورنۍ مې څنگه ده؟ جنی یو وار په خندا شوه.

- ولې؟ زه درته دروغ وایم؟ کورنۍ دې اوس روغه او صحتمند دي، او په خپل کور کې دي، ته لږ دېر زخمي وي، په همدې خاطر یې دلته راوستې.

هغه دوه امریکایان چې اوس لري په څو کیو ناست وو، جنی ته یې غږ کړ، جنی یې خواته لاړه، خوشبې یې ورسره خبرې وکړې. بیا درېوږه راپاڅېدل او ما ته یې وویل، چې دلته ډاکتران او خدمه شته، چې هرڅه ته اړتیا لري درته راوړي یې، دا یې هم وویل چې ته به څو ورځې دلته یې، چې روغ شي، مور دې بیا پوښتنې ته راځو او لاړل.

ما به ورته څه ویلي وای، ددوی په هکله مې له خلکو نه ډېرې کیسې اورېدلې وې، بس ما هم هغه د تبلیغیانو په اصطلاح پخه اراده وکړه.

==

یوه میاشت یې داسې وساتلم لکه د (لاندې) پسه؛ خو خدای شته چې د کورنۍ په تېره د اولادونو غم دومره دروند و چې گرځول یې راته اسانه نه و، امریکایي ډاکترانو وویل، چې زه بختور يم، ځکه په څلورو مرمیو لگېدلی او لا ژوندی پاتې يم، د پښو درې واړه ټپونه مې تر ډېره ښه شوي وو، خو د چپې اورې ټپ ډېر وځورولم، هغه هم په جوړېدو و؛ هغه دوه پوځیان چې په لومړي ځل له هغې ژباړني سره راغلي وو، د یو نوم (مایک)، د هغه بل (مارتین) او ژباړنه (سونیتا) نومېده، له دوی سره یو څه بلد شوی وم، یوه ورځ، مایک او مارتین له درې نورو (دېوانو) پوځیانو سره راغلل، یوه توره کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونه یې راته شاته ولچک کړل، لکه ناوې، دوو کسانو له دواړو اوږو ونيولم او روان یې کړم، له یوڅه منزل وروسته مې د پنجرې د خلاصېدو غږ واورېد، په لاره کې سره ډېر بنگېدل خو زه یې په خبره نه پوهېدم، خوشبې وروسته یې زما له سر نه کڅوړه لرې کړه، زه وار خطا او په غوسه وم، ما په خپله ژبه په زوره، زوره کنځلې

وکرې، هغوی یوه ډیکه راکړه او دروازه یې راپسې بنده کړه، اوس زه په یو وړوکي دوه متره کوټه کې، چې یو وړوکي (روشن دان) یې په چت کې درلود بندي شوم، د خونې لوړ سیمتي د بوالونه سپین رنگ شوي وو، په وره کې راته یوه وره کړکۍ بنکاره شوه خو بنده وه، یو جای نماز، یوه کمپله، یو بالبنټ، یو توشک او یو بوتل معدني اوبه پرتې وې، الله پاک انسان ته داسې غم او ستونزې نه ورکوي چې د زغم او وړلو توان یې ونه لري، ځکه له غم سره زغم هم ورکوي، کنه څوک د چاله غمه مړ شوی دی؟ له څو ورځو وروسته یو سهار زما د خونې ور خلاص شو، دوه توریان اویوه تکه سپینه جنۍ له خونې بهر ولاړ وو، هغه یو یې راننوت، کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونو پنبو کې یې ولچک اوزولني راواچولې، بیا یې له تخرگونو ونيولم اوروان شو، هېڅ نه پوهېدم چې چېرته مې وړي، څه ډول ځای دی؟ پینځه دقیقې مزل به مو کړی و، چې یوې خونې ته ننوتو، د خلکو غږ ترې راپوته شو، په څوکۍ یې کېنولم، کڅوړه یې له سر نه راته لرې کړه؛ گورم چې د یو مېز شا وخوا درې امریکایان او یوه هغه افغانۍ جنۍ ناسته وه، سترې مشې مو سره وکړه، جنۍ چې نری مسکا یې په شونډو پرته وه راته وویل:

-ته مودلته د تحقیق لپاره راوستی یې، دوی وايي که ریشتیا ورته ووايې، نو تاسره هر ډول کومک کوي.

دې کې یو شین سترگي، چې تک سپین وینسته یې درلودل، جنۍ ته څه وویل، د امریکایي له خبرو وروسته سونیتا وویل: څارنوال وايي، چې دېر ارامه اوسه، تا ته به هېڅ خطر متوجه نه شي.

ما هم د قهر په مسکا ځواب ورکړ: زه حاضر امداده يم.

سونیتا په مسکا، مسکا زما خبرې امریکایانو ته وژباړلې، ټول سره مسکي شول، شین سترگي امریکایي، سونیتا ته بیا څه وویل، هغې چې خندا یې لا په شونډو بنکارېده زیاته کړه: (تورن توماس) څارنوال دی (ډگروال مایکل) یې مرستیال او زه هم سونیتا يم! اوس ته ځان معرفي که؟.

زه په فکر کې تللی وم، د هغې په پوښتنه وپوهېدم چې غواړي ځان معرفي کړم، خو پاشلي حواس مې چې تر څو را ټولول او خبرې ته مې ځان

جوړاوه، مایک بیا سونیتا ته یوڅه وویل او سونیتا د مایک د خبرو په ژباړه پیل وکړ.

- مایک وايي چې موږ ستا په هکله په هرڅه پوهیږو، خو غواړو چې ستا له خولې یې واورو.

بس ما هم شروع وکړه: نوم مې توریالی دی، خلک راته له پخوا نه تورن وایي، په (۱۳۵۰) کال کې د ننگرهار ولایت د شېرزادو د ولسوالۍ په مرکيخېلو کې زېږېدلی يم؛ له حربي پوهنتون نه فارغ يم، د ډاکټر نجیب په وخت کې مې د جمهوري ریاست په (گارد خاص) کې دنده درلوده.

له دې سره سونیتا چې په لیکلو بوخته وه په خندا وویل: ځوان پاتې شوی یې، میجر یې، ځکه خو په نظامي قانون پوهیږي.

بیا یې امریکایانو ته مخ واړاوه او زما خبرې یې ورته وژباړلې؛ یوه شېبه یې سره بحث وکړ، چې هر یو په خپلو کتابچو کې یاداشتونه نیول، دې سره هغه سپینو وپښتو والا (مایکل) په خندا وویل: ویري گوډ.

سونیتا له عادت سره په مسکا وویل: تورن صیب نور؟

- بس نو د ډاکټر نجیب حکومت چې چپه شو، زه کلي ته لاړم هلته مې تر اوسه پورې دهقاني کوله او دکلي په ښونځي کې ښوونکی يم، یو ورور مې په جهاد کې شهید شو، درې ژوندي دي، چې ټول سره بېل یو، په کلي کې دهقاني کوي، یو سپین ږیری پلار لرم، یوه مور، دوه زامن دوه لوڼې، ښځه دوه خوبندې مې واده شوي او یوه په کور ده.

څه به مو سر خوږوم، یو سات یې رانه پوښتنې کولې، چې طالبان چېرته دي؟ په کومو ځایونو کې په کومو عملیاتو کې دې برخه اخستې ده؟ نور ملگري دې څوک دي؟ داسې ډېرې پوښتنې چې ما یې په هکله هېڅ مالومات نه درلودل.

دوی زموږ د کلي، کلیوالو اوسیمې په هکله ډېر مالومات درلودل، چې زه خپله ورته حیران شوم، له دې پېښې نه پینځه ورځې مخکې مې زموږ له یو قومي سره ښېښې وکړه او د شپې کوم شل ډېرش کسان زما د وړوکي خور په دسمال پسې راغلل.

دوی ویل چې هغوی طالبان وو او ته ورسره لاس لرې، عجیبه وه هرڅه چې مې ویل دوی پرې باور نه کاو.

ددې ورځې تحقیق په خیر و خیریت خلاص شو! خو زما د تور سپیناوی نیمگړې پاتې شو او بېرته یې خپل ځای ته بوتلم.

دوه ورځې وروسته یې بیا هماغه ځای ته بوتلم، داځل مایکل او هغه سپین سړی پوځي چې یو بل افغان ژباړن ورسره و راغلل، په دې ورځ یې هم ټولې پوښتنې د طالبانو او القاعده په هکله وې، چې ما یې په اړه هیڅ هم نه شو ویلی، ځکه چې زه نه طالب وم او نه مې دهغوی په هکله څه مالومات درلودل، خودوی کله زما خبره منله؟ دوی ویل چې په ننګرهار او خوږیانپو کې ټول بریدونه او چاودنې ما او زما په مشرۍ ملگرو مې کړي دي، زه دلسگونو کسانو قاتل یم، کله مې چې ددوی پوښتنو ته ددوی په خوښه ځواب ور نه کړ، زما وهل ټکول شروع شول، امر یې وکړ! او زه یې له پښو په چت کې په رسیو سرچپه ځوړند کړم، هغوی درې واړه بهر ووتل، دوه عسکر پاتې شول چې ماته جزا راکړي، هغوی کوم یوسات وروسته راغلل، بیا یې هماغه پوښتنې شروع کړې خوماته چې څه نه و مالوم؛ نو ما به ورته څه ویلي وای، دوی زمونږ نوي خپلوان طالبان او ترهگر بلل خو دا خپلوان زمونږ د کلي او زمونږ لرې خپلوان هم وو، داسې احساس مې کاو، چې ماغزه مې له پوزې نه را و وځي، له پوزې مې بې اختیاره اوبه خڅېدې، ما وې سترگې مې له وینو ډکې شوي، چې څومره زاری مې ورته وکړې، خو دوی داسې د تیرې زړونه درلودل چې هغه دیوې میاشتي ښه راته ددوی چل وو ښکاره شو، چې زه یې د همدې ورځې لپاره داسې ژر روغ کړم.

تپونه مې یو ځل بیا په درد شول، ځکه چې دوی ظالمانو په پخوانیو تپونو په ډنډې وهلم او زما چغې به اسمان ته پورته شوې، ما به یواځې الله پاک ته توبې ویستې نور مې هیڅ هم نه ویل، کله چې په دې سزاڅه ونه شوه، برېښه یې کړم او داسې یې ودرولم چې لاسونه او پښې یې راته څلورو خواوو ته کش و تړل، مایکل راوړاندې شو څه یې ویل او په لاسي ډنډه باندي یې کرار، کرار په پوښتیو وهلم، پسې ژباړن هم راوړاندې شو.

- مایکل وایي ته خواغان یې بیا پښتون یې تاسو ډېر غرور لرئ، ستاسو دا غرور به تر پښو لاندې واچوم، اوس خو به هر څه وایې، که ویې نه وایې نو غرور به دې څنگه شي؟

له دې سره مې د ژباړن په مخ لارې توکړې او په کنځلو مې شروع وکړه - د خربچیه، دې انگریزانو ته خو زموږ غرور او مېړانه مالومه ده، نور مې څه ویل، خو داسې ډنډه یې په (خوتو) راکړه چې بیا په ځان نه یم پو شوی.

کله مې چې سترگې و غړولې، خپله خونه کې پروت وم، ټول ځان مې درد کاو، د کورنۍ غم مې له یاده ووت اوس په خپل غم کې ډوب وم، که غوښې یې راته په امبور شکولې وای دومره نه خپه کېدم، لکه زه یې چې بې عزته کړم، ځان مې چې وکوت، لکه بانجان تک شین وم، بې اختیاره ځگېروي مې له خولې وتل، سخت تری وم، ژبه مې په تالو پورې نښتې وه، وره نه دباندې مې د چاگنگوسی واورېد، ورمې په پښې باندي وډباوه، د وره وروکې کړکۍ خلاصه شوه، د سونیتا ښکلې سترگې ترې مالومې شوې، نظر یې ډېر خوږ را باندي ولگېد، داسې لکه نژدې دوست چې مې پوښتنې ته راغلی وي، له ځان سره مسک شوم او سونیتا ته مې وویل:

- سونیتا تری یم، اوبه راوړه اوبه!

سونیتا په منډه یووړکې بوتل اوبه راوړې، کړکۍ نه یې راگوزارې کړې، اوبه مې وڅښلې او اوږده سا مې واخیسته.

- مننه!

کله مې چې د سونیتا خبرې ته پام شو، ډېره خواشینې راته ښکاره شوه، پسې یې غبرگه کړه.

- ډېر یې ووهلې کنه؟ دا د سپي بچیان، پرون یې یو زلمی هلک د تحقیق په وخت کې وواژه، دېر ښه ښایسته هلک و.

په دې خبره مې د وجود زخمونو خارښت وکړ، ترې و مې پوښتل: دکوم ځای و؟

- هلمندی و.

- نوڅه مسلمانان خونه دي چې گيلې ترې کوي، په دوی مولا پخوا تېره کړې اوس يې واردی، دا ووايه چې د څه لپاره بيا راغلي يې؟
په لنډه يې وويل: هسې هسې ماوې چې کوم شي ته خو به ضرورت نه لري؟

دا يې ووي او نوره لاره، زه او دردونه مې يواځې پاتې شو.

خوشبې وروسته سونيتا را ته لږڅه درمل راوړل، همدا چې ومې خوړل لږ وروسته مې دردونه يو څه غلي شول، دارامی احساس مې وکړ او سترگې راباندې درنې شوې.

په سبا يې دوه توريان راغلل يو څه دوا او مله مونه يې راکړل، په دريو وړځو کې يې ډېر بڼه کړی و، د دوی درملو کې عجيبه تاثير و، ژر يې اثر کاو، له يوې خوا مې وجود ټول په وينو کې و، له بلې خوا دا درې وړځې مې مله مې لگولې، سم بوی را نه پورته کېده، زړه مې ورته سخت په تنگ و، له وېرې مې د لامبلو او ځان مينځلو غوښتنه نه کوله، ځکه وېره مې کېده چې وايي به روغ شوی يم، بيا به راباندې د وهلو چلونه زده کوي، تر سبا مې هيڅ غږونه کي، دوی بلا وهلي له پاک والي سره ډېره مينه لري، ځکه خو يې زندان او زندانيان هم پاک ساتل، د سهار له چای سره سونيتا له يوې نوې بڼې سره چې په نظامي جامو کې وه راغله، د وره له خلاصولو سره يو پوځي خونې ته راغی لاسونه يې راوتړل پسې هغه ميرمنه راغله، د بڼې سپېرمې مونجې شوې، پو شوم چې بوی دې ته هم ورسېد، سونيتا مې پوهه کړه چې دا خو وړځې مې ځان په مله مې غور کړی، خو وينځلی مې نه دی، ځکه خو مې اطاق د مله مې بوی کوي، بڼې ته يې خبرې ترجمه کړې، هغې امر وکړ چې ما دې ژرتشناپ ته بوځي، زه تشناپ ته ننوتلم او ځان مې ووينځه، د بنديانو پاکې جامې يې راکړې، وجود مې سپک شو، کله يې چې بېرته خپلې خونې ته راوستم گورم چې خونه يې هم پاکه کړې وه، د اودس د ماتېدو لپاره به مې کله کله ټوله ورځ خوب نه کاو، په څلورويشت ساعتونو کې به يې سهار او ماسپينين (تشناپ) ته پرېښودم ډېر ځله به مې په تيمم لمونځونه کول.

د مازديگر په لمانځه ولاړم و، چې زما د خونې ور خلاص شو، پو شوم چې سونيتا او هغه بله بڼه دي، زه يې چې په لمانځه وليدم بېرته شاته شول دُعا چې مې خلاصه کړه ورمې وډباوه، خو پوښتنه راسره دا وه چې دا بڼه په ما څه کوي؟ سونيتا او دوه نور پوځيان له خونې د باندې ودرېدل او هغه پوځي بڼه خونې ته را وړاندې شوه، له وړو کې چرمي بېک نه يې د ډاکټرانو سامان را وويست، د فشار آلې مې چې وليدلې لږ څه ډاډه شوم، بڼه يې معاینه کړم، نسخه يې وليکله.

په ټوکو مې ورته وويل: همدا سې بڼه يم، وهلو ته مې جوړوئ؟ هسې مې بيا هم تحقيق ته بيايي.

امريکايی بڼې سرد نه پوهېدو په مانا وښور او ه، سونيتا ورته زما خبرې ترجمه کړې، بڼه له ځندا شنه شوه، بيا يې څه وويل چې سونيتا يې خبرې داسې ترجمه کړې.

- (وارل) وايي، چې ستاسو لپاره دا سزا هم کمه ده، تاسو تل درواغ وايئ، تاسو چې ماشومان او بڼې وژنئ زړه مو درد نه کوي؟ تاسو قاتلين ياستئ!

له دې سره مې بې اختياره بڼې ته يوه عسکري څپېره ورکړه، څومره زور چې راکې و، په بڼې مخ مې په څپېره ووهله، له څپېرې سره يې يوه چغه له خولې ووته، شاته يې ځان و غورځاوه او د خونې له وره سره يې اوږه په درز ولږېده، له دې سره له خونې د باندې شور ماشور جوړ شو، عسکر چې له خونې د باندې به تل ولاړ وو په ټوپکو کې يې مرمی تېرې کړې او زما خواته يې را منډې کړې، عسکرو بڼه د باندې وويسته او په ما پسې يې وربند کړ، له ډېره قهره مې ټول وجود رپېده، زړه مې په کنځلو بڼه تش کړ، ورسره مې د بڼې جانانه سزا تمه هم درلوده، خو سبا پورې نه د درملو درک مالوم شو او نه هم زما د سزا.

نه پوهېږم د شپې څو بجې به وي چې ور خلاص شو، کڅوړه يې راپه سر کړه، له يوڅه مزل روسته يې په زينو کوز کړم، پوه شوم چې بڼه يې روان کړی يم، د يوې خونې د ورد خلاصېدو غږ مې واورېد، دوه درې قدمه د کوټې منځ ته ورغلو په يوې څوکۍ يې وتړلم او له سر نه يې راته کڅوړه لري

کړه، گورم هماغه بنځه ده چې ما په خپره وهلي وه، ما ته مخامخ د مېز شاته په څوکی ناسته وه، په مېز د سگرټو ډبی، یولایتیر، د شرابو دوه بوتلونه او درې څلور پلاستيکي گيلاسونه ایښي وو، بنځې سپینه زېر پیراني اغوستی وه چې سینې یې ترې بوتې بوتې راوتې وې، په خونه کې اندامور پوځیان چې نیمه توري څېرې یې وې هم په څوکیو ناست وو، داخل ژباړن پکې نه و، کړتې پرتې یې ډېرې کولې، پیکونه یې سره و جنگول، بنځې بوتل راپورته کړ او زما خواته راروانه شوه، نیکر یې اغوستی و، سپینو غوښنو ورونو یې سمه ځلا کوله، داسې چې په شونډو یې مسکا خوره وه او خوله یې یوې خواته کړه نیولې وه په پلاستيکي، گيلاس کې یې شراب واچول بیا یې ما ته په خندا راوړاندې کړل، ماترې مخ واړاوه، بیا یې راوړاندې کړل، څه یې وویل، ټولو په کرس کرس و خندل، سره له دې چې په څوکی بنه کلک تړل شوی وم، دوو نورو پوځیانو هم کلک کړم او بنځې راته د شرابو بوتل په خوله را ومنډه، پوزه یې راته په گوتو بنده کړه، ما سا اخیسته او هغه د زهرو گوت مې له مری تېر شو. کرار کرار یې نیم بوتل راباندې وڅښه، ما به نور څه کړي وای وایي د زورور وهل او د کمزوري کنځا.

ما کنځلي کولې او هغوی خندل، ورو ورو مې ژبه درند بده، سرمې گنگس شو، څو شېبې وروسته، به چې ددوی وار راباندې ولگېده، یو ټکان به مې وخور خو په درد بیا نه پوهېدم، کله کله به گوزار دومره دروند و چې ټوله نشه به مې وتښتېده، خو وروسته به بیا هم په ځان نه پوهېدم، نه يم خبر چې څه وخت به و، چې دردونو راوینس کړم، له غټې گوتې نیولې تر وېښتو پورې ټول درد او درد، نور کله به یې دوه درې وخته اوبه ډوډۍ راته راوړه، خواوس چې مې شا وخوا وکتل هېڅ هم نه وو.

داخل یې پوره درې ورځې، نه اوبه نه ډوډۍ، اونه هم دارو درمل راکړل او نه هم د تېر ځل په شان سونیتا راغله، په څلورمه ورځ په زړه کې ژوندی وم نور لکه مړی پروت وم، د خبرو توان هم راکې نه و او نه هم خوځېدلی شوم، زه د دوا دارو په تمه وم خو دوی ظالمانو په همدې ورځ مازدیگر مهال یې بیا له خونې نه ووېستم، د امریکایانو یو ډول خاصه سزا یې راکړه، دا سزا داسې

وه چې ستوني ستاغ یې څملولم، په مخ باندې یې راته یو پلاستيک وغوړاوه، له پاسه یې راباندې د اوبو یو غټ پیپ را خوشې کړ، ما داسې احساس کاوه چې په یو سیند کې مخ په ښکته روان يم او ډوبېږم، خو ساه مې نه اوځي، ما وې که زړه مې وچاود، څو شېبې راباندې لکه کال تېرې شوې، او له څو شېبو وروسته اوبه راباندې بندې شوې او راوې ایستلم، ما داسې فکر کاوه لکه چا چې د سیند له تل نه را ایستلی يم، دوی مانه زما د کسانو په اړه پوښتنې کولې، ماته یې ویل چې تاسو ته وسله څوک درکوي؟ خو که ما په کور کې وسله درلودای په هماغه ځای کې مې ورسره ډزوله؛ دا سزا یې څو ځل نور هم تکرار کړه چې په بدن کې مې هېڅ شیمه پاتې نه شوه؛ له دې سزا وروسته هم زما په تحقیق کې د دوی لپاره کوم پرمختګ رامنځته نه شو.

له تحقیق وروسته راباندې تبه راغله او بدن مې داسې مې شو، چې له ځایه هم نه شوم پاڅېدلی، له دې ځایه یې بیا هغې لعنتي خونې ته راوستم، بس هر ځل تحقیق مې له وهلو ډبولونه تش نه و، نور یې حساب رانه ورک و چې څو واړه یې ډول ډول سزاګانې راکړې، خو یوه ورځ یې سر راته دوه ځایه داسې مات کړ چې د تحقیق خونه له وینو ډکه شوه، له دې پېښې نه وروسته لس ورځې یې بیا تحقیق ته ونه غوښتم، یوڅه ښه شوی وم، چې یوه ورځ سهار وختي یې بیا د تحقیق لپاره بوتلم، دا ځل هغه د سپینو وینستو والا پوځي، مایکل اودوه نور کسان چې ما مخکې نه ولېدلي په خونه کې ناست وو، ترجمان د جاوېد په نامه یو ښکلی زلمی و، له ټولو سره معرفي شوم، سپین سري وویل چې تاته یو ښه زیری لرم، خو که خپله پښتو هېره کړې او مور ته هر څه ووايي.

د زیری پوښتنه مې ترې وکړه، سپین سري پوځي په لوړ اواز چاته غږ وکړ، گورم یوه بنځه چې د خوب جامې یې په تن دي، یوې پوځي جنۍ له لاسه نیولې خونې ته را دننه کړه، بنځې خپل سر تیت نیولی و، همدا چې مخ یې راته ښکاره شو، سره له دې چې لاسونه مې تړل شوي وو، په خپل زور پوه نه شوم، له هغه میز نه چې ټول چاپېره ناست وو، پورته مې که او په سپین سري او ملګرو مې ورواړاوه، دې کې عسکر راباندې راټول شول، په زور

او وهلو یې بیرته کلک کړم، هغه بنځه زما مېرمن وه، خو هغې زما په لیدو، زما په چغو او زموږ په جنگ هېڅ غبرگون ونه بنود، یواځې یې رډې، رډې ټولو ته کتل، له سترگو مې لمبې پورته شوې، داسې شوم لکه لیونی، لاسونو او پښو کې مې ولچک او زولنې پرته وې، خو بیا هم څلورو کسانو نه شوم ټینګولی، زما مېرمن یې بیرته بوتله او زه یې له ښه ډولو وروسته بېرته خپلې خونې ته راوستم، خو زما لېونتوب نه غلی کېده، ساعت په ساعت مې غم له زغم نه وته، پښتنې مېرمنې او نجونې، ان له خسر او د خاوند له ورور نه هم مخ پیتوي، نامحرم د هغوی غږ هم نه شي اورېدلی، بیا زندان او هغه هم امریکایان، ښځې ته مې قهر راته، چې ولې یې ځان نه دی وژلی، له دې ځای نه خو ښځې ته مرګ ښه دی، له ځان سره مې ژپل چې له خونې دباندې سونیتا له کوم چا سره په گرم بحث لگیا شوه، سونیتا همدا ویل چې (اوپن ده ډور) سونیتا غوښتل چې زما د خونې وروته خلاص کړي او هغوی غوښتل چې له پنجرې راسره خبرې وکړي، همدې کې مې د وره د کړکۍ د خلاصولو غږ واورېده، همدا چې کړکۍ پوره خلاصه شوه گورم چې د سونیتا ښکلې څېره را ښکاره شوه، ورسره له ځایه پورته شوم، د وراه لاسونه مې په وره کېښودل او په قهر مې ورته وویل:

- تا خو ماته نه و ویلي چې زما مېرمن دلته بندې ده؟

زما له قهر سره سونیتا یوڅه وډاره شوه

په بیرې یې وویل: زه دلته ترجمان یم، زه دهیڅ شي صلاحیت نه لرم، څه چې راته هغوی وايي هماغسې کوم.
- ښه اوس دڅه لپاره راغلي یې؟
- نه پوهېږم چې څنگه یې درته ووايم، تول دې دارکلي، اوس یې نه پرېښودم، چې بل غم جول نه کلي.

- نه یې جوړوم، اوس د هر ډول زیري اورېدلو توان لرم، ووايه!

سونیتا یو ډول راکتل او وېي وویل: له تاسره یې ستا مېرمن چې زخمي و، هم راوستې وه، خو مېرمن دې خپل عصاب له لاسه ورکلي...

سونیتا د خپلو خبرو پر مهال زما د غبرگون سخته په تمه وه، خو ما د هغې د توقع خلاف، هیڅ ټکان ونه خوړ، زه پوهېدم چې زما مېرمن ددې حالت زغم نه لري، پسې مې ویوښتل: او نوره کورنۍ مې؟
- هغوی نه زه هم خبر نه یم.

دې سره مې ورته وویل: ته د همدې خبرې د اورولو لپاره دلته راغلي وې؟

سونیتا په وارخطایۍ وویل: نه زه یې راو لېږلم، که ته غواړې نو مېرمن دې خپل کورته وړلی شي.

ددې خبرې د اورېدو هېڅ تمه مې نه درلوده، سخت خوشاله شوم، بې اختیاره مې خوله د هغې تندې ته وړاندې کړه، خوله خو مې ونه رسیده خوله لرې مې په تندې ښکل کړه، هغې چې لږمخکې زما د غبرگون تمه درلودله او وېره یې په سترگو کې ښکارېده، زما په دې غیر ارادي عمل حیرانه شوه؛ له دې سره یو څه خجالته شوم او له وره نه لرې لارم.

ما له سونیتا سره کومه خاصه یارانه او عاشقې نه لرله، خو زه پوهېدم چې ددې په مرسته که نور څه نه وي، مالومات ترلاسه کولی شم او په راتلونکي کې له دې مالوماتو او لارښوونو نه په خپله تېښته کې گټه اخستلی شم، څه وخت وروسته زه پوه شوم چې لکه ما غوندې هغه هم راسره په چل کې ده؛ ژر مې خبره واپوله:

= که دا کار وشي، زه به له تانه ډېر خوشاله شم

لایي په شونډو مټسکا خوره وه چې وېي وویل: نه زما په واک کې هیڅ هم نشته، دا د هغوی خبره ده، اوس ته د خپل دوستانو یو د تیلیفون نمبر راکه چې موږ ورته زنگ ووهو او ستا مېرمنې پسې راشي، او کی!
ښه وه د اوبسي د تیلیفون شمېره مې په یاد وزده وه، شمېره مې ورته ورکړه.

سونیتا د شمېرې له اخیستلو سره له وره نه لرې شوه، ژر مې ورته وویل: زه به څه خبر شم؟

- زه یې درته وایم، او کی درست!

سونیتا لاره زه همدا سې په خپل ځای کې شا په تخته پریوتم، له قهر نه مې ان ترسبا یو لمونځ هم ونه کړ، لکه لیونی کله به له ځان سره په جنگ وم، کله به له خدای پاک سره ((الله مهربانه دی راته به یې معاف کړي)) چې ولې دکوم عمل سزا را کوي؟ بیا زما برخه سزا خو یواځې ماته راکه، زما کورنۍ خو تر هر چا زیاته معصومه ده؟

==

د هغې ورځې په سهار چې کله د باگرام د هوايي ډگر د وره په مخ کې ځان مرگی برید وشو، یو عسکر زما دوه جوړه جامې راته راوړې، پوه شوم لکه چې ورور مې راغلی او مېرمن یې راته بېولې، له ډېرې خوښۍ نه مې ورته په پښتو وویل سونیتا ته غږکه، له دې سره امریکایي په خندا شو، څه یې وویل، خو لکه چې زما په خبره پوه نه شو، یو ځل مې د سونیتا نوم واخیست او بیا مې ځان ته گوته ونيوله، امریکایي زما په خبره پوه شو، په خندا یې سرد ښه په مانا وښور او لارې، له ډېرې خوښۍ نه ځمکې ځای نه راکاوه، په یوه لوېشت خونه کې ښکته پورته گرځېدم، اخیر مې پښې سترې شوې، ځای په ځای کیناستم، یو عجیبه فکر راته پیدا شو، د تېښتې فکر، خو په څه ډول؟

د ډاکټر نجیب د واکمنۍ په وخت کې چې په گارد خاص کې وم، سخت موساعت تېرو، ډېر قدر یې راکاوه، کله، کله به زما ملگری اجمل چې زموږ د رئیس ارکان وراره و، له کور نه به یې ویدېو، جنایي او پولیسي فلمونه راوړل، ترسبا به مو فلمونه لیدل، کله به چې فلم نه و هم زما سات به په دې تېرو چې زما د ناولونو سره ډېره مینه وه، او چې فلم به رانه پاتې شو بیا به مې ناولونه لوستل، او جنایي ناولونه خو د ډېرو او نا آشنا پېښو په درلودلو سره ډېره تلو سه لري، چې زما به ډېر خوښېدل او داسې ډېر نور کتابونه مې هم لوستلي دي، په هغو فلمونو او ناولونو کې به زندان او زندانیان څه بل ډول تصویرېدل، مثلاً په یو اطاق کې به لس دولس بندیان اوسېدل، په لوی سالون کې به یې ډوډۍ ته کتار درول، تر ټولو ځواکمن به پکې د بندیانو مشرو. بندیان به تښتېدل، په خوړو کې به ورته وسلې راوړل کېدې او ... خو زه لا په دې هم نه وم پوه چې زه په څه ډول ځای کې پروت یم، زېرمینې ده؟

اول منزل دی که دوهم منزل دی، آیا دلته نور بندیان هم شته او کنه؟ په هېڅ هم نه پوهېدم. د فکرونو لړۍ مې د سونیتا غږ وشلوله، هغه د وره بلې غاړې ته په زوره غږېدله، له ځایه پورته شوم او په بیړه مې غږ کړ.

سونیتا ته یې؟ سونیتا!

امریکایانو به یې نوم لنداوه؛ سوني به یې ورته ویله، خو زما له خولې نه به یې تل سونیتا اورېدل، دې کې د وره د کړۍ د خلاصېدو غږ پورته شو او د سونیتا اوږدې ښورې سترگې را ښکاره شوې، سخت وارخطا وم، سونیتا نه مې په بیړه وپوښتل.

څنگه شو؟ څنگه شو؟

سونیتا په خندا وویل:

- وشو، وروردې له درې مشرانو سره راغلی و، ښځه دې ورسره لاله، هغوی غوښتل چې تا هم وگوري خو چا ورته اجازه ورنه کله. بې اختیاره مې لاسونه پورته شول او د خدای شکر مې وویست، اوس په سونیتا ډېر زړور شوی وم، لکه دوه نېرې دوستان، په ما هم خوره لږېده، ځکه چې زما په چاپېریال کې یواځې همدا وه چې زه یې په خبره پوهېدم او هغه زما په خبرو پوهېده، همدا علت و چې ډېر ژر ورسره بلد شوم، سونیتا مې د تېر په څېر په وچلي ښکل کړه، ځکه چې دا ځل هغې خپل وچلې راوړاندې کړ، ډېره شېبه سره ولاړ وو، زړه مې غوښتل چې خپله پرېکړه له سونیتا سره شریکه کړم او مرسته ترې وغواړم، خو له هغه څه نه چې ما وېره درلوده هماغسې وشول، سونیتا راته له یوې لویې مقدمې وروسته وویل، چې اوسنی ژوند د داد او معاملې ژوند دی که څه شی ترلاسه کوي نو یو څه به ورکوي هم، هغې ویل چې ته ما ته د طالبانو او القاعده په هکله مالومات راکه زه داسې نه وایم چې دا مالومات مې له تانه ترلاسه کړي دي، هغې ویل چې دا مالومات زه هغوی ته ورکوم چې، دلته زما موقف لوړ شي، زه به تا سره نوره مرسته وکړم.

خو سونیتا له یاده ویستې و چې زه هم یو نظامي افسروم، پښتانه چې څومره لوړو پوړیو ته ورسېږي نو خپل هغه کلیوالي ژوند نه هېروي، دا منم چې زه به ساده پیاده کلیوال ښکارېدم او وم به خو په پښېرو او پوږي شودو

لوی شوي زه چېرته غولولۍ شوم، سونیتا غوښتل چې د ملگرتیا په تار زما په خوله کې گوتې ووهي، په ښکاره مې ځان پرې هیڅ پوه نه کړ چې گوندې زه ورباندې پوه شوی يم او نه هم له ما سره د طالبانو او القاعدې کوم پټ راز و، چې زما له خولې یې وباسي، ما ته اوس تر ټولو لوی راز د خپل تنښتېدلو و، چې نیرېدې وه ورته ویې وایم خو اوس زه وپوهېدم چې دې ته خبره کول په خپله ځان رسوا کول دي، کله یې چې څه بود نه کړل، خدای په امانی یې وکړه اولاره.

د سونیتا په ډاډول کړو ډېرڅپه شوم، د هغه امریکایي خبره مې یاد ته راغله، چې ویل یې: ستاسو غرور تر پښو لاندې کوو.

دا یواځې سونیتا نه وه چې له امریکایانو سره له امریکانه راغلي وه، د هغې په شان نورې ډېرې افغانې جنکۍ او هلکان هم راغلي وو، چې شپه او ورځ ورسره همدلته او سپدل، خو له سونیتا نه مې ددې خبرې هیڅ تمه نه کېده، هغې هم ځان ته افغانه ویله، خو افغانې غرور او غیرت لکه څنگه چې نورې افغانې میرمنې یې لري دې نه لاره، کنه ښه ښایسته جنۍ وه، په پښو شپږو ژبو ډېره ښه پوهېدله، هر ځای کې ورته ښه کار پیدا کېده.

اوس نو د تېښتې لپاره تیار او آماده وم، خو هیڅ نه پوهېدم چې په څه ډول !! ټوله شپه په همدې سوچونو کې ورکوم او د تېښتې لاره مې لټوله، همداسې ویده شوی وم، د وره په ډولو مې ټوپ وواهه، ښځ په ځای کې کېناستم پیره دارو، د سهار ډوډۍ یې راوړې وه، ډوډۍ مې ترې واخېسته، ساعت ته مې چې وکتل اته بجې وې.

ډوډۍ مې و خوړه او خپل زاړه سوچونه مې بیا شروع کړل، چې څنگه کولای شم د تېښتې لاره پیدا کړم، هر څه ته مې په زیرکتل او په خپل شا و خوا مې نظر ساته، کله کله مې ځان ته ډاډ ورکاو چې زه یو نظامي افسریم، زه دا هرڅه کولی شم، که دوی، نظامیان دي زه هم یو وخت نظامي افسروم، له ځان سره مې وویل، داسې فکر وکړه چې ته اوس هم هغه گارد یې، اوس نو په څه ډول باید ځان له دې دوزخ نه وباسي، په زړه کې مې غوټه کړه چې هر چانس ته باید آماده و اوسم، او هیڅ موقع باید له لاسه ورنه کړم، ما ته د زندان شپې سختې نه وې چې ما غوښتل و تنستم، بلکې اوس دا زما ارمان

گرځېدلۍ و چې زه باید له دې ځای نه روغ و تنستم او خپل غچ هم په یو نه یو ډول واخلم، زه نه پوهېږم چې د دوی د عمل عکس العمل ورته ووايم او که ووايم چې زما زړه اوس له ژورو عقدو ډک و او بې کراري مې زیاته وه، بلاخره له خطرې ډک تصمیم مې ونیو، ما وې هسې هم مرگ دی دا چې بیا بې عزته شم، ښه ده چې مړشم او که ژوندی پاتې شوم نو لا ښه، په هرڅه مې ښه پوره فکر وکړ، خو یواځې له دې قفس نه زما وتل پاتې و، کله چې یو څوک له خپل سر نه تېر شي، هرڅه کولی شي، زما پلان هم همداسې له سر نه تېرېدل و، خپل وارته مې انتظار ویسته؛ خو انتظار ډېر اوږد شو؛ هیچا زما خبر نه اخیست، البته دا به د هغه ځانمرگي برید له امله و، چې د همدې مرکز د وره په خوله کې تر سره شو، زه یې له یاده وتی وم، په دې ورځ یې ان تشناب ته هم یو نه تلم، په سبا سهار مې وره ته لغتې و نیولې، شور ماشور مې جوړ کله بهرنه مې د چا غږونه واورېدل، څو شپې وروسته کړۍ خلاصه شوه، گورم چې د جنۍ غوندې یو هلک ترجمان دی، په قهر یې راته وویل:

- چه گپ اس؟ چرا غالمغال انداختی؟

په قهر مې ورته وویل:

- دوه ورځې کېږي، چې تشناب ته نه يم تللی؛ بیا وایې چه گپ اس !!

هلک له ځان سره و ښکېد، امریکایي ته یې څه وویل، امریکایي په مخاږه کې خبرې وکړې، ډېر وخت لانه و تېر شوی، چې د وره د خلاصولو غږ مې واړېد، اوس نو زما د پلان د پلي کولو وخت رارسېدلۍ و، ځان مې حملې ته جوړ کړ، ور خلاص شو، دوه عسکر د باندې ودرېدل او هغه یو چې ولچک او توره کڅوړه یې په لاس کې وه، خونې ته راتنه ووت، همدې کې مې پرې بریده وکړ، څو چې په ځان پوهېده، له خولې مې ورته کجاوه جوړه کړې وه، دې کې هغه نور هم ورسره ملگري شول، له پښو یې و نیولم له خونې یې دالبز ته کش کړم، دومره یې ووهلم چې هغوی هم سترې شول، څه نور کسان هم زموږ په شور راغلل، د ټوپکو په میلونو یې سم سوری، سوری کړم، له وهلو وروسته یې بېرته خپله کوټه کې واچولم، که څه هم چې زښت ډېر یې ووهلم، خو په زړه کې سخت خوشاله وم، ځکه چې د خپل پلان په لومړي پړاو کې بریالی شوی وم، د توشک پوښ مې وشکاو او تپونه مې

پرې وترل، پاڅېدم آزاد حرکتونه مې شروع کړل، ما وې که همداسې شخ شوم، هم به مې درد پسې واخلي او هم به له ځايه نه شم پورته کېدلی، له هر حرکت سره به مې له خولې دودونه وتل، وجود مې له درده ډک و، ځان مې ښه خولې، خولې کې بيا مې ترمازديگر پورې ښه ارام وکړ، اوس نو د دوهم تکتیک نه د کار اخیستلو وخت رارسېدلی و، خونه مې شا و خوا وکتله هېڅ داسې تېره شې په گوتو را نه غی، چې هېڅ مې ونه موندل کېښناستم او دېوال ته مې تکیه ووهله، دېوالي ساعت ته مې پام شو چې سونیتا راوړی و او دلته یې په دېوال کې بند کړی و، ساعت مې ژر را خلاص کړ، له ماشين نه مې یوه وړه، تېره و سپنه خلاصه کړه او سات مې بېرته په خپل ځای ولگاوه، غوښتل مې چې په اوسپنه د خپل لاس یوه برخه پرې کم او د دروازې په لاندینۍ برخه کې وینې وبهوم چې له دې ځايه د وتلو چانس پیدا شي، خو و سپنه ډېره نری، وه ژر قاتېدله بیا مې په و سپنه مې (وړی) درې ځايه پرې کړه، په یوه شېبه کې مې خوله له وینو ډکه شوه، وینې مې د وړه په بیخ کې تویې کړې، په سپین فرش وینې د دروازې د چوکات نه په فرش و بهېدې، خو کوم عکس العمل مې ونه لید، چې څومره وینه مې خولې ته راتله، هماغلته مې تو کوله، شاوخوا لس شل دقیقې مې صبر وکړه، خو هېڅوک هم را نه غلل، دې کې مې دروازې ته سوکان و نیول، چې د عسکرو شر او شور جوړ شو، د وړه خواته پر مخ پرېوتم، ورپه بیره خلاص شو، یو کس راغی په اړخ یې واړولم، د غاړې په رگونو یې راته لاس کېښود، خو ما چې له خولې مې هم وینې بهېدلې وې ځان داسې کړی و لکه مړی، کړتې پر تې یې وکړې، د روغتون تزکره یې راوړه او زه یې روغتون ته روان کړم، روغتون ته چې ورسېدو د قرارگاه یوه خوا مې ښه په نښه کړه، لوړ دیوال، په سربې اغزن سیم او په کونجونو کې پیره دارخونې ښکارېدې، چپرکت کې یې واچولم، ډاکتران راټول شول، له کتلو وروسته یې یوه پیچکاري راچوخ کړه، لږه شېبه پس مې سترگې پټې شوې.

===

چې راپاڅېدم، شاوخوا خونه راته اشنا ښکارېده، دا هغه خونه وه چې د لومړي ځل لپاره ورته په همدې حال راغلی و، دا خونې له کانتینر نه جوړې

شوې وې، په سپینو بنداشونو مې ټول وجود تړل شوی و، خو خوشاله په دې وم چې زما د پلان دوهم تکتیک هم بریالی شو، اوس نو په دې فکر کې وم، چې په دې حال تښتېدلی شم او که نه؟ کوم خوا ته لاړ شم، د امریکایانو په مرکزونو کې ځوان د ورځې هم غټ، غټ گروپونه لگېدلي وې، زړه مې صبر نه کاوه، کله به مې چې د تښتې په پلان فکر کاوه، ځان به مې د هماغو پخوانیو فلمونو په کرکټر کې لیده او کله به مې چې د دوی ظلم او تېری یاد ته راغی، ځان به راته ډېر بې غیرته ښکاره شو، په ذهن کې به مې د غچ اخیستلو په هکله فکرونه کول، غوښتل مې چې هغه د پښتنو غرور چې دوی یې تر پښو لاندې کوي ښکاره کړم، پلان مې جوړ و، اصلي خبره زما د وتلو وه، کله کله به نا هیلې کېدم، خو د ځان د ډاډ لپاره مې درحمان بابا دا بیت وویل: چې غوتې پسې وهې په لاس به درشي

په دې لعنتي کوټه کې یو وړوکی سوری هم نه و، کړکی خولاڅه کوي، بیا مې له ځانه سره وویل چې یو دوه ورځې به دلته پاتې شم، چې لږ نور هم ښه شم بیا به یو کار وکړم، خو زړه مې طاقت نه کاوه، پاڅېدم چې بهر د تښتې لار پیدا کړم، شاوخوا سیمه او په لاره کې راته پراته خنډونه وگورم، چې د شپې لارانه خطا نه شي، له چپرکت نه چې ښکته شوم اول مې په ځمکه غوړ کېښود، ماوې که شاوخوا نیږدې څوک وي نو پوهېږم، خو خیر او خیریت و، یوه دروازه د خونې په یو کنج کې وه او بله په بل کنج کې، زما ښي لاس ته وردالېز ته وتی و، په دالیز کې تشناب و او دالېز نه هاخوا نه پوهېدم چې خونې وې او که بل څه، هغې دروازې ته لا نه ږم چې دالیز ته وتې وه، هغې بلې خواته لاړم، کرار مې دروازه خلاصه کړه، گورم چې د گودام غونډې خونه ده، د دوا کارتنونه کتار، کتار ایښي وو، د کړکی په لیدو سخت خوشاله شوم، د کړکی خواته لاړم، شاوخوا مې ښه وکتل، پوی شوم چې شمال او شمال غرب خوا وه، د هډې په شمال غرب کنج کې یو دوه منزله تعمیر و داسې لکه د عسکرو قاغوش چې وي، د قاغوش غرب خواته بیا لوړ دېوال اوها خوا ترې بلاکونه وو، زموږ ترمنځ به یو نیم سل متره واټن و، مستقیم شمال خوا ته شپږ اووه الوتکې هم ولاړې وې، کړکی نه مې سر وویست شمال شرق خوا ته دوه خوا په خوا د الوتکې د (رنوی) سړکونه وو،

ها خوا ترې بیا نورې تیارې ولاړې وې، د هدې يانې بگرام شا وخوا لکه لویه کلا دېوالونه چې شاوخوا څلور متره لوړ پورته شوي وو او اغزن سیمان لکه ماران پرې پراته وو، داسې راته ښکارېدل چې د دې مرکز په هر کونج کې د وسپنې لوړې پیره دارخونې هم شته، ځکه چې په دوو گنجونو کې خو ما ولیدل، چې له دېوال نه به یو متره لوړې وې، غرغو شاوخوا کرکۍ درلودې، د دېوال له بېخ نه ورته د وسپنو پورې ورختلې وې، خونه پوهېدم چې دې غرغو کې یو پیره دار کیناسته که ډېر؟ په همدې غرغو کې غټ، غټ گروپونه لگېدلي وو، چې شاوخوا سیمه یې ښه رڼا کړې وه، دوی آن د ورځې هم دغه گروپونه لگولي پرېږدي، غوښتل مې چې بېرته لار شم او هغه د جنوب خوا وگورم، چې دې وخت کې مې د پښو ښکالو واورېد، ډېر وډار شوم، په منډه خپل ځای ته لاړم، ښه و، پسې مې لوڅې وې، د پښو ښکالو مې نه پورته کېده، همدا چې په ځای کې پرېوتم، هغه ښایسته او مهربانه ډاکټره خونې ته راننوته، چې ورځ کې خوځله به زما پوښتنې او کتنې ته راتله، ډاکټره راننوته، زما په لیدو مسکه شوه، خو ما داسې ویش وای شروع کړی و چې بېرته لږ غونډې خپه شوه، څه کړت پرت یې وکه، دوه رقمه گولۍ (تابلیت) یې را کړې اولاره، لږه شبېه وروسته زه هم له چپرگت نه را کوز شوم، یو وار مې بیا په ځمکه غوږ کېښود، ورپسې مې په دېوال غوږ کېښود چې پوه شم نیږدې خو څوک نشته، څه مې وانه وړېدل، کله مې چې ور خلاص کړ، مخامخ یو وړوکی دالبز و چې یو وړوکی تشناب او کمود هم پکې و، دا ځای خو مې لیدلی و ځکه تشناب ته به همدلته راتلم، خو له دالبز نه چې کومه دروازه ښکارېده، نه پوهېدم چې دلته څه شی و، خو اوس مې چې د وره د قلف له سوري وکتل، هلته بله خونه وه چې څوک پکې نه ښکارېدل، ور مې خلاص که، د وره له شانې یو څوک رانښکاره شو، سم زړه یې رانه وویست، دا یو بل ډاکټرو ! له هماغه تاکتیک نه مې کار واخیست لکه څنگه مې چې د هغې ډاکټرې سره ترې کار اخستی و، د ډاکټر په لیدو مې بیا زړېږوي شروع کړل، ما یو ناول لوستی و د هغې ناول مرکزي کرکټر یو اروایي ناروغ و چې ډېر د توقع خلاف، کارونه کوي، اوس مې خپل ځان د هماغه کرکټر په شکل کې لیده، ماته به عجیبه ښکارېده چې زما اول ځل دې

چې اکت کوم خو دومره بریالی یم، کېدای شي دا به هم زما د فلمونو او ناولونه سره د ډېرې علاقې له امله وه چې دلته مې د خپل اکت کولو د کمال نه کار اخیسته، ډاکټر چې زما په زړېږويو یې ښه له تشویش نه ډکه شوه، وارخطا شو، زما لاس یې په خپله اوږه واړاوه، د اوږې لاندې مې ننوت او بېرته یې خپل چپرکت ته بوتلم، پیچ کاري یې راته وکړه، ورسره مې سترگې درنې شوې او همداسې ویده شوی وم.

چې را پاڅېدم تیاره خوره شوې وه، په ځای کېناستم، او د تبښتې په پلان مې یو ځل بیا فکر شروع کړ، وایي انسان تر گل نازک خو په ستونزو کې له کاني کلک وي، که په کور کې داسې ټوک، ټوک او ټپي، ټپي وای له ځایه به هم نه وم ښورېدلی، زه چې په درد نه پوهېدم، ما سره د ازادۍ فکر و، د ازادۍ قدر رښتیا هم بندي ته مالومېږي؛ ما د ازادۍ لپاره کوښښ او مبارزه کوله، ځکه خو په دردونو نه پوهېدم، د خونې سات ته مې پام شو، چې د مابښام پاو باندي اته بجې وې، بېرته په خپل ځای کې پرېوتم او په لارو چارو مې فکر شروع کړ؛ خو ما ته تر ټولو مخکې یوه جوړه امریکایي پوځي درېشي پکار وه، ځکه چې د روغتون له سپینو جامو سره له لرې هم ښکارېدم.

زه په دې پوهېدم چې د دې ډاکټر او دې ډاکټرې نه چې کله، کله دلته وي بل څوک دلته نه راځي، نو کولای مې شول چې له دې ځایه ووځم، خو ما باید دلته یوه جوړه درېشي پیدا کړې وای او بیا له دې ځایه په خپله څارلي لاره د شپې لخوا وتی وای، په زړه کې مې راوگرځېدل چې څلور خواوې د شپې له خوا وڅارم، پورته شوم او هغه گودام ته بیا لاړم، ټول مرکز رڼا و گروپونه پکې پرېږدېدل، په پیره دارخونو کې بیا څوک نه ښکارېدل، یوڅه لرې وو، دې کې مې پام شو چې لږ وړاندې غټ غټ جنراتورونه د وسپنو ترخپرې لاندې چالان دي، بیا مې د دالبزور خلاص که، د هماغې دروازې په سوري کې مې یو ځل بیا وکتل، په کوټه کې بیا هم څوک نه ښکارېدل خو وېره راسره وه چې که دا ځل هماغه ډاکټر راشي نو نه شم کولای چې بیا یې و غولوم، د کوټې دروازه مې خلاصه کړه او په هغې دروازې مې سترگې ولگېدې چې له دې کوټې نه بهر وتې وه، ورغلم، همدا چې سر مې د باندي وویست گورم چې

یو عسکر لږ وړاندې بنکته پورته گرځي، داسې لکه چې زما لپاره یې دلته پیره کوله، بېرته خپلې کوتيې ته لاړم، څو شېبې غلی په خپل ځای کې کیناستم او سوچونه مې کول، بلاخره دې پرېکړې ته ورسېدم، چې باید داهرڅه د شېبې په وروستی برخه کې تر سره کړم، پیره دارختم کړم، جامې او وسله ترې واخلم، هغه لوی جنراتور مې او خپل نور کارونه هم داسې پرمخ بوځم، له ما نښامه یې راته په یو ځل مصرف لوبڼو کې ډوډۍ راوړې وه، ژر، ژر مې و خوړه، نور مې سر کېښود، ما وې هسې نه چې د شېبې په پای کې ویده پاتې شم.

تکان مې و خوړ او پاڅېدم، ژرمې ساعت ته وکتل، لس باندې دوه بجې وې، له ځایه پاڅېدم، یو ډول ډاکسیجن پېپ په گودام کې ښه ډېر پروت و او اومې خيست، دخپلې خونې ورمې خلاص کړه، د وره شاته غلی ودرېدم، نور مې پښې ځمکې ته راوړولې او دوه، درې ډبه مې ورکړل، له دې سره د عسکر د پښو غږ پورته شو، ورڅو له وړاندې نه خلاص و، همدا چې عسکر راتوت زما د چپرکتې خواته روان شو، همدې وخت کې مې له شانه ورته په غاړه کې پیپ واچاوه، پسې مې په زنگونو په تشو، تشو کې ښه کلک، کلک و واهه، دې کې یې خوله له سر نه ولوېده گورم چې جنی ده، ژیر وینستان یې په اوږو را پرېوتل، نژدې به مې خوشې کړې وه!! لږه چې بې حاله شوه مری مې ورته سسته کړه، خو په مرگ مې زړه ونه شو، ځکه جنی وه، لاسونه، پښې او خوله مې ورته کلک وتړل او هغه گودام ته مې بوتله، عجیب ځواک راکې پیدا شوی و، له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما چې ورته کتل جنی بې هوښه وه، زما پاڅه، گوزارونو ډېره ژوبله کړې وه، هغه اوس په ځان نه پوهېده خو ماته داسې ښکارېدله لکه دا چې هم زما په شان تمثیل کوي، ژر، ژر مې پتلون او جمپورونه وویستل، سپین نازک بدن یې پوره لوڅ نه و، نیکر او زیرپیراني یې اغوستي وو، جنی لا بې هوښه وه، چې یو امریکایي نظامي افسر له خونې نه ووت، چې لنډپتلون یې په تن و، اوس نوزه چا نه شوم پېژندلی، لومړی شمال خواته لاړم، هلته چې غټ جنراتور چالان و او د دېو اولونو د سرگروپونه پرې روښانه وو، هاخوا ترې بل جنراتور هم چالان و، د جنراتور شاوخوا داسې رڼا وه چې له هر ځایه ښکارېدل، بیا مې په پروت

باندې ځان تر جنراتور پورې ورساوه، خو په گولولو یې نه پوهېدم، ډېرې تنی یې درلودلې، ما هم د ټولو سوچونو په اړولو پیل وکړ، له دې سره تپه تیاره شوه، همدې وخت کې بېرته جنوب خواته لاړم، گورم چې شرق خواته درې تعمیرونه څنګ په څنګ پراته دي او پیره داران یې هم شاوخوا گرځي، خوزه غرب خواته د دېوال بېخ ته روان وم، ځان مې د جنوب پیره دار خونې ته ورساوه، د زینې شاته غلی کیناستم، تقریباً پینځه دقیقې به ناست وم، چې د لاسي برقونو رڼا گانې شوې، خو د خلکو غږ ترما نه رارسېده، پیره دار خونې او زینې سره ارتباط درلود ځکه چې اوسپنې له یو بل سره وپلډینگ شوې وې، د پورته ختلو زینو (پورپو) په څنډه د وسپنې په میلی باندې، مې غوږ کېښود، پو شوم چې پیره دار کرار ناست دی، زه هم په کراره ور پورته شوم، په یو لاس کې مې هغه امریکایي لاسي برق، چې ډېره تیزه رڼا لري، او بل لاس کې مې پیپ و، برچه هم راسره وه، اخیر امریکایي مجهز عسکر وم، د پیره دار خونې ورته ورسېدم، ما غوښتل چې لنډ دېوال ته واوړم چې ناڅاپه د پیردار د پښو ښکالو پورته شوه، ژر مې د پیردار ځانې لاندې ځان وردننه کړ، پیره دار په لاسي برق باندې شاوخوا سیمه وکتله، او بېرته کیناست، خوشبې وروسته پاڅېدم او په ښښه کې مې دننه غږفې ته وکتل، پیره دار پوځي په څو کې ناست او په وړوکی میز یې یو وړوکی تیمي بوتل ایښی و، په غوږونو کې یې واړه غوږي ایښې او د سندرې غږ هم ترې بهر راو وځي، خدای خبر چې د امریکا د کوم ښار په کوم کنسرت کې به گرځېده، کله کله به یې غږ ورسره پورته کړ او اوږې به یې پورته پورته واچولې، ټوپک یې څنګ ته ایښی و، ما هم سستی ونه کړه، دا خدای وهلي چې لږ تپیان شي داسې چغې وهي چې درېیم کلی هم خبروي او زه هم له همدې وېرېدم چې که زما د تېښتې پته ولگېده او دوی راباندې پوی شي خامخا مې بېرته راگرځوي، خپله چالاکی مې وښوده، پیپ مې په لاس کې و، خو پیپ ډېر لوی و او دا ځای تنګ و برچه مې راوویسته په کراره مې پیپ لږ وړوکی کړ، د پایپ یوه برخه مې په کراره لاندې کېښوده ورنیږدې شوم، د پیره دار خونې ورمې خلاص کړ، هېڅ خبر نه شو، شاته یې ودرېدم، په پوره چالاکی مې پیپ ورته په غاړه کې واچاوه، څو کې نه مې لاندې گوزار کړ او

د برچې په خټ باندې مې څو گوزاره په سرو واهه، پنبې يې ورو په ځمکه وغځېدې، هغه مې همدا سې خپلې پيرې ته پرېښود، ما اغزن سيم په برچې لرې کړ او ځان مې له دېوال نه څوړند کړ، ښه په ارامه وغورځېدم، لاندې ځمکه پسته خاوره وه، ځان مې هم ونه ځنډه، نور مې شمال خواته په منډه شروع وکړه، ډېر ژر سترې کېدم، تپونو مې هم درد کاوه، د وېرې منډه وه، داسې روان وم لکه غشي، ډېر مزل مې وکړ، خونه پوهېدم چې کومه سيمه به وي، ما غوښتل چې چاريکار ته ځان ورسوم، چې دې وخت کې مې د سهار اذان واورېد، آزان ماته د کلي لاره راوښوده، موذن لا تر حې علی الفلاح نه و رسېدلی چې زه ورو رسېدم، د اودسونو ځای ته په منډه ننوتم، ډېر وختي و خلک لا له خو به نه و پاڅېدلي خو يو دوه سپين ږيري ټوڅيدل او اودسونه يې کول، زه يې له شانه تېر شوم، څو هغوی په خپل کار بوخت وو، هلته مې نظامي جامې وويستې څو سوه ډالر پکې وو هغه مې ترې واخيستل، هغه د ناروغانو جامې مې په تن پاتې شوې، جومات ته ننوتم، ملا صيب ته مې وويل، چې زه مسافر يم لاره کې غلورانه هر څه لوټ کړل، بس دغه د خوب جامې مې په تن کې پاتې دي، ملا صيب ښېرې وکړې او لاره، لږه شېبه وروسته يې يوه جوړه تورې جامې راوړې، جامې مې بدلې کړې، د چاريکار لاره يې راته وښوده او ويې ويل چې لمونځ وکړه بيا به لاړ شي، د اودس په بانه ترې وټنېتېدم، درې شي او تفانچه مې په يو پټي کې ښخ کړل لمر لانه وختلی چې چاريکارو ته ورسېدم، ځينو دوکاندارانو خپل دوکانونه خلاصول يو واسکت يو سور پکول او يو هغه وروکی د اوږې د سمال مې واخيستل، سراچه مو تر مې تر (تگاب) پورې په کرایه کړ او حرکت مو وکړ.

څو شېبې وروسته د ژورنالستانو خبره په اسمان کې چورلکې گرځېدې راگرځېدې او ماته داسې ښکاره شوه لکه په ما پسې چې يې پروازونه کړي وي، زموږ مو ترې هم ښه په مزه روان و، مو تروان ځوانکی بدرنگه، خو ښه اخلاقي هلک و، نوم يې راته شيرين اغا وښود.

مستي، مستې کېستې يې اچولې، خو يوه هم پکې زما د خوښې نه وه، تر ټولو يې د نازيه اقبال سندرې ډېرې اورېدې، د مو تروان کره وړه مې

وڅارل او پوه شوم چې د ملگرتيا هلک دی، بايد ملگري يې کړم، ما سره ددې وېره وه چې کېدای شي په سرکونو کې زما د بېرته نيولو لپاره تلاشي وي، شيرين اغا په دې سيمو کې ښه بلد ښکارېده، د ځان د ډاډ لپاره مې ترې وپوښتل.

- ښه اوس په کومه لار څو زه خو په دې لار چندانې بلد نه يم.

دې کې شيرين اغا ما ته راوکتل او وي ويل: دامخامخ سرک راستن صياد ته وځي، بيا چې لاسته تاوېږو او د گلدان سيمې ته ووځو، بيا محمود راقی ته څو د کاپيسا مرکز دی، ښه لوی بازار لري، محمود راقی نه بيا مر (لمر) خاته ته ځو، هلته د اوغانانو کلی دی ټول پکې پښتانه دي.

زه د شيرين اغا خبرو ته غوږوم که چېرې له ده نه جدا شم چې لار راته مالومه وي.

- پسې يوه دښته راځي، چې نيم سات منزل په دښته کې وي، بيا د(اله سي) ولسوالۍ ته رسېږو بيا نو د تگاو بازار ته رسېږو، نور خو به بلد يې؟
- هو! له تگاو نه سروبي ته څومره لار ده؟
- دوه ساعته به وي.

شيرين اغا ويل چې د تگاب له الکوزيو نه دی، پرون يې له تگاب نه يو دريس چاريکارو ته راوړی و او اوس تش روانېده چې زه پرې پېښ شوم، د شيرين اغا په هکله په سوچونو کې وم، مو تر د صياد خوا ته گړندی روان و، د سوچونو مزی مې شيرين اغا پرې که.

- که اجازه دې وي زه به دا سگرتی وسکم، تيار مې ډک کړی دی.

- ما به ورته څه ويلې وای، له مخکې نه مې پرې شک راغلی و زه ورته په برېتو کې مسکې شوم.

- وڅکه په ما يې دود ښه لگېږي، خو ځکلي مې کله نه دي، زه پوهېدم چې دا خبره په چرسيانو ښه لگيږي او ما هم غوښتل چې د لارې ملگري بايد درسه خوشاله وي.

له دې سره مسک غونډې شو، څه يې ويل چې ما ترې خبره ونيوله:

- هسې کدو يم.

سگرت يې له خولې لرې که او پخ يې وهل، ښه ډېر يې وخنډل، زما بيا د شيرين اغا خدا ته خدا راغله، په خدا مې ورته وويل:

- پو شوم مخکې له دې چې تا راته ويلي وای ما په خپله درته وويل، ډېرو ملگرو به راته دا خبره کوله، خو ستا په هکله مې هم يوه ټوکه زده ده..

هلک په خدا شو، په حيراني يې وويل: زما په هکله؟

- هو، د شيرين اغا په اړه.

يو غېږ لوگي يې له خولې وويست، دوه درې تخته، تخته توخي يې وکړل.

- ته يې ووايه

دې سره مې ټوکه ورته شروع کړه

- د ننگهار ولايت د سرخوود ولسوالۍ ته که کله لاړې او څوک دې پکې نه پېژندل، هر سړی دې چې وليد ورته ووايه، زه د شيرين اغا، يادل اغا ملگری يم، بس دستي دې کورته بيايي، ځکه چې هلته په هر کور کې د دل اغا او شيرين اغا په نامه يو څوک خامخاشته.

دې خبرې سره هلک له خدا داسې تور او شين شو چې سترگې پکې ورکې شوې او له ډېرې خدا پورته، پورته الوته، په بېرې مې ورته وويل:

لارې ته گوره چې اوس به مو تر ټکر کړې، هغو دله گانو نه خورا وټنښتېدم، چې ته مې مړ نه کې.

يو وار شيرين اغا راته وکتل په وار خطايۍ يې راته وويل: له چانه؟

چا سره مې مغزو کې کړنگ شو، خو خبره مې له خولې وتې وه، کله کله ځينې خبرې بې اختياره د سړي له خولې نه ووځي او دلته مې چې خبره له خولې ووتې کېدای شي چې نور مې له شيرين اغا نه خطر نه حس کولو، خو بيا هم ځان مې تېر کړو.

- هسې

(هسې) مې داسې وويل لکه چې هيڅ خبره نه وي، عجيب هلک و، سترگې به يې ما خواته وې او مو تر به يې ښه تيز روان کړی و، پوخ او خام سړک يې نه لیده، څه به مو سر پر سوم، هلک کلک شو، د چرسيانود صداقت کيسې مې ډېرې اورېدلې وې، ما هم غوښتل، چې ملگری يې کړم،

ټوله کيسه مې ورته وکړه، که بل هر څوک وای له دې کيسې سره خامخا ډارېده خو شيرين اغا ته زما کيسې داسې خوند ورکړی و، چې پام مې شو مو تر داسې کرار روان و لکه چکر ته چې وتي يو، هغه خو سگرتي وهلی و او زه د آزادي په ښه کې داسې غرق وم چې هر ځای راته جنت ښکارېده، ما لا خبرې ته خوله جوړوله چې له شانه د هارنډونو باران شو، دا د پوليسو دوه د رنجر موټرونه وه، چې ډېره تادي يې درلوده، د موټرو په ليدو مې شيرين اغا ته په خواشيني وويل: بچو خانه لکه چې ويې نيولم.

خبره مې لانه وه تمامه چې مو تر مو له خوانه تېر شول، ايله مې زړه په کرار شو، له دې کار سره شيرين اغا هم وينښ شو، په جدي انداز يې وويل:

خبره خرابه ده، تگاو ته چا کره ځي؟

- تگاو ته په (۱۳۶۵) کال کې يو ځل له ملگرو سره تللی وم، بيا نه يم تللی او نه پکې څوک پېژنم، ما وې چې بيا به له هغه ځای نه جلا باد ته بل مو تر ونيسم.

شيرين اغا يوه شېبه غلي شو، خو په دې کمه موده کې شيرين اغا ډېر ښه پلان جوړ کړ، عمر يې راته وپشت کاله وښود، خو له بلا ډک و، هغه ويل چې څومره وخت ډېر تېر شي ستا د نيولو امکان ډېر دی، هر ځای کې به تلاشي گانې وي، زه وایم هغوی به تاپسې اوس کابل او بگرام لتوي، هغوی څه پوهېږي چې ته شمالي خواته راغلی يې او له دې لارې جلال آباد ته ځي، چې له قصده به دې داسې کړي وي که څنگه خو ښه چل دې کړی دی.

له دې چرسې نه مې د داسې هوښيارې خبرې هېڅ تمه نه وه، خو (لېونی هم په خپل کار کې ښه پوهېږي).

- نو څنگه به وکو؟

- تگاو کې ښه حجره لرو، که کال هم پکې تېر کړې څه خبره نه ده، خوزه وایم چې (ډايرک) جلال آباد ته لاړ شو، اوس د شپې لخوا په لاره هېڅ خبره نه وي، خو چې يو څو زياته په موټر کې وای، بېخي مو کار جوړېده.

- څنگه مو کار جوړېده؟

- اوس دوه په دوه يو، د هر چا پام مور ډوارو ته اوږي، خو بس چې يو ځل کلي ته لاړ شو، بيا نور زه پوهېږم او کار مې، ته بيا له هر څه بېغمه يې.

د شیرین اغا دا خبره راته ښه ښکاره شوه، زه لږ څه سوچونو کي تللی وم، چې ناڅاپه مو تر له عمومي سړک نه فرعي سړک ته تاو شو، وارخطا شوم، سړک ته مې وکتل، هلته په لوی سړک پولیس ولاړ و او تلاشي روانه وه، لږ وړاندې مو تر ودرید، شیرین اغا ویل، چې له فرعي سړکونو نه به ځان د تگاب ولسوالۍ ته وکارو، هغه ویل چې په دې ځای کې مې هېڅ کله تلاشي نه وه لیدلې.

په داسې حالاتو کې یو بلدي ملگری ډېر ضرور وي، اوس مې یو تکړه ملگری پیدا کړې و، چې دا دروند باریې راسره ووې، دا کوم تصادف نه و، په اسلام کې تصادف نشته مور مسلمانان هر څه د الله پاک له لوري گڼو، الله پاک راسره ملگری و چې له دا ډول زندان نه وتښتېدم،

شیرین اغا ته مې وویل: شیرین اغا! یوه خبره درته کوم!

یو چاته نوم اخیستل د بلدتیا لومړی او مضبوط پړاوی دی، ورپسې مې خبر و غزوله: ته پښتون یې اوس مې ځان تاته سپارلی، چې هر څه کوي، خو ما ژوندی ورسوه، چې په زړه کې مې ډېرې غوټې دي، نوره ستا خپله خوښه.

شیرین اغا له خندا شین شو او وې ویل: داسې پښتو درسره وکم چې ته ام ورته حیران شې، ددې رشوت خورو پولیسانو په چل زه ډېر ښه پوهېږم، یو رگ مې لغمانی دی.

دې سره دواړو ښه وځنډل.

دا وخت مازيگر قضا و، شیرین اغا ویل، چې د شپې ډوډۍ به زموږ په کور کې وخورو، نا وخته به لاړ شو، ما هم ورسره ومنله، د تگاب د بازار تر څنگ یې کور و، چای او ډوډۍ مو سره وکړل، تپونه مې وینې شوي وو، لږ درد یې هم کاوه، شیرین اغا له درملتون نه یو څه دوا دارو راوړه، پاکې جامې یې راته راوړې او پوره لس بجې له کوره ووتو، کلي نه یې درې نور هلکان هم له ځان سره راوستل ټول مو تر کې کېناستو او جلال اباد ته مو حرکت وکړ، له هلکانو سره یې معرفي کړم، پسې یې یوه لنګۍ هم راکړه، ښه شخه لنګۍ مې ووهله، د مو تر په مخکې ښښه کې مې ځان ته وکتل حیران شوم، ځکه څو میاشتې مې ځان په ښښه کې نه وکتلی، زړه کې مې ویل

خپل ځان مې چې په خپله ونه پېژنده نو خلک به مې څه وپېژني؟ په لاره کې ښې ډېرې تلاشي وې، کوم ځای کې چې به تلاشي وه د شیرین اغا داما ځوی اجمل به ځان داسې ناروغ که چې عسکرو به ورته دستي اجازه ورکړه، چې لږ به ترې لري شول نور به یې له خندا زاره راوچوله، داسې تمثيل یې کاوه چې حیران ورته پاتې وم، دده له ناروغۍ سره به زموږ هغه بل ملگری شامحمد داسې نارې جوړې کړې لکه یوه بوره ښځه چې په خپل زوی ویر کوي؛ زما سترپا او بې خوبي ډېره وه، دوی ټول د لږې شېبې لپاره غلي شول او زما سترګې سره ورغلې وې، چې سترګې مې لوڅې کړې د لغمان په سرخکانو کې مو د جلال اباد په لوري د مو تر څراغونه بلبلدل، ورورسته سیت ته مې چې وکتل، نورعلي ویده شوی و، اجمل او شامحمد خپلو کې تپې سره ویلې، دې کې اجمل یوه پلاستيکي وړه بشکه راواخیسته او طبله یې هم ورسره شروع کړه، د عسکری په دروان کې به موږ هم دا کارونه ډېر کول، چې ما به کله کله پکې منګی واهه، خو اوس مې زړه مات و، پوی نه شو چې تر جلال اباد ښار پورې څه ډول ورسېدو، اوس نو د شپې ډولس بجې وې، خو شیرین اغا د مو تر وانی حوصله ډېره لرله، شیرین اغا پوهېده چې څنگه مزل وکړي او څه وخت ځان ورسوي، ځکه خو به یې کله کله زموږ خبرو ته هیڅ پام نه و او خپله ډېر پوري به یې کوله، ځکه خو وختي راوړسېدو، د شپې تېرولو لپاره قصبې ته د تره کور ته مې لاړو.

===

سهار مې شیرین اغا ته په وچ زور پیسې ورکړې، هغوی په خپله مخه لاړل او زه په کور کې پاتې شوم، هماغه د شپې خبر شوم چې لونی، زامن مې، مور پلار او خور؛ ټول په هماغې شپه وژل شوي وو، تره مې دا هم وویل چې ښځه مې سوچه لیونۍ ده، ټوله شپه مې وژړل، ما به کله کله له ځان سره ویل، هغه کسان چې ځان مرګي کوي څومره بې عقله دي، پښتانه بې کلتوره دي چې جنگونه کوي خو اوس پوه شوم چې دا دهغوی کلتور دی، چې د ظلم پر وړاندې چوپ نه پاتې کېږي، خو نن زه تیار شوی وم چې دې سور مخو دله گانو ته ځانمرګی شم، تره ته مې وویل چې زه کلي ته ځم، خو هغه راته اجازه رانه کړه، هغه ویل چې ما امریکایي وژلی، خامخا به ما پسې کلي ته تلاشي

راځي، د تره خبره راته پرځای ښکاره شوه، شل ورځې له کور نه ونه وتم، نژدې خپلوان مې جلال اباد ته راته راتلل، د کلي دهرې ورځې خبره راته رسېده، په یو بېشتمه ورځ کلي ته له څلورو موټرو سره چې له ترونو، خوریونو او تره زامنونه ډک وو لاړو، همدا چې کلي ته ورسېدو، ټول په گډه زما د کور خواته روان شو، خپلو خپلوانو راته یو ډول کتل، د کور په لېدو نور هم ودرېدیم او د غچ لمبې مې په زړه کې تاوې راتاوې شوې، تاسو کې به داسې درد چانه وي ځکلی؟ درد او غم هغه وخت له تحمل نه ووځي چې مور او پلار ته د ځوي مړې او اولاد ته د مور او پلار مړې پروت وي، خو زما ټوله چرگې مړه وه.

د کلا ورپې په بم الوځولې و، د خونو کړکې او دېوالونه داسې سوري سوري وو لکه سل کلنه وړانه کنډواله، په دوه خونو کې مې پلار، مور او خور سوځېدلې وو، خونې اوس هم تکی تورې وې. ژوند راته یو ډول بې مانا شى ښکاره شو، هېڅ شى خوند نه راکاوه، میرمن مې خسر پېښور ته د دوا لپاره بېولي وه، سخت نا کاراره وم. د تره په کور کې مې واپول او فاتحې شروع شوې، هره ورځ به ډله، ډله دوستان راتلل، بیا مو خیراتونه هم وکړل.

درې ورځې وروسته مې میرمن هم راغله، چې په لیدلو یې سخت پېښمانه شوم؛ ځکه زما په ذهن کې د هغې هغه پخوانی تصویر و، خو هیڅ مې هم د لاسه نه کېدل، زه یو بې وسه انسان وم.

لس دولس ورځې مې په کلي کې وتې وې چې یوه ورځ، له شېرزادو ولسوالۍ نه زما یو پخوانی ملگری خان لالا چې جهادي قومندان هم و دولسو مسلح کسانو سره کلي ته راغی، شپږ کسان یې له حجري نه شاوخوا پیرې ته ووتل او شپږ کسان یې له ماسره کېناستل، یو پکې مولوي غفورجان و، چې هغه مې هم پېژنده، همداسې هغه نور کسان یې هم معرفي کړل، له فاتحې وروسته یې رانه د تښتېدو په هکله پوښتنې شروع کړې، له لومړۍ ورځې مې ورته کیسه پیل کړه او تر پایه مې ورته ورسوله، مولوي غفورجان خو داسې ژړل چې اوبسکې یې نه ودرېدې، ویل به یې دا ټوله دایمان او اسلام جذبه ده چې په مخ کې یې غرونه هم نه شي تم کېدای، هغو

نورو به توبې ویستې او ښیرې به یې کولې، خان لالا راته وویل، چې دوی ټول له ماسره دي او که زه وغواړم نو دوی زما غچ او زما په شان د نورو بې گناه افغانانو غچ هم اخیستلی شي، هغه د تبلیغیانو خبره دعوت یې راکه او نور پاڅېدل، خان لالا په روانه کې خپلو نورو ملگرو ته وویل: توریالی یو واقعي مسلمان او یو واقعي توریالی دی، چې دومره لوی کار یې کړی، بس د الله امداد ورسره و، او بله یې دا چې توریالی یو تکړه، زړور او باتجربه نظامي افسردی تېر شوی، توریالی د خدای په مرسته ډېر څه مور او افغانانو ته کولی شي.

خان لالا خپله د تلیفون شمېره راکړه او ویې ویل که مونږ سره یو ځای کېدل غواړې، نو په دې شمېره بیا زنگ ووهه، خدای په امانی مو سره وکړه او د سپین غره خواته روان شول.

دا زموږ کلي ته د دوی لومړی راتگ نه و، هغوی به هروخت خپلو کورونو ته راتلل، ځکه هغوی هم افغانان دي، د همدې سیمې خلک دي کورونه، مور پلار لري، زموږ په کلي کې هر کور وسلې لري، هرځای ته چې ځي دا وسلې ورسره وي، ځکه دلته خلک په شخصي دښمنیو هم اخته دي، داسې لکه ازاد قبایل... یوه ورځ زموږ یو ملگری چې ژونالست و او په ښار کې لوی شوی و، دلته راغی، دا خلک، ټوپک، او وسله وال کسان د شخصي دښمنیو کیسې یې چې واورېدې حیران دریا و، څه وخت وروسته یې زموږ د کلي په پېښو کیسې لیکلې وې او په ځینو مجلو کې چاپ شوې وې، چې بیا زموږ کلیوالو هغه مجلې کلي ته وراړې او کلیوالو هم لوستلې وې. سره ددې چې ما هم په بگرام کې همداسې فکر کړی و، لکه خان لالا چې راته وویل، زه په یو ډول خپل غچ اخیستلی شم چې له دوی سره یو ځای شم، کنه یو کس به یې څنگه له ټولې امریکا سره ووهي.

خو کله یې چې دعوت راکه یو ډول زړه نازړه وم، دا وسله وال به راته یو ډول نا منظمه خلک ښکارېدل او لکه څنگه چې زه یو تورن وم نو د سپلین زموږ لومړی شرط دی.

خو کله مې چې ځان سره فکر وکړ، چې زه به په څه شي و ډار شم، په پلارکه په اولادونو، هغه خو یو هم نه دی پاتې، له شرمه خلکو ته نه شم کتلی

اوڅنگه به وگورم هرڅوک به وایي چې ددغه سړي بڼه امریکایانو بېولې وه او بېرته یې لیونۍ راوسته، دې سوچونو سم لېونی کړم، خولا وروستی پرېکړه مې نه وه کړې.

شپې ته مې خور میلمه کړې وم چې کور یې زموږ له کلي نه یو څه لرې و، د شپې په ډوډۍ ناست و چې د تره ځوی مې سردار راته زنگ وواوه، ویل یې چې د امنیت کسان راغلي او ستا پوښتنه کوي، چا ورته ویلي دي چې ته موږ کره یې، زموږ ټول کور یې تالاشي کړ، دا یې هم وویل چې که ستا په هکله ورته هرچا مالومات ورکړل انعام هم لري، له دې خبرې سره دا ارته دُنیا راباندې د میږي له سترگې تنگه شوه، نه مې غوښتل چې بیا ددې کافرو په لاس ورشم، مشرې خوراو خورزو مې چیغې او نارې شروع کړې، اوښی مې هم وارخطا ښکارېده، هغوی ته مې ډاډ ورکه چې دلته نه شي راتللی، خور مې نه منله، دې کې مې د تره زامن له ټوپکو سره زما خواته راغلل، پرېکړه مو وکړه چې هرڅوک راغلل بس تر مرگه به ورسره جنگ کوو، تر سبا مو په وار پیري وکړې، خو څوک مالوم نه شو.

سبا سهار مې تره راته زنگ وواوه، چې د امنیت کسانو شپه همدلته تېره کړې، اوس یې بیا دوه موږه راغلل. هغوی خبر شوي چې ته کلي ته راغلی یې، پوه شوم چې نور مې په کلي او ان په افغانستان کې ژوندگران دی، تلیفون مې له جیب نه راووسته او خان لالا ته مې زنگ وواوه، ټوله کیسه مې ورته وکړه، خان لالا ویل که محاصره یې کسان درلېږم، ما ورته وویل چې زه له کلي نه لرې پټ یم، ځای مې ورته وښود، د شپې یوولس بجې وې چې خان لالا له شاوخوا پنځو سو مسلح، کسانو سره راغی، هیڅ باور مې نه کېده چې دوی دې دومره ژر راورسېږي.

حجره کې یوه شېبه کېناستو، خان لالا غوښتل چې د امنیت کسانو پسې کلي ته لاړ شي خو ما ورته وویل چې ترونو ته مې ستونزه جوړه نه کړي، چانته او یو مخصوص دوربین داره ټوپک یې هم له ځانه سره ماته راوړی و، چانته مې و ترله ټوپک مې په اوږه کړ او ټول سره روان شولو.

سره له دې چې ډېره موده مې په کلي کې ژوند تېر کړی و، خو دا مې اول ځل و، چې سپین غره ته لاړم، هغه د عسکرۍ د تمریناتو په دوران کې چې غره ته ختلی وم، له هغه وروسته مې دا لومړی ځل و، ژر، ژر سترې کېدم او په ښکته کېدو کې مې پښې رېږد بدلې، خان لالا به راپورې خندل، په ډېرو ستونزو د سلطان په نامه سمخې پورې لاړم، هر کلي ته مو د غره له هر کنج نه یو، یو زلمی وسله وال لکه پېری راپیدا کېده، یو نیم به له لرې سلام وکړ او بېرته به ورک شو، له هر کس سره به غټ دوربین، چانته، بمونه، برچې، یانې داسې وسلې ورسره وې چې ما لانه وې لیدلې، ډېرې پرمخ تللې وسلې وې. د سمخې خوله به شاوخوا دوه متره مربع وه، خو کله چې وردننه شوو، پراخه د اوسېدو او په عین حال کې د پټېدو ځای و، تقریباً شپېته او یا کسان پکې نه ښکارېدو، خان لالا ویل چې د سمخې تر پایه څوک نه دي تللي، غار کې ډول، ډول درنې او سپکې وسلې او چاودېدونکي مهمات پراته وو، له سمخې د باندې (تريالونو) لاندې (۱۵) ډول، ډول موټر سایکلونه چې په ځینو یې یو ډول ماشين داري هم لگول شوي وې ودرول شوي وو، موټر سایکلونو نه یې یواځې د عملیاتو په وخت کې کار اخیسته، هغه هم د خان لالا په اجازه.

خان لال به په یو ډول ځانگړې مخابراتي له خپلو مشرانو سره تماس نیولو، خان لالا د سبحان الله په نامه یو کس خاص د راډیو د اورېدو لپاره گمارلی و، هغه د مهمو خبرونو، یاداشت له ځانه سره په کتابچې کې لیکل، له همدې سمخې نه مو په ننګرهار او لوگر د څو برېدونو پلانونه سره جوړ کړل، خان لالا زما له پلان جوړولو نه ډېر خوشاله ښکارېده، ځکه چې د دوی پلان به پنځوس فیصده کامیاب او پنځوس ناکام او تلفات به خامخا ورسره وو، خو زما پلان په داسې ډول و چې (۹۰) فیصده کامیاب او پرته له تلفاتو نه تر سره کېده، د لوگر ولایت په یو چارواکي پسې مو درې ځله هلکان واستول، خو بېرته به تش تور راغلل، بلاخره درې تکړه هلکان مې له ځانه سره واخیستل خان لالا دُعا راکړه ځکه چې دا هغه د امرکایانو خبره زما لومړی (مشن) و زما لویه ستونزه دا وه چې زه په سیمو کې ښه بلد نه وم، د شپې دوه بجې مو حرکت وکړ او سبا سهار مې سړی لاس تړلی راوست.

شاوخوايوه مياشت مې په دې سمخې کې تېره کړه، له څو برياليتوبونو نه وروسته خان لالا راته وويل چې مرکز ته ورځو، لږکارمې دی، مشران وايي چې توريالی هم درسره راوله، له دې سره سخت خوشاله شوم، په جامو کې نه ځایېدم.

سبا سهار ما، خان لالا او زلمي چې موږ به ورته چيریک ويلو، تش لاس مو (گرمې) ايجنسی ته حرکت وکړ، څو چې گرمې ته رسېدو، څو ځايه په سمه او په غره کې مو له خپلو وسله والو ملگرو سره دمه کوله او خان لالا به ورسره څه پتې خبرې کولې، يوه شپه مو په لاره تېره کړه په درېيمه ورځ گرمې ايجنسی ته ورسېدو، دا هغه سيمې وې چې ما په لومړي ځل وليدې، خان لالا نه مې د ملا محمد عمر مجاهد په هکله پوښتنه وکړه، چې هغه چېرته دی؟ خان لالا وويل چې ملا محمد عمر، حکمتيار، اسامه او ملگري يې لا چاته مالوم نه دي او که چاته مالوم هم وي ځای يې نه نښي، ان که څوک يې مړ هم کړي.

گرمه داسې ځای دی چې اب او هوا يې گټ مټ زموږ دکلي په څېر ده، خوشاوخو غرونه يې دگورگورو او مزرې په ونو پټ دي ښکلي درې او د مرکيخيلو په څېر روڼ رود په کې بهېږي چې خلک يې کلک پښتانه مسلمانان دي، ټوپک ددې ځای د ترانو سينگار دی، هلک چې زلمی شي بيا يې ټوپک په غاړه وي، په جوماتونو کې ديني سبق ويل کېږي او ديني مدرسې هم پکې ډېرې زياتې دي.

يوې لويې کلا ته ورننوټو، چې شاوخوا شل خونې به پکې وې، په انگړ کې کټونو باندي، لس دولس کسان ناست وو چې زموږ په ليدو ټول راپورته شول، سترې مشې مو سره وکړه، کټونو کې يې ځای راکړ، بيا خان لالا له ټولو سره معرفي کړم، داسې لکه دوی مې چې ښه پېژني.

د خان لالا په وينا جبار مولوي صيب ناستو کسانو ته مخ واړو.

-ملگرو توريالی يو باتور او چې کوم دی ډېر زړور او چابک زلمی دی، چې په کمه موده کې يې خپله زړورتيا موږ ته ښکاره کړه، الله دې ورته معافي وکړي د ډاکټر نجيب په وخت کې نظامی صاحب منصب و.

دې کې يې خان لالا خبره پرې کړه.

- توريالی يو غازي دی، يو اتل دی، په همدې نېژدې ورځو کې له بگرام نه تښتېدلی او دوه کافران يې مردار کړي دي.

دې سره ناستو کسانو په لوړ غږد الله اکبر نارې پورته کړې، پسې يو کس چې سپين دسمال يې له سر نه تاو کړی و، په خبرو پيل وکړ، له خبرو يې پوه شوم چې عرب دی، خو ډېره ښه پېښورۍ پښتو يې ويله.

-داسې زلمو ته خو دغه تحريک اشد ضرورت لري، اوس به د خپلو مجاهدينو ورونو سره نور هم وروزل شي او په خپل جهاد کې به لا کامياب شي، زه يقين لرم چې دی به ډېر نور کارونه هم وکړي.

خو خان لالا يې په ځواب کې وويل، چې اوس خو دلته يو بيا په سره گورو، نور د ماسپښين لمانځه ته پاڅېدو.

===

شپه مو همدلته تېره کړه، په سبا يې خان لالا ما ته لس زره کالدارې راکړې او خپله چېرته لاړ، زه يې منصور ته وسپارلم، ټوپکې مو په اوږه کړې او ښار خواته روان شولو، دارتيا وړ شيان مې واخيستل غرمه مو په هوتل کې ښه مزه داره کړايي وخوره، منصور سره مې گپ شپ ولگاوه، بېرته مرکز ته راغلو، مازديگرزه خان لالا، جبار مولوي صيب او دوه درې نور ملگري لږ لري يو بل کلي ته لاړو، نور له ډېرو پوښتنو نه شرمېدم، ځکه هر څه ماته نوي وو، دا څه دي؟ اودا کوم ځای دی؟... ما وې اخير به بلد شم اوس خو مې همدا ځای دی، تقريباً نيم ساعت مو په پښو مزل کړی و، چې يوې لويې کلا ته ورسېدو، له کلا نه د خټو د پوال تاو شوی و، کلا ته چې ورننوټو، گورم تقريباً د سلو کسانو په شاوخوا کې تنکي، تنکي زلميان په نظامي تمرينونو لگيا دي، موږ د هغو کټونو خواته لاړو چې دوه د پاخه عمر کسان، غټې غټې لونگۍ يې تړلې وې، په غاړه يې سترې مشې وکړه او ټول په کټونو کې کېناستو؛ همدا چې د شيدو چای مو وڅښه، منصور په غوږ کې راته وويل: راځه چې لږ ځانونه گرم کو! ډېر وخت به تا هم تمرين نه وي کړی.

زما له پخوا نه ورته زړه تخنېده، خو عمر مې دا تقاضا نه کوله چې زه دې لکه ځلميان منډې ووهم او ټوپونه واچوم خو زړه مې صبر نه شو، خان لالا ته مې وويل چې زه غواړم، لږ تمرين وکړم، خان لالا راته وويل چې د همدې

لپاره مې دلته راوستی یې، زه او منصور بلې خونې ته لاړو جامې مو بدلې کړې او د تمرین مېدان ته راووتو، زموږ او ددوی تمرینونو سره ډېر فرق درلود، دوی موږ ته د موټر سایکل څغلول، له موټر سایکل نه د بریدونو چلونه، اختطاف او نور تکتیکونه رازده کول، چې ما په ډېره کمه موده کې هرڅه ډېر ښه زده کړل، خان لالا ویل چې ته به دلته دې هلکانو ته نظامي درس هم ورکوي، خولکه چې چا ورته اجازه نه وه ورکړې، دوه میاشتې دلته پاتې شو او دغه دوه میاشتې مې هره ورځ تمرین کاوه، داسې خلک مې په دې قبایلو کې ولیدل چې حیران ورته پاتې وم، په رښتیا چې ازاد قبایل دي، د چیچین خلک، ایرانیان، عربان، غریبان، پښتانه، تاجک، پنجایان هر ډول خلک مې هلته ولیدل، په دې قبایلو کې څوک وسلې ته لایسنس نه جوړوي، په همدې سیمه کې وسلې هم جوړېږي چې دره وال ټوپک ورته وایي، خود افغانستان د دولت له دغو وسله والو مخالفینو سره به ځینې وخت داسې وسلې هم تر سترگو کېدې چې د نوي او پرمختللي ټکنالوجی حیرانوونکې وسلې وې، خو په عام حالت کې به موږ د وسلې د کمښت سره مخ و، خو لکه مخکې چې مې وویل دلته وسله هم جوړېږي نو باروت زیات و چې زموږ انجنیرانو آن دیگ بخار بمونه هم جوړول.

پخوا به مې له خلکو نه اورېدل چې طالبان خلک په تبلیغ باندې ځان مرگو بریدونو ته آماده کوي، داسمه وه خو کله به چې امریکایانو ملکي خلک ووژل او دا خبر به په طالبانو کې خور شو، ان ښځې به ځان مرگو بریدونو ته آماده کېدې، پرته له دې چې څوک ورته ووايي.

د ځانمرگو بریدونو لپاره ډېر ځوانان آماده وو، چې هلته به موږ ورسره خبرې کولې، هغوی به د ځانمرگي برید لپاره آماده وو، خو په څېره یې د خپگان ښې نه ښکارېدې، مازدیگر به چکر ته تلو، چې په دې ځانمرگو کې د هر عمر او او نژاد خلک موجود و ډلې، ډلې ځوانان به تیار شول نومونه به یې ولیکل بیا به افغانستان ته د جهاد لپاره را تلل. هغوی به ویل که کله د کوم کس په ناموس، هېواد او دین تېری کېږي چې وس یې ورسره برابر نه وي نو ځان مرگی ښه او روا کار دی، دوی به ویل چې دا هرڅه په افغانستان کې شته او شوي.

یوه شپه خان لالا په یوې ورځې کې په پاکستان کې د افغانستان د یو چارواکي د تښتولو پلان جوړ شوی ماته راکه، زما نظر یې پکې غوښته، دوی د دې پلان د عملي کولو مشر هم زه ټاکلی وم؛ په دې ځای کې نو اوس له مونږ سره د مبارزې لویه حوصله ملگري وه، اوس مونږ باور درلود چې دښمن به خامخا په گوندو کوو، پلان داسې و چې موږ درې کسان به حیات اباد ته ځو او هلته به د افغانستان هغه چارواکي چې د حیات اباد په یوه ښکله کې اوسېږي تښتوو؛ خان لالا ته مې ویل چې بیخي ښه پلان دی.

په سهار زه، منصور او سردار باجوړي ځانونه سره را جوړ کړل، سپینې جامې، او تور واسکتونه مو واغوستل او تش لاس روان شو، یو ډول وېره او تشویش را سره و، داسې نه چې زه ډارېدم؛ هو! ډارېدم خو په دې چې پلان ناکام نه شي چې هم به خان لالا او هم به زه خام شم، په پېښور کې زموږ لپاره یو کور ښودل شوی و، په دې کور کې مېشتو ملگرو درې تمانچې یو کلاشینکوف، د پولیسو جامې، موټر راکړل شول، د پولیسو جامې مو واغوستې او تمانچې مو په قاشونو کې و منډلې، حیات اباد فیزون ته لاړو، منصور ته د هغه چارواکي کور ډېر ښه مالوم و او د هغه موټر یې هم پېژانده، د کوڅې په سر کې له خپل موټر سره ودرېدو، له موږ نه دوه سوه متره لرې د پولیسانو یوه پوسته هم وه، شاوخوا سیمه مې ښه له نظره تېره کړه، د تېښتې لار مو وټاکله او د ښاغلي په تمه ودرېدو، شل دقیقې به مو انتظار کړی و چې له کور نه موټر راووت یوکس باډیکارد هم ورسره ښکارېده او یو موټروان، همدا چې له کوڅې نه راووتل موټر مو د هغه د موټر مخ ته ودراره، پسې درېواړه له موټر نه ښکته شولو، باډیگارډ له مخکې سیت نه راښکته شو، زه د دیپلومات خواته روان شوم، ما لاد موټر ور نه و خلاص کړی چې ډزې شوې، گورم چې موټروان او باډیگار په ځمکه پراته دي، په دوی مې پیغه کړه خو کار شوی و. نه مې غوښتل چې څوک مړه شي، سردار د دیپلومات موټر ته کېناست منصور خپل موټر ته او زه د دیپلومات تر څنګ کېناستم او تفانچه مې ورته بغل ته ونيوله، موږ چې حرکت وکړ گورم چې هاخوا نه درې پولیسان موږ خواته رامنډې وهي، غوښتل یې چې د موټر مخ ته ودرېږي چې دې کې مې ښښه ښکته کړه. پېښو

ته مې ورته درې ډزې وکړې، هغوی شاته شول او زموږ موټر تېر شو. دې کې د ډزو غبراغی پولیسانو هم هوا یې ډزې وکړې، خو موږ ترې لارو؛ نور نو چې له هغې ځایه راووتو، هرځای مو موټرو ته لاره خلاصه وه، توریښ او شاته یې د پولیسو موټر، خپل ځای ته ورسېدو، شپه مو همدلته تېره کړه، ما خان لالا سره تماس ونيو، ورته مې وویل چې سړی مو ژوندی نیولی څنگه یې کړو، هغه وویل چې نیم سات وروسته درته ځواب درکوم، نیم سات وروسته خان لالا زنگ وواوه هغه وویل چې ژوندی یې میرام شاته راوړی، په انګرې کې لس دولس ملګري نور هم وو، ټول سره راټول شولو او په دې مو بحث کاوه چې په څه ډول هغه دیپلومات تر میرام شاه پورې بوځو، چا یو څه چا بل څه وویل خو داسې خبره هیچا هم ونه کړه چې اسانه او بې خطرې وي او د ټولو په خوښه هم وي، په دې ورځ دا پرېکړه همدا سې پاتې شوه، ټوله شپه مې سوچونه وهل چې څه باید وکړو؟ نه پوهېږم چې دولس که یوه بجه به وه، چې یوه خبره مې په فکر کې وگرځېده، له خوشالی نه مې منصور او سردار له خوب نه راویښ کړل، هغوی مې چې له خپل پلان نه خبر کړل را سره یې ومنله، په سبا مې نجار راوغوښت او داسې تابوت مو پرې جوړ کړ چې په منځ کې دوه کسان ځای شي، خو د باندې نه ډېر غټ بنسکاره نه شي، تابوت باید لکه تونل گول وي او پاسه خوا یې لکه سم تابوت؛ دیپلومات مو بې هوښه کړه، تابوت کې مو واچاوه، بیا مو د هغه شاوخوا نښه ډېر مالوچ کېښودل، سردار مو هم بې هوښه کړه او د دیپلومات په سر مو لکه چې مړی په تابوت کې ایښودل کیږي ځملاو، د تابوت شاوخوا موله مالوچونه ډک کړل، کله چې تیار شو هغه نور ملګري چې راغلل له خندا راته شنه شول، فلنکوچ موټر مو راوغوښت، تابوت مو په جنگله بڼه کلک وټاړه، زه او منصور په سیت کې کېناستو او حرکت مو وکړ، د پېښور په ښار کې سخته تالاشي شروع وه، هر موټر به یې سم تالاشي کاو، کله چې زموږ د موټر وار راوړسېد، ما او منصور لکه ډېر نیردې څوک مو چې مړ شوی وي، تمثیل شروع کړ، پولیسانو د مړي سر لوڅ کړ له کتلو وروسته یې خپله خواشیني له موږ سره شریکه کړه او روان شول، هر ځل تالاشی سره به د منصور رنګ تګ ژپړ شو، خو دا هم زموږ په گټه و، داسې به بنسکاره شوه چې ښه ډېر یې

ژړلي، که رښتیا ووايم زما په زړه کې د سردار اندېښنه وه چې هسې نه له ډېرې نښې نه څه پرې وشي، څو واړه مې د تابوت سر پورته کړ او د دواړو جاج مې واخېست؛ تر علیزیو پورې څو ځایه تالاشي شو، کله چې علیزیو نه واوښتو خان لالا ته مې زنگ وواوه، چې موږ نیژدې یو، هغه وویل چې کسان دې مخ ته درلېږم؛ همدا سې وشول لږ وړاندې چې لارو یوه ډاډ سن کسان مو هرکلي ته راغلي وو، تابوت مو له فلنکوچ نه ښکته کړه او ډاډ سن کې مو بار کړ، شل دقیقې وروسته مرکز ته ورسېدو، همدا چې دننه شولو گورم چې شاوخوا شپېته او یا کسان په انګرې کې دي، تر ټولو خان لالا لومړی زما خواته راغی غېږ کې یې کلک ونيولم، پسې نورو ښه گرمه ستړې مشې وکړه، خو ځینې بیا حیران شول چې په تابوت کې څوک دی، هلکانو ته مې امر وکړ، چې ژر دواړه له تابوت نه وباسي، ما وویل چې په سردار څه چل ونه شي ځکه څلور پېنځه ساعته بې هوښه وه، خان لالا ډاکټر راوغوښت دواړو ته مو دوا دارو وکړل، ښه وو دواړه رک روغ شول، له دې عملیاتو سره دهر ملګري په خوله کې زما نوم و، سخت قدر مې پیدا کړ د انعام په توګه یې یو لک کلدارې هم راکړې، چې بیا لس لس زره کلدارې مې منصور او سردار ته هم ترې ورکړې.

===

کله چې مرکز ته راغلو یو ډول د خوښۍ فضا رامنځته شوې وه، ټوله ورځ به د مشرانو جلسې او غونډې روانې وې، ځکه چې افغان حکومت او امریکایانو د سعودي عربستان په منځګړیتوب موږ ته وړاندیز کړی و، چې هرڅه دخبرو له لارې حل کړو، زموږ څو مشران عربستان ته تللي وو، چې له افغان حکومت سره خبرې وکړي، خو پرته له کومې پایلې نه دا غونډې پای ته ورسېدې.

عجیبه خو دا وه چې کله کله به ډېرې تښتونې، چاودنې چې مونږ به نه وې کړې په مطبوعاتو کې په مونږ تپل کېدې، چې ټول به ورته له خندا شنه وو، بس مونږ نه اوس لاس پاک جوړ شوی و.

په همدې ورځو کې امریکایانو زموږ د کابل د عملیاتو مسئول په هوايي بمبارۍ کې شهید کړی و، په دې پېښه باندې ټول خواشیني وو، هغه ورځ

خو سم د قیامت ورځ وه، چې کله یې مړی راوړ، خو په ښه بدرگه او عزت خاورو ته وسپارل شو.

له دې وروسته جلسې شروع شوې، چې د کابل د عملیاتو مسئول انتخاب کړي.

په دې ورځ زه او منصور پاس غره ته لاړو، موږ چې پکې اوسېدو دا ډېره ښکلې سیمه وه، شاوخوا لوړ تک شنه غرونه له خپرو او نښترو نه ډک وو، د دواړو غرونو ترمنځ لوی خوږ او د خوږ دواړو خواوو ته کلاگانې وې، زه او منصور تر ډېره په غره کې سره ناست وو، منصور ویل چې زه ډېر جدي یم، کله مې چې دخپل ژوند کیسه ورته وکړه، حیران پاتې و، یوڅه ډاډ یې راکه، ویل یې چې زموږ وار به هم راشي، موږ خو د مرگ لپاره پیدا شوي یو، زموږ د خبرو په منځ کې دخان لالا زنگ راغی، وې چې ژر راشه.

زه او منصور په بېړه له غره نه راښکته شولو، د غفورجان کلا ته لاړو، گورم چې بلا ډېر ملگري راټول شوي دي، زما په لیدو خان لالا او درې نور مشران چې ما لانه پېژندل، را پاڅېدل، سترې مشې مو سره وکړه، خان لالا سره معرفي کړو، په دې غونډه کې مې ډاکټر نور عالم ولید، او په همدې غونډه کې زه د کابل ولایت جنګي مسئول وټاکل شوم، ما هم دغه دنده ومنله او د ټولو پروړاندې مې ژمنه او قسم یاد کړ چې خپله دنده کې به صادق واوسم.

په سبا یې ډاکټر نور عالم زه او خان لالا وغوښتلو، چې خان لالا ماته په کابل کې د ملگرو او هغو کسانو، چې په دولت کې وظيفې لري او موږ ته کار کوي ادرسونه او شمېرې راکړي او هم د نورو عملیاتو په هکله وغږېدو، خو ورځې وروسته زه او خان لالا له دولسو نورو ملگرو سره له گرمې ایجنسۍ نه مخ په خوست روان شو، په لاره کې خان لالا راته د هغو کسانو ادرسونه او تلفون شمېرې راکړې چې له دولت سره یې کار کاو، یانې دا هغه کسان وو چې په ډول، ډول پوستونو کې یې کار کاو، له رئیسانو رانیولې ان تر والیانو او وزیرانو پورې له موږ سره په تماس کې وو.

څه به مو سره خوږوم، په ډېره لږه موده کې مې د خپلو ملگرو په مرسته د کابل امنیت له سخت گواښ سره مخ کړ، د یوې میاشتې په برېدونو کې مو

یواځې یو سل اولس امریکایي او د ناټو پوځیان ووژل، دا پېښې خود هري ورځې په خبرونو کې راتلې، خو زموږ اساسي هدف د خارجیانو وژلو وو، خو د افغانانو سرزوري تاسو ته مالومه ده، چې اوبه په پیچومي پورته کوي، هرځای کې به افغان پوځیان مخ مخ ته کېدل.

یوه ورځ ډاکټر صیب زه، خان لالا، د کندهار د عملیاتو مشر او د کاپیسا مشر میرام شاه ته وغوښتو او داسې خبر یې را باندې واوړا چې ټولو یو ډول ټکان و خوږ، دا خبر د افغان ولسمشر د وژلو خبرو، چې باید د شور د اتمې په جشن کې ووژل شي.

بل سبا ما زدیگر خان لالا له یو بل زلمي سره زموږ خونې ته راغی، په خوشبېو کې یې پلان راته تشریح کړ او دایې هم وویل چې دا کار به جاوید ترسره کوي، ځکه چې دی ډېر ښه او مسلکي نشان زن دی.

د جاوید خبرې ته مې چې وکتل چندانې باتور راته ښکاره نه شو، لږ وروسته مې خان لالا ته وویل

- خان لالا!

- ام

- لکه چې زموږ پلان ناکامه شي.

دې سره خان لالا له خندا شین شو او ویې ویل: نه سړی ښه مسلکي دی.

- فوجي دی؟

- نه یم خبر.

- ما ته فوجي ښکاري.

خان لالا د نه پوهېدو په مانا خپل سر و خوځاوه.

څه به موکړي وای، دا فیصله نه ردېده، جاوید مو له ځان سره واخیست او ټول بېرته افغانستان ته روان شوو، سخت قهر مې راغلی و، چې ولې یې دا مسئولیت ماته ونه سپاره، خو ما باید د مشرانو خبره منلې وای.

کله چې کابل ته ورسېدو، په سراجي کې مې د یوه زاړه تعمیر په څلورم منزل کې دوه اطاقه په کرایه کړل، چې د جشن سیمه ترې ډېر ښه ښکارېد، یو څه د ماشومانو د لوبو پلاستیکی سامانونه مې په لویو بوجیو کې ځای په

ځای کړل؛ دلته زما ټول ملگري نابلد و خو زه يې مشر او راهنما وم، ماته دکابل کوڅه، کوڅه مالومه وه.

د مارکيټ له منشي سره مې خبره خلاصه کړه هغه ته مې دخپل کاروبار به اړه ډاډ ورکړ، داسې مو ښودله چې موږ تجاران يو او دا خونې مو د گودام په ډول نيولي دي، ورپسې مې يو زور کور د عيدگاه جومات شا ته په کرايه کړ، چې وسلې مو ورته د کور په سامانونو کې راوړې او د سراجي اطاقونو ته مو د لوبو د سامانونو په غټيو بوجيو کې وروړې، يوه پيکا، يو دوربين داره ټوپک، دوه کلاشينکوف او دوه تفانچې مو راوړې، کله مو چې د اړتيا هر څه برابر کړل، نور بې غمه په خپلو نورو کارونو پسې لاړو، درې ورځې چې جشن ته پاتې شوې، جاويد مې له درې کسانو سره سراجي او څلور کسان مو د عيدگاه شاته کور ته واستول، په سراجي کې زه او د عيدگاه څنگ کور ته د قندهار مشر لاره، خپلو ځايونو ته ځکه مخکې لاړو چې دا ځايونه بيا بنديدل، شاوخوا يوه مياشت وړاندې دا ځايونه د افغان عسکرو له خوا محاصره شوي وو، د جشن په سهار مو ځانونه آماده کړل، همداچې ولسمشر ستيج ته راغی، گوشکي خو مو تيارې په غوږونو کې وې، ټولته مې د تيارسۍ امر ورکړ، خو په ټولو کې جاويد ډېر وار خطا ښکارېده، څو واره مې ورته وويل: جاويده ناروغ خوبه نه يې؟

خو هغه به ويل: نه جي، هسې دکابل موسم راباندې ښه نه لگي.

موږ لا په همدې خبرو لگيا و، چې د ولسمشر غږ پورته شو، د وربين کې مې چې وکتل ښه صفا ښکارېده، افضل ته مې وويل چې له موږ نه مخکې څوک ډزونه کې او نه څوگ په عامو خلکو ډزې وکړي، جاويد خپل دوربين داره ټوپک د کړکۍ په لاندیني چوکات کېښود (جري جوگ) يې ښه سره برابر کړل؛ ما په دوربين کې ورته کورديناټ ورکول چې دې کې د نورو ملگرو د خنداغږ پورته شو، دوربين مې له سترگو لرې کړ، گورم چې د جاويد لاسونه رپرېدي، جاويد ته مې وويل: جاويد جي! آماده يې؟

جاويد په رپرېدلي غږ وويل: تياريم جي!

ما هم دوربين راواخيست، چې ومې کتل ولسمشر لکه ښه ولاړدی او خبرې کوي، په ټولو مې غږ وکړ: آماده يئ؟

د ټولو ځواب مې واورېد، ټول تياروو، يواځې د جاويد جي، غږ مې وانه ورېد. زه د خپلې پوښتنې ځواب ته غلی وم چې جاويد په کرايه وويل: تياريم جي!

ما وروکتل هغه سترگه د ټوپک په دوربين ايښې وه! سمدستي مې وويل: آماده! يو... دوه... درې.

دې سره ډز شو، پوی نه شوم چې مرمۍ په کوم ځای ولگېده، خو له ولسمشر نه لرې کوم ځای لگېدلی و، چې يو دم گډوډي شوه، افضل سره په تماس کې وم په هغه مې غږ وکړ: افضله خطا شو.

دې سره افضل په کنځلو شروع وکړه، دلته جاويد دوربين داره ټوپک لرې کړ او پيکا يې راپورته کړه په پيکا يې د جشن په لور يوه زربه خوشې کړه، هلته افضل په قارشو، وې چې اوس مو نيسي يو څه خو بايد وکړو، کله مې افضل ته ويل چې، ډزې مه کوه چې عام خلک دي، او کله به مې جاويد ته مخ ورواړاوه، خو کار گډوډي شو، جاويد ته مې وکتل، د هماغې پيکا سره چې په لاس کې يې نيولې وه ناست و، د جاويد سر ته مې توفانچه ونيوله، له ډز سره يې ماغزه باد شول.

افضل راباندې غږ وکړ، چې زمونږ ځای ته راننوتل، هغوی ته مې ويل چې ځانونه وباسئ، ملگرو ته مې ويل چې وسلې همدلته خټاکئ، يوه تفانچه مې له ځان سره راواخيسته، د لوبو د سامان بوجۍ مې په اوږه کړه، ځانونه مو سرک ته ورسول، په سرک د پخوا په څېر ډېره گڼه گڼه نه وه، موټر خو له سره ليدل کېدل، يو نيم کس چې د سرک تر غاړې ناست و يو څه اوتر ښکارېدل ځينو پو ليسانو او عامو خلکو په سرک منډې رامنډې وهلې، ملگرو ته مې ويل خواره شئ، هغوی نه خو خبر نه شوم چې کومه خوالاړل، زه د سراجي په کوڅې (لاهوری) دروازي ته ووتم، خو دلته بيا پوليسان اوترنه ښکارېدل، څو ځايه پوليسانو ورتلم او دشان بوج يې راته څو ځايه ښه تا لاشي کړو څو خدای پاک رانده کړي وو، زه يې له سره تالاشي نه کړم، څو ځايه مې زړه و چې تفانچه چېرته وغورځوم خو زړه مې ونه شو، کله چې شاه شهيد ته ورسېدم، پوه شوم چې دلته په امن کې يم په کلاره مې ځان دکارته نو سيا سنگ ته ورساوه، کوم ځای کې چې مو وعده کړې وه.

دلته هم ټولې لارې کوڅې بندې وې، سرکونه تش تور وو، خو عام خلک بیا د سرک تر غاړې یو څه ډېر تر سترگو کېدل، هلته خلک نه پوهېدل چې څه خبره ده، ان هغه عسکر چې د امنیت لپاره په لارو کوڅو کې ودرېدلي وو، له پېښې نه خبر نه وو.

د سیاسي کور زموږ ډېر پخوانی مرکز و، چې دلته به مو د برید لپاره تیاری نیوه.

په دې ورځ مې فکر سخت خراب و، خان لالا ته مې زنگ ووايه ورته مې وویل چې ستاسو تورزن خو هرڅه خراب کړل، هلته هغه په ځمکه، ځمکه لگېده چې ولې؟ سره له دې چې موږ ټولو په تېره ما د خان لالا ډېر احترام کاوه؛ خو دا ځل زه ورته په قهر شوم، ټیلیفون مې له ډېره قهره په ځمکه وویشت.

لږه شېبه وروسته یواځې زما هغه ملگری چې موږ سره په سراجي کې و، کورته رادننه شو، ډېر وخت د نورو ملگرو په تمه وو، خو په راډیو کې یې ویل چې ټول بې وژلي، کله مې چې تمه وشلېده، زه او میراغا بېرته لوگر او بیا سپین غریانې خپل زوږ مرکز ته لاړو.

===

عجیبه وه کله، کله چې به مې له ځانه سره فکر کاوه، ټول ژوند مې له پېښو ډک شوی و، ځکه چې موږ په خپله پېښې رامنځته کولې.

له یوې خوا ډېر سخت ژمی تېر شوی و، زموږ د تگ راتگ ډېرې لارې د واورې له امله بندې شوې وې، خوبیا هم یو نیم ځای به مو بریدونه کول، له بلې خوا امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ کار خراب کړ، په هرې بمبارۍ کې یې زموږ لس شل کسان وژل، له بلې خوا پاکستان هم په موږ جنګونه شروع کړل، چې دې جنګ هم موږ ته ډېر زیان واړاوه، څه موده زموږ او د افغان دولت تر منځ د روغې جوړې خبرې روانې وې، هغه هم غلې شوې، د دې لپاره چې موږ یو ځل بیا خپل ځواک او په هر ځای کې خپل موجودیت د

افغانستان دولت او نړیوالې ټولنې ته ورنښکاره کړو، د مشرانو لخوا موږ ته د یو نوي برید پلان راکړل شو، داسې نه چې مشرانو له ما سره مشورې کولې، دا خبرې ما له خان لالا او مولوي جبار نه اورېدلې ما سره هم دومره سیاسي درک شته، هسې خو هر افغان په سیاسي بې ځایه بحثونو کې مېړنی دی، خو زه بیا له پېښو او مرکز سره نږدې پاتې شوی وم.

دا چې په همدې ورځ نور بریدونه چا کول او څوک یې مشر و نه وم خبر، خو ما ته یې په عدلي وزارت د برید مشري راکړه، دا پلان د هند په هغه هوټل د برید تقلید و، خان لالا وویل چې له تاسره باید څلور کسان د عدلي وزارت برید وکړي، عام وگړي و نه وژنئ خو که وزیر یا معین په لاس درغی ژوندی بې مه پرېدئ.

په سبا مې خپل گروپ تیار کړ، د برید ورځ او ساعت مالوم شول، چې په همدې ورځ او ساعت به یواځې په کابل کې څو ځایه بریدونه تر سره کېږي.

زه څه له مور نه قاتل نه وم زېږېدلی، زه همدې دولت قاتل کړم، له هېڅ شي مې وېره نه کېده، ما به ویل، زه چې په دې ارته نړۍ کې یواځې يم، زه چې د خوښۍ او مستۍ په نړۍ کې خپه يم ټول خلک دې خپه وي، ټول خلک باید وژاري، دوی دې ځاندي اوزه دې ژاړم ولې؟ عجیب وخت راغلی و، کله چې روسان زموږ هېواد ته راغلل، نو عام او خاص، ښځه او نر ټولو د جهاد اعلان وکړ، د روسانو دې کور ودان وي، له کلي نه به ټول نارینه گان غرونو ته لاړل ښځې او ماشومان به په کورونو کې یواځې پاتې شول، خو هېڅ داسې پېښه به پیدانه کړې، چې روسانو دې کومه ښځه بې عزته کړي وي، او یا یې له ځانه سره بندي ساتلې وي، خو دوی نه هلک پرېږدي، نه ښځه او نه هم واړه، دا لا څه کوئ، زموږ خپل افغان پولیسان چې کوم کلي ته لاړ شي چې څه یې زړه غواړي هغه کوي او زموږ هغه جهادي مشران بیا له امریکایانو او د نورې دنیا پوځونو او مشرانو سره په یوه دسترخوان کیني، آیا داسې څوک شته چې ماته ووايي، ولې دوی له روسانو سره جهاد کاوه او له دوی سره یې نه کوي؟ خیر رابه شم اصلي کیسې ته.

تاسو به وایئ چې په څه ډول موږ د کابل ښار ته راتلو ایا چا نه تالاشي کولو؟ هغه دولت کې چې رشوت عام وي او کومه گناه هم ونه گڼل شي په

هغه دولت کې هر څه کېدونکي دي او بل دلته خو يو چارواکی د بل دښمن وه، يو بل ته غله دي، لنډه دا چې د دولت په بې کفایتۍ، او د ظرفیت په نشتوالي خو ټوله نړۍ خبره ده، چې علت يې زما په فکر د لياقت پر ځای د بې ځايه مصلحت نه کار اخستل و.

په کابل کې پلار په ځوی او ځوی په پلار باور نه شي کولی، د هر چا چې وس ورسېږي د نوک پر ځای سوک منډي، د مالوماتو لپاره يوه ورځ په يوې ټکسي موټر کې سپاره شئ بيا وگورئ چې ايا تاسو څوک تلاشي کوي، که تلاشي مو هم کړي زرافغانۍ ورکړئ لار هم درته نسي، موږ سره خو نيمو دولتي چارواکو هم لاس درلود، لاس يې څه درلود زموږ خپل کسان وو.

په رڼا ورځ مې له خپلو کسانو سره له جلال اباد نه کابل ته حرکت وکړ، پلچرخي کې يې ښه تلاشي کړو هېڅ يې هم راسره پيدا نه کړل، موټر نه په درېيم مکروريانو کې د شينو زاده کلينک سره ښکته شولو، ټيکسي موټر راته تيار ولاړو، پکې سپاره شولو د ميدان هوايي په لاره يې د تيمنيو پينځم سړک کې يو کورته وردننه کړو، ډله، ډله يې په هره سيمه کې موږ ته ځايونه جوړ کړي وو، ځکه که يوه ډله ونيول شي نوبله خوبه پاتې وي، سهاروختي پاڅېدو، چای موبڼه په مړه گېډه وڅښه، ځانونه مو مسلح کړل او په هماغه ټکسي کې سپاره شولو، زه له دې ويرېدم چې په لاره کې مو تلاشي نه کړي، تر فروشگاه پورې چاراته ونه ويل چې په مخ دې څو سترگې دي، دې ته وايي دولت!! د مخابراتو وزارت تر څنگ له ټکسي نه ښکته شولو څادرونه مو له ځان نه چاپېره کړي وو، ښه ډاډه روان ووس، همداجې د وزارت ورته نيزدې شولو، زما ملگري بصير وارخطا شو ماشينه يې په پيره دارانو وچلوله، همدې وخت کې وزارت ته وردننه شولو، ملگرو ته مې وويل چې ملکي خلک که هر چا ووژل زه به هغه کس خامخا وژنم، موږ به کوښښ کاوه چې وزير ووژنو، ملگرو مې زما خبره ومنله، نورپه وزارت کې سره تيت شولو، موږ لاد وزير شعبه لټوله چې دولتي عسکر اورسېدل، سختې چغې پغې شروع شوې، مامورينو ته مې غږ کړ چې موږ له تاسو سره کار نه لرو، خو له شعبو نه د باندې مه راوځئ، خو چا زموږ خبرې ته چپرته کتل بس گډوډي شروع شوه، څو عسکر وزارت ته دننه شول يوه شېبه مو له

هغوی سره جنگ وکړ، بصير سخت ځای کې ايسار و، دواړو خواوو نه محاصر، شوی و دالبز نه د تېښتې لار هم نه وه، نور نه يم خبر چې بصير ځان وويشته او که عسکرو، تقريباً ډېر وخت مو ډزې سره وکړې، دې کې درې واړه ملگري يو ځای ته راټول شولو، او عسکر مو له وزارت نه ووستل مامې ملگرو ته وويل چې تاسو د بام له لارې ځانونه وباسئ زه ورته پاتې کېږم، خو هغوی راسره ونه منله، داود وويل چې ته او اجمل و تښتئ زه ورته پاتې کېږم، بلاخره همداسې مو وکړل، ځکه چې بله چاره نه وه او بله دا چې دوی کې يو هم په کابل ښار کې بلد نه و، زه او اجمل چې کله بام ته وختو گورم چې هيڅ لاره نشته، بېرته ښکته شولو، په منډه يوې شعبي ته ورننوټو گورم چې ټول د مېزونو شاته پراته دي، دوه کسان مې ترې راپورته کړل، هغوی فکر کاوه چې وژنو يې په کراره مې ورته وويل چې موږ له تاسو سره خپلې جامې بدلوو، خو هغوی نه منله، هغه يو ته مې د پښو په منځ کې په لغته ورکړ، بې اختياره يې چيغې کړې، او په منډه يې د شعبي په منځ کې راسره جامې بدلې کړې، ښې لوکسي دريشۍ وې، شعبي نه راووتو او شعبه مې له باندې نه پسې بنده کړه، داود ته مې ويل چې موږ ته لار صافه کړه، داود ښه وړاندې لار، موږ هم ورسره مرسته وکړه، همدې کې ما او اجمل دوهم پورته ښکته شولو، داود په درېيم پور کې پاتې شو، ټوپکې مو دزينې لاندې کېښودې ديوې شعبي ورمې خلاص کړ، مامورينو ته مې ويل راځي چې لاره صافه شوه، دې کې ټولو رامنډه کړه ما يوه ميرمن له لاسه ونيوله او اجمل يو بوډامامور، دومره بوډا هم نه و خوسخت وېرېدلی و، گورم چې دوهم منزل ته يې له دباندي خوانه دلرگيو زينه ايښې او مامورين ترې ښکته کوي. موږ هم همدې ځای ته ځانونه برابرول، د عسکرو په مرسته ټول ښکته شولو، خو ما بيا هم هغه ښځه کلکه نيولې وه سختې دعا گانې وکړې، خو ځينو ما مورينو يو ډول راکتل او يا به ما داسې احساس کاو، سړک نه هاخوا گورم چې ډلې ډلې ژورنالستان ولاړ دي چاسره غټې او چا سره وړې کامرې په لاسونو کې وې او عکاسي يې کوله، نور ما او اجمل يالله کړل.

کله چې خبر شوم نو سمه کودتا شوې وه، خود عامو خلکو په وژلو سخت خپه شوم، کله چې زما له ژوندي راوتو نه مشران خبر شول، بې شمېره تلیفونونه راته راتلل، ډېر خو مې پکې نه پېژندل، خو خان لالا راته ویل چې د هر ملگري په خوله کې ستا نوم دی، خو زه به یو ډول د وجدان عذاب خورولم، ځکه په ما کې اوس هغه پخوانۍ عاطفه، رحم او احساس نه و پاتې، خان راته قاتل بنسکارېده، کله به په خوب کې خلکو له گریوان نه نیولی وم، کله به په دوزخ کې وم، هغه شپه مې هېڅ کله نه هېرېږي، چې په خوب کې مې د قیامت ورځ وي، ټوله دنیا تپه تیاره وي، زه په منډه قران شریف گورم چې آیا ټکي خويې نه دي الوتي، کله مې چې قران کریم وکوت گورم چې پانې بې ټکې سپینې دي، له خولې مې سخته چغه ووت، ورسره وینې شوم پوره یو سات مې زړه ځای ته نه راته، خو کله به مې چې ماشومان، میرمن، پلار، مور، خور راياد شول، زړه به مې غوښتل چې هم ځان او هم هغه کسان چې په دې مردار دولت کې کار کوي، ټول له څېرمه ووژنم، دا درد هغه څوک درک کولی شي چې انسان يې وژلی وي، ټول ژوند کې به ارامه ورځ او شپه ونه لري، ځکه موږ په خپل قران او دین ایمان لرو او زموږ په دین او قران کې وايي چې د یو کس بې گناه وژل د ټولو انسانانو وژل دي، خو بیا زموږ مشرانو ویل چې دې وخت او شرایطو کې که د کفارو تر څنګ څو بې گناه خلک هم ووژل شي پروا نه کوي، هغوی به شهیدان شي.

همدې ورځو کې مې مېرمن سترگو سترگو ته کېده، دا وخت ان کندهار ته عملیاتو لپاره تللی وم، ځکه چېرته چې به تکنیکي عملیات ووزه یې ورته لېږلم، له عملیاتو نه ورورسته خپل مرکز یانې سپین غره ته راغلم، شل کسان مې له ځانه سره واخیستل او د شپې یوولس بجې خپل کلي ته راوړسېدم، او بې ته مې زنگ وواهه، ورته مې ویل چې د وره شاته ولاړ یم، هغه په منډه راغی او دروازه یې خلاصه کړه، څه ملگري مې په حجره کې کېږول او څه د باندې پیږې ته ودرېدل، زه د ننه کورته لاړم، ټولو سره مې سترې مشې وکړه، د مېرمن پوښتنه مې وکړه، د خوانې سترگې مې له اوبنکو ډکې شوې، پسې خسر او بنو ټولو په ژړا شروع وکړه، ما داسې فکر وکړ چې گوندي مېرمن مې مړه شوې ده، دې کې مې خوانې له لاسه ونيولم

او خپلې خونې ته یې بوتلم، خونه کې لایتین لگېدلې و، گورم چې مېرمن مې په کت پورې تړل شوې، ویده ده، خوانې مې ویل چې ټوله ورځ خپل ماشومان غواړي، یو ډول حمله پرې راځي، هر ځای کې چې وي لویږي، مخ، وینسته شکوي، زړه مې غوښتل چې چغې ووهم خو د سترگو اوبنکې مې پټې نه شوې کړای، بې اختیاره اوبنکې مې له سترگو روانې وې، د سلگو په اواز مې خسراو وینې له بلې خونې نه راغلل، خسر مې په غېږ کې ونيولم، نور مې طاقت ونه شو، له خولې مې داسې چغې ووتې چې مېرمن مې ورسره په وارخطایۍ وینسته شوه، غوښتل یې چې له ځایه پورته شي، خو نه شوه پورته کېدای، ځکه چې کلکه تړل شوې وه، د کت په بازو کېناستم، پرې مې خلاص کړه، بڼه شېبه یې راته کتل نا ځایه یې له گریوانه نه ونيولم. په چغو چغو یې خپل ماشومان غوښتل، خسر او خوانې مې کلکه کړې وه، د هغې له چغو ژړا او د ماشومانو له غوښتلو سره ټولو په ژړا شروع وکړه، همدې وخت کې بې هوښه شوه، نور مې حوصله ختمه شوې وه. په منډه له خونې ووتم، بڼه شېبه مې وژړل، زړه مې یو څه سوړ شو، په رښتیا چې ژړا کله، کله انسان ته تسکین ورکوي او زړه ورسره سپکېږي، زه په دې تمه راغلی وم چې یو څو شپې دلته خپلې میرمنې سره تېرې کړم، کېدای شي زما په لیدو یې حالات یو څه بڼه شي، خو زما لیدلو یې زړه زخمونه بېرته تازه کړل، چې زه یې هم ډېر خپه کړم، خود هغې حال مې چې ولید، د زغم وړ راته نه و، او بې ته مې په قهر وویل چې تاخو به په تلیفون کې ویل چې له پخوانه یو څه بڼه شوې؟

هغه په عاجزۍ وویل: نو ما به درته څه ویلي وای.

خسر مې راته وویل چې نه په افغانستان کې ډاکټر پاتې او نه هم په پاکستان کې، نه مو کوم ډاکټر پرایښی او نه هم کوم زیارت، ډاکټران وايي چې دا په ژور څپگان اخته شوې ده.

- نو څه وخت پورې به داسې وي، ډاکټران وايي چې نه بڼه کېږي؟

خوسر مې په نهیلې انداز وویل: ډاکټران وايي دا ناروغي یو څه وخت دوام کوي، خو که هندوستان ته یې بوځی نو ژر به بڼه شي.

زه دلته په دې تمه راغلم چې اعصاب مې یو څه آرام شي، مېرمن مې وگورم، ښه شوې به وي، خبرې به ورسره وکړم او خپل غمونه به ورسره وژاړم، خو خبر نه وم چې دا ځای هم راته دوزخ کېږي، میرمن مې په دې حال نه شوه لیدلې، هغې له مانه خپل ماشومان غوښتل، هغه ماشومان چې اوس یې هډوکي هم خاورې شوي وو.

اوس راسره د پیسو څه کمی نه و او نه مې د پیسو لپاره بېل او کلنگ واهه، اوس مې د سر په بیه گټلې ځکه خو ډېرې وې، ما له ځان سره پینځه لکه کلداری د مېرمنې د دوا دارو لپاره راوړې وې، کله پیسې راسره ډېرې وې؛ خو په کرمې کې مې له یو ملگري سره امانت ایښې وې، حجرې ته لاړم ملگرو ته مې وویل چې زما پیسې پکار دي، نه پوهېږم چې پینځلس کسان وو او که شپاړس، څو تنه چې د باندې ولاړ وو هغوی ته مې څه ونه ویل ځکه چې د ولس لکه له دوی سره برابرې شوې، دوه لکه مې بېرته ورکړې، لس مې ترې واخیستې، خسر ته مې ورکړې، ما وې که نورې پیسې دې پکار وې زنگ راته ووهه، خدای په امانې مو سره وکړه، مخ په غره روان شولو او هغه ځای نه کرمې ته لاړم.

ډېره موده په کرمې کې پاتې شوم، بیا څه وخت وروسته کوټې ته له څو نورو مشرانو سره لاړم شاوخوا دوه میاشتې هلته پاتې شولو، هغه ځای نه میرام شاته لاړو، میرام شا کې مو همدا اوله شپه وه چې امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ په کلا بمونه وغورځول، په اول بم ټول راوښو شولو دوهم سره بیا نه يم خبر شوی.

دا چې په مورڅومره موده تېره شوې وه نه وم پوه، چې لږ لږ بیدار شوم، پوزې کې مې پیپ تېر شوی و، خلک مې لیدل چې ښکته پورته گرځي راگرځي خو خبرې یې راته سمې نه ښکارېدې، زړه مې غوښتل چې خبرې وکړم، هر څومره کوښښ مې چې وکړ ژبه مې نه چلېده، ټول وجود مې داسې و لکه زما چې نه وي، سترگې راباندې درنې وې، کله به په هوښ وم او کله به بې هوښه، ملگري به راته راتلل، خبرې به یې راسره کولې، میوي یې راوړې، خو زه داسې وم لکه بت، ټول وجود کې مې یواځې سترگې زما په واک وې چې کله، کله به مې ملگرو ته پرې کتل، بس کله په هوښ او کله بې هوښ

وخت تېرېده، یو وخت داسې هم راغی چې خبرې مې وکړې او کلاره په خپلو پښو وگرځېدم، خو دا هرڅه په کم وخت کې ونه شول، له ډېرې مودې وروسته پرته له لرگیو وگرځېدم، د ژوندي پاتې کېدو هیله مې نه وه، خو خدای پاک یې چې ونه غواړي هیڅ قدرت څوک نه شي وژلی، په هغه بمبارۍ کې یو زه او یو تن بل ژوندي پاتې وو، نور څلور ویش کسان دخان لالا په گډون ټول وژل شوي وو، خو زه داسې ټیټې شوی وم چې ان تریو کال پورې پخواني حال ته رانه غلم، ځکه پلې مزل مې نه شو کولی، له جگ ځای نه مې ټوپ نه شو اچولی، خو پخوا تر ټیټې کېدو داسې وم لکه پړانگ، که څه هم چې ډېره موده له نظامي دندې لرې پاتې شوی وم او عمر مې پوخ شوی و، خو په لږ وخت کې مې ځان بېرته جوړ کړه.

اوس چې مې ځان ته کتل ډېر وخت ته مې اړتیا درلوده، ځکه زموږ لویو ستونزه دا وه چې ټیټیان موروغتونو ته نه شو وړای، ځکه د پاکستان حکومت څو واړه زموږ ناروغان له روغتون نه زندانونو ته بیولي وو.

زما د ناروغۍ په دوران کې د افغانستان د ولسمشرۍ انتخابات هم وشول، خو زموږ خبرې او روغه جوړه لانه وه شوې، دقیق مې یاد ته نه راځي چې زما د ناروغۍ به څومره موده کېده، خو کله چې زه د وروستیو ماعینانو لپاره کوټې ته لاړم، له نیکه مرغه معاینات مې ټول مثبت راووتل، هغه اندېښنې چې ما د ځان په هکله کولې ټولې غلطې وې، ما به ویل چې ښه پوخ عیبي شوم، ډاکټرانو راته وویل چې زه باید ورزش وکړم، چې وجود مې وغوړېږي، ما هم ناراستي ونه کړه، په هماغه ورځ مې د (باډي بیلډنگ) په کلپ کې ځان داخل کړ، پوره دوه میاشتې مې په کوټه کې تېرې کړې، هلته هم زموږ بلا ډېر مرکزونه وو، چې په هر مرکز کې زما ډېر قدر کېده، په همدې شپو ورځو کې پوه شوم چې نوی ولسمشر نه غواړي چې له موږ سره روغه جوړه وکړي، زموږ مشران سخت په قهر وو، ځکه خو بې خپلو بریدونو ته زور ورکړی و او له بلې خوا زموږ مشرانو په داسې پلان باندې خبرې کولې چې افغان ولسمشر په یو ډول نه یو ډول له مخې لرې کړي، فیصله په دې وشوه چې ولسمشر باید ووژل شي! ځکه، سره له دې چې موږ سره یې د خبرو مخالفت کاو، د افغانستان ټولو پښتنو ته یې د ترهگر په سترگه کتل،

چې په دې پښتنو کې رښتونی ترهگر هم لکه زما دوی جوړ کړی و، د هغې وخت سیاسي شننونکو به ویل چې دوی پخپله غواړي چې عکس العملونه راوپاروي او خپل دښمن غښتلی ونیسي، چې تر ډېره به سیمه کې پاتې شي او د رقیبو هېوادونو په منځ کې خپلې گټې خوندي کړي، ځینو پخوانیو ډلو، گوندونو او نورو بهرنیو هېوادونو هم لاسوهنې کولې، دوی چې زمونږ ټولو وژل غوښتل او په خپل کور کې یې له مونږ سره جگړه او په مونږ تېری کاوه، ددې حقیقت نه وو خبر چې دوی باید څومره انسانان ووژني، دوی چې څومره خلک وژل د دوی دښمنان لایاتېدل، په دومره تعداد کې خلک وژل خو د قتل عام په مانا راځي، دا ولسمشر هم د غریبانو لخوا راستول شوی او د دوی ایجنټ و، چې د همدوی د گټو لپاره یې کار کاوه، هغه ټول پښتانه القاعده او طالبان گڼل، د دولت دا ډول سلوک پخپله زمونږ لیکې مضبوطې کړې او د جنگسالارانو او وړانکارو نه جوړ دولت ورځ تر بلې بدنامېده؛ پخوا داسې پرېکړه شوې وه، چې په واک کې به زمونږ پوره ونډه وي او زمونږ څه نور شرطونه یې هم منلي وو، لکه د بهرنيانو د وتلو مهال وېش او داسې نور، خو دې ولسمشر هر څه له منځه یوړل.

په هر صورت، دا چې دوی څه ډول پرېکړې ته ورسېدل زه ترې خبر نه وم، بس د مشرانو پرېکړه زمونږ پرېکړه وه، زه او زمونږ درې مشران کرمې ایجنسی ته لاړو، ملگري مې په لیدو سخت خوشاله شول، میلستیاوې راته جوړې شوې، پسونه راته حلال شول، بانډارونه مو سره وکړل، خو زمونږ د خوښۍ شېبې به ډېرې لږې وې، هره ورځ به د یو یا هم ډېرو ملگرو د وژلو خواشینونکي خبرونه راتلل، زما چې څنگه نږدې خپلوان ووژل شول، همداسې مې یو یو نږدې ملگري هم له لاسه ورکړی دی، ما به هم هر مازدیگر تر ما بنامه له ځان سره لکه لېونی گوتې شمارلې، چې یو ډول روحي ستونزه یې راته پیدا کړې وه، په ډېره وړه خبره به هم ډېره غوسه راتله.

یوه ورځ زه او منصور چې تازه له هلمند نه راغلی و، زما د خوښې ځای په شنه غره کې سره ناست وو، چې ماته له مرکز نه زنگ راغی، په بیره کلي ته ښکته شولو، مرکز ته چې دننه شوم، دلاور راته وویل، چې د غونډې خونې ته لاړشم، کله چې خونې ته ننوتلم گورم، چې زمونږ لس دولس مشران سره

ناست دي او دکسانو نومونه لیکي، ډاکټر مولوي صیب راته وویل، چې موږ تا ته یوه له خطرې ډکه وظیفه در سپارو، پلان جوړ دی یو څه کسان یې هم انتخاب کړي وو، ویل یې چې نور کسان ته په خپله انتخاب کړه، ځکه له موږ نه تاته ښه مالوم دي چې څوک د کار سرې دی!! دا یې هم وویل، چې د اړتیا په وخت کې مناسب تغیرات په پلان کې راوستلی شم، ډاکټر مولوي صیب ویل چې زمونږ هدف د ولسمشر وژل دي، نور ته په خپله پوهېږې، خو چې څوک درنه ژوندی ونه نیسي او نه هم څوک سهوه او خطا وکړي، ویل یې چې د اړتیا وړ هر څه ته مو چې ضرورت وي، په ننگرهار کې تاسو ته آماده کېږي او هره شېبه له مرکز سره په تماس کې اوسئ، نور یې راته وویل چې ته څه او خپل گروپ جوړ کړه، دا پلان به تاسو سره یو راز وي، هیڅوک حق نه لري چې بل کس خبر کړي، که هغه هر څوک وي.

په همدې ورځ مې خپل پښځه کسيزه گروپ آماده کړه، چې یو پکې منصور هم و، ټول مې د غونډې ځای ته راوستل ډاکټر مولوي صیب هلکانو ته ویل چې توریالی مو د گروپ مشري په غاړه لري، تاسو یې د هرې خبرې اطاعت وکړئ او که هرچا نافرمانی وکړه د مرگ سزا لري، د ټولو پروړاندې یې قسمونه را کړل، دُعا مو وکړه اوله کلانه ووتو، سبا سهار مو ږیره، بربت او وښتان جوړ کړل پکولونه او لنگۍ. مو لري کړې او مخ په ننگرهار مو حرکت وکړ.

مونږ خبر و چې ولسمشر له نورو چارواکو سره ننگرهار ولایت ته راځي، او په سراج العمارت کې به یوې لویې غونډې ته وینا کوي.

موږ په قصبه کې یو کور درلود چې زمونږ مرکز و، زمونږ ملگري پکې اوسېدل چې زمونږ دې ملگرو به مونږ ته دلته د خوراک او اوسېدو ښه بندوبست کاوه، زه او منصور په سپینه کورولا کې سپاره شو، د سراج العمارت تر څنگ د سپین غره ټپل په دویم منزل کې مو د لسو ورځو لپاره دوه اطاقه په کرایه کړل، د سپین غره له بام نه د سراج العمارت بڼې لږه سیمه ښکارېده، خو د احتیاط لپاره مې د حاجي قدیر د هوټل بام هم په نظر کې ونیو، که له هر ځای نه ښه په ښه کېده، هماغه ځای نه یې ولو، خو لا مې د حاجي قدیر هوټل کې ځای نه و یقیني کړی، یو کس مو باید په غونډه کې هم

واي چې موږ ته يې کور دینات راکړي واي، په سراج العمارت کې ډبرې ونې دي، چې د سپین هوټل ځوانه او د حاجي قدیر هوټل ځوانه يې زمونږ يو څه مزاحمت کاوه، خو بل داسې ځای نه و چې موږ ترې برید کړي واي، زما ځای (سپین غر هوټل) يو څه په امن کې و او د تېښتې لار يې هم درلوده، خود حاجي قدیر هوټل ډېر سوا ځای کې و، نه بام ته د پورته کېدو لاره وه او نه هم د کوزېدو، خو فیصله مو په دې وکړه چې هر ډول کېږي باید يو کس په دې هوټل کې د گارسون به توگه ومنل شي، جلال مو ورته ولېږه خو بېرته خواشیني راغی، سخت په قهر و، کنځلې يې ورته کولې، گوانښونه يې کول چې اول هغه کس وژنم، ملگرو پرې سختې ملنډې ووهلې چې ته ځوان د گارسونۍ لیاقت هم نه لرې ځکه خو يې ونه نیولې، دې کې مې مرکز ته خبر ورکه او خپله ستونزه مې ورته وویل، هاڅوانه خبر راغی چې يو بل کس ورته ولېږم، همداسې مو وکړل، (نور سید) مو ورته ولېږه، داخل جلال ته وخت په لاس ورغی دومره ملنډې يې پرې ووهلې چې ټول له خندا ورته شنه وو، هلته به پرې څه څه کارونه وکړي، د لوبښو وينځل، د میزونو پاکول، دالوگانو او پيازو سپینول، ځکه د غونډې جوړېدو ته شپږ ورځې پاتې وې او دا شپږ ورځې به هغه د گارسون دنده ترسره کوله، په رښتیا چې همداسې وشول، ماسخوتن به غوړې جامې کورته راننوت، خو چې به ویده کېده هلکانو به پرې ملنډې وهلې.

غونډې ته یوه رخ پاتې وه، (نور سید) ته مې وویل چې ټوپک په څه ډول هوټل ته وړو، کوم ځای دې ورته انتخاب کړي؟ دې کې له خندا شین شو، وې که څو ورځې نور هم دلته پاتې شم، نو د هوټل منیجر به شم، ټول مې په ځان رامات کړي، نور سید ویل د بام په سر د اوبو یوه غټه (ډیگی) ده، څنگ کې يې یو غټ جنراتور ته خپره جوړه کړې، همدا ځای زما انتخاب دی، ما ورته وې چې نور په خپله بڼه پوهېږې ځکه چې اوس نو د هوټل په هره کوټه کې بلد يې.

نه يم خبر چې نور سید به څه ډول ټوپک هوټل ته وړی وي؛ ما خپل ټوپک د موټر شاته سیټ لاندې کېښود او سپین غر هوټل ته مې یوړ، دا نو

هغه ورځ ده چې په سبا يې غونډه ده، څو ورځې وړاندې د باغ امنیت نیول شوی و، خو موږ ته يې تفاوته وه.

جلال آباد هسې هم د امن په کور مشهور دی، دلته به د طالبانو او یا هم ځان مرگي وېره له خلکو او دولت سره نه وه، زه د شپې په هوټل کې پاتې شوم او هغوی ټول په کور کې وو، جلال ته مې دنده ورکړه چې له غونډې د باندې له یو موټر سره د پوهنتون روغتون سره ودریږي، او د اړتیا په وخت کې به له موږ سره مرسته کوي او هر یو دې دلته ځان را رسوي، نور سید د حاجي قدیر هوټل ونيو، منصور په مرکز کې مخاږې ته پاتې شو چې موږ ټول له یو بل سره په تماس کې وساتي، د ټولو په غوږونو کې باید گوشکی واي، او یعقوب ته مې په غونډه کې دنده ورو سپارله چې له هغه ځایه موږ ته مالومات راکړي.

د سهار په نهه نیمو بجو غونډه پیل شوه، زښت ډېر خلک ورته راغلي وو، مشران دننه په څو کیو او کوچونو ناست وو او عام خلک بېچاره گان له باغ بهر د پنجره شاته لکه بندیان ولاړ وو او د غونډې سټیج ته يې سرونه پورته پورته کول، د ننگرهار ټول دولتي چارواکي په غونډه کې ناست وو، یعقوب لا وخته غونډې ته ننوتی و، هغه نیم ننگرهار سره بلد تیا درلوده، ډېر وخت يې په همدې ښار کې تېر کړی و، هغه ویل چې ورور یانې ولسمشر په الوتکه کې ننگرهار ته رارسېدلی دی، لکه چې نیژدې دی، ما په نور سید غږ کړه.

- نور سید ه بیدار شه

هغه ویل: زه هوټل کې ناست يم، کله چې راغی نو بیا به ځان ورک کم او پورته به د هوټل بام ته وخېژم، پینځه واړه اماده وو، لږه شپبه وروسته نور سید غږ کړ چې ورور له موټرو سره د هوټل له مخې نه تېر شو، لکه چې په لوبې دروازي باغ ته دننه کېږي یانې په جنوبي دروازي، چې عمومي سړک خواته ده، ماله ټوپک او یوې کمبلې سره ځان بام ته ورساوه، نور سید ویل چې زه بام ته لاړم

دې کې یعقوب غږ کړ: ورور غونډې ته راوړسېد.

زه په بام پرمخې ځملاستم او په ځان مې هغه کمپله خوره کړه، چې چا ته بښکاره نه شم، په پروت د بام څو کې ته لارم، د تویک په دوربین کې مې کتل خو څوک راته نه بښکارېدل

په یعقوب مې غږ کړ: ماته نه بښکارې.

هغه ځای نه (نور سید) په قار غږ کړ: تورنه! ته ملنډې وهې، دې ځای نه هیڅ شی هم نه بښکارې.

غونډه د مانې مخ ته جوړه شوې او د نور سید زړه و چې د حاجي قدیر هوټل نه یې ووبیني.

په قهر مې ورته وویل: دیوانه! ستا یې په دې ځای څه کار دی، هغه له غونډې وروسته ستا خوا ته درځي او له هغې دروازې نه د ولایت قصر ته ورځي، دا څو ووم وار دی چې درته یې وایم که ما نه ختا شو نو ستا خواته خو درځي، ته دوهم یې اول باید ماته بښکاره شي او دادی اوس زه مخامخ سستیج او شاوخوا فضا یې ښه وینم.

پوه شو چې زه په قهریم په کراره یې وویل: ښه ښه، سمه ده سمه ده.

هاخوا نه منصور پرې غږ کړ: د پوانه اوس غلی شه.

یعقوب غږ کړ: که چېرې ورور سستیج ته پورته شي نو زه فکر کوم چې تاته به بښکاره شي، که څنگه؟

- هو سستیج راته لږ څه ښه بښکارې خو سمه نه.

غونډه روانه وه، هر کس چې به پورته شو خپل صفت به یې کاو، یا به یې د ولسمشر صفتونه کول او یا به یې خپلې ستونزې ویلې، ساعت ته مې چې کتل نو یوولس بجې وې.

دې کې منصور او نور سید سره وښتلی، نور سید ویل چې زما خو دلته خوب راغي، هخوا نه منصور ورته کنځا شروع کړې.

دې وخت کې د ننگرهار والي له خبرو خلاص شو او نطق ولسمشر سستیج ته راو غوښت، ټول ناست خلک ورسره پورته شول.

یعقوب غږ کړ: ورور سستیج ته روان دی، دادی نژدې شو،

ما ځان راجوړاوه، چې یعقوب غږ کړ

- تورنه! غږ یې اورې؟

- هو یو اړخ یې راته، لږ بښکارې خو زما مخ ته ډېر کسان ولاړ دي، دا څوک دي؟

- یو نطق دی، هغه نور به څوک وي... لکه چې باډیگار دان یې دي.

داسې قهر راغی چې څه ووايم، کله مې زړه غوښتل چې اول له همدوی نه خړپ تېر کم، بیا به مې ویل که ما نه ختا شي نور سید خوشته.

ټول ددې په تمه وو چې اوس به د ولسمشر په لور سرې مرمی وورېږي او غونډه به گډه وډه شي، ټول چپ شول، زه یو څه ووېرېدم، ما فکر وکړ که زمونږ اړیکه سره پرې شوه، په قهر مې غږ کړ:

- مړه شوی!! ولې غږ نه کوئ؟

یعقوب غږ کړ: څه ووايم دلته گان ترې چاپېره ولاړ دي.

ما ورته په ځواب کې وویل، چې زه اول د مخې کس ولم بیا ولسمشر.

هاخوا نه د پوانه غږ کړ: هو، ویې وله، هغه به درته هلته ولاړ وي، چې تورن صیب مې وولي.

دې خبرې سره ټول په خندا شول.

پسې جلال غږ کړ: تورن صیب دا لېونی درته رښتیا وایي، لږه گوزاره کوه، مورلا په همدې مشورو کې وو، چې ولسمشر د عادت خلاف ژر له سستیج نه ښکته شو.

نور مې زړه طاقت نه کاوه، ما وې وچاودلم، ځکه دا زما ناکامي کېده.

دې کې یعقوب په وار خطا یې غږ کړ:

- (نور سیده)! تا خواته دروان دی.

نور سید باند مې نارې کړې

- نور سیده! اماده یې؟ درته بښکارې؟

- کله بښکارې، کله نه بښکارې.

- دا څه د لېوانیانو خبرې کوې؟

- مخ ته مې د نارنجو ونې دي، که مخکې لاړ شم، عسکر مې وینې، خو یو کار خامخا کوم.

دې وخت کې له ځایه پورته شوم، غوښتل مې ورته ووايم چې پورته نه شي، چې پولیس شاوخوا ولاړ دي، کېدای شي وډې ویني.

غریبې کړې:

- څوک بام ته راپورته کېږي، زه نور صبر نشم کولی، اوس یې باید وولم.
چې ناڅاپه ډزې شوې، پسې د خلکو چغې پورته شوې، ډزې ډیرې شوې.
يعقوب ویل: دېوانه ډزې وکړې
ما په دېوانه غږکه: مه مه مه کوه
همدې سره ډزې په گوشکیو کې ډېرې نژدې راغلې.
دې وخت کې يعقوب غږکه:
- نور سید یې وویشت؟

همدې خبرې سره مې غوږ ته د ځگېرويو او ازراغی، خو ډېر ژرغلی شو. ملگرو ته مې ویل، چې ځانونه ځای ته ورسوئ او بې اختیاره مې له سترگو او بڼکې راروانې شوې، د هوټل په اطاق کې پرېوتم، دومره مې وژړل چې نور ستړی شوم، نیم ساعت به مې دلته تېر شوی و، چې تلیفون مې وشړنگېد، گورم چې منصور دی، ویل یې چې دېوانه خو کار کړی، ولسمشر یې ویشتی دا چې روغ دی او که مې، مالومه لانه ده، له دې خبرې سره د نور سید غم لږ کم شو، ماوې که د ولسمشر په مرگ په مور کې یویا دوه هم مړه شي کومه خبره نه ده، خو چې بې ځایه راکې څوک مړ نه شي، ټوپک مې خلاص که، په موټر کې مې ځای په ځای که، نور په موټر کې خپل ځای ته روان شوم، کله چې ورسېدم گورم چې درې ماسره راغلي ملگري او دوه ځایي ملگري په خونه کې ناست دي او ژاړي، دېوانه زموږ د ډلې مالگه او مرچ و، هغه په ټولو گران و، ما هم ځان ټینګ نه شو کړای، هر یو په وار غاړه کې رالوېده او ژړل یې، يعقوب نه مې د کیسې پوښتنه وکړه، هغه وویل، ولسمشر د خلکو په منځه کې روان و، د لارې شاوخوا ته کتار ونې ولاړې دي، کله چې ونې خلاصېږي د باغ تر دروازې پورې تقریباً پنځوس متره کې ونې نشته، کله چې ولسمشر همدې ځای ته ورسېد، نور سید یو وار په بام ودرېد او ډزې یې شروع کړې، سمدسې ورباندې له شاوخوا نه زړې شروع شوې، همدې وخت کې یې دوه، درې نورې ډزې هم وکړې او همالته ولوېده، ولسمشر مې ولید چې په ځمکه پروت و، والي او څو نورو کسان ورته تاو

شول، زما ډېر یقین راځي چې ولسمشر ولگید، بیا نو سیمه محاصره شوه او خلک ټول سره خواره شول، بس خپل لیونتوب یې وکه.
زه د يعقوب په خبرو کې ورو لوېدم: هغه لېونی هم مجبور و، ما واورېدل چې ویل یې څوک بام ته راخیږي، چې د پښو او ازبې اورم، کېدای شي کوم پولیس بام ته ورختلی وي.
يعقوب ځواب راکړ: هغه ویل چې په دې ورځ په هوټل کې یوزه او یو بل ملگری را سره دی.

ما یې په ځواب کې وویل: نو بیا خو خامخا پولیس بام ته ورختلی دی.
بیا مې ډاکټر مولوي ته زنگ واووه، همدا چې زموږ د ناکامۍ مې ورته وویل، سړی په قهر شو

- تورزنه تاخو غورې کولې چې پلان سل په سلو کې کامیاب جوړ شوی دی، تا باید ځان وژلی وای، ته له هغو ځوانانو نه چې ځان پورې بم تړي څه زیات یې، تاسې باید دلته د خپل عمل ځواب ووايئ.

له دې سره یې تلیفون بند که، د ډاکټر مولوي خبرو مې په غوږونو کې ازانگې کولې، ځان راته ډېر وړوکی او ناتوانه ښکاره شو، کله مې چې د ډاکټر صیب خبره ملگرو ته وکړه هغوی هم ډېر خپه شول، د تگ تابییا مو ونيوله، خو کله مې چې د جلال اباد وضعه کتله سختي تلاشي گانې روانې وې، ما مناسبه نه گنله چې تر دوو درېوو ورځو دې له کوره ووځو.

کله چې د راډیوله لارې خبر شو نو ولسمشر په ښي لاس تپي شوی او یو وزیر یې وژل شوی و، دا نو داسې پېښه وه، چې ټوله نړۍ یې وڅوڅوله، په هرې راډیو او په هر تلويزيون کې ددې پېښې په هکله بحث کېده.

په هر صورت، له هغې پېښې نه درې ورځې وروسته ماښام مو په سمه لاره کلي يانې، شېرزادو ولسوالۍ ته حرکت وکړ. له تپي کېدو نه راپه دېخوا چې په کوټه کې مې اخيري معاینات وکړل، له کورنه، نه وم خبر، اوس نو کلي ته روان وم، چې د خپلې مېرمنې خبر واخلم او پوه شم چې په هندوستان کې یې تداوي شوې او کنه، ماښام چې مو حرکت وکړ، شاوخوا نهه بجې به وې چې کلي ته ورسېدو، ملگري مې په حجره کې کېنول او زه کور ته دننه شوم، زما په لیدو ځوانبې خسرو مې ډېر خوشاله شول، هغوی فکر کاو چې

ګوندې زه وژل شوی يم، ځکه ډېره موده يې زما په هکله کوم خبر نه درلود، مېرمن يې چې راته هند ته وړې وه، دارو دوا يې ورکړې وه، ډاکټرانو ورته ويلې وو چې دوا ورته په خپل وخت ورکوي، ځينې درمل يې بايدد څو کلونو لپاره خوړلي وای، خو، خوابې مې يو څه خوشاله وه، ويل چې له پخوا نه لږه بڼه شوې ده، کله کله رکه روغه شي، ستا نوم اخلي او کله د ماشومانو، خو همدا چې ماشومان ونه وينې نو بېرته بې هوښه کېږي او يو ډول چپې پرې راځي، ځان وهي، خپل وينسته شکوي، خو ډاکټرانو ويلې وو چې بڼه کېدو ته يې ډېر وخت ته اړتيا شته.

چای او ډوډۍ مو وخوړل، زما زړه و چې د غرونو له لارې خپل مرکز يانې کرمې ته لاړ شو، خو ملگري مې چندانې روغ نه وو، دوه ورځې کېدې چې د جلال معده خرابه شوې وه، مور ويلې ګوندې بڼه به شي، خو دلته يې ناروغي لاسپسې ډېره شوه، ملا اذان مو جلال اباد ته حرکت وکړ، هلته مو په ډاکټرانو باندې معاینه وکړه، پای کې مالومه شوه چې اميب لري، په دې ورځ مونتگ ونه شو، بېرته پخواني ځای قصبې ته لاړو، په همدې شپه له مرکز نه راته د ډاکټر صيب زنگ راغی، ويل يې چې بس نور راستانه شئ، په سبا سهار د تورخم په لار روان شو، همدا چې کارخانو ته ورسېدو، پوليسانو ونيولو، له واره يې جلال ته وويل: -څنگه يې پوډري؟

دې خبرې سره مور ټول په خندا شو، يو وار پوليس په قهر شو او په کنځلو يې شروع وکړه، کله خو مې زړه ويل چې همدلته يې راچپه کړم، خو بيا مې حوصله وکړه، لکه چا چې ورته ويلې، همدا يې ويل چې تاسو دماکو ته راغلي یئ، په تانه کې به سره گورو مخکې شئ، دې کې منصور ورته په خندا وويل: -مړه هېڅ خبره نشته، هسې دې پيسو ته چل جوړ کړي.

دې خبرې سره پوليس نور هم په غوسه شو، دې کې يعقوب ورته په اوږو لاس واچوو له مور نه يې لرې بوت، هلته يې ورته څو روپۍ ورکړې، بس نور نو بيا هېڅ خبره نه وه، بيا ان ترميرام شا پورې چاراته څه ونه ويل.

===

کله چې مرکز ته ورسيدو، په مور کې يو هم زړه نه بڼه کاوه چې مشرانو ته ځان وربنکاره کړي، په يو چل مې له ځان سره د ډاکټر صيب خواته بوتلل،

ډاکټر صيب او نور مشران څنگه چې مور فکر کاو هماغسې په قهر وو، خو کله چې له ټولې کيسې نه خبر شول، يو څه په کراره شول، ما ترې يو چانس بل هم وغوښت، او ورته مې وويل چې زمونږ دغه پلان هم څو فيصده کامياب دی، د يو ناکام پلان په کتار کې يې نه شو درولی، دا څو ورځې ټول مطبوعات په همدې خبره لگيادي، هغوی هم دغه حقيقت درک کړی و، او زما خبرو يې لا ماغزه ور خلاص کړل، ما ورته وويل چې که تاسې يو ځل بيا ځان تيار کړئ او يوه بله موقع هم په لاس راکړئ، زه کولای شم چې ولسمشر ووژنم او خپل منزل ته ورسېږو.

ډاکټر صيب غوښتل چې زما توجه راواړوي او دا مسئوليت بيا هم ماته وسپاري

- ستا مسئوليت يواځې او يواځې د ولسمشر وژل دي، ته له دې وروسته نورو کارونو سره کار نه لري، پلان او عملي کول يې دواړه ستا کار دی، چې مسئوليت يې هم يواځې ستا په غاړه دی، ته بايد داسې پلان جوړ کړې چې پلي کېدل يې حتمي وي، مونږ هم درسره پوره مرسته کوو، خو ستا خپله ډله بايد تياره وي، ته دا کار ځکه خامخا تر سره کولی شي چې ته په کابل کې تر نورو بڼه بلد يې، رسم رواجونه، دولتي ادارې، دولتي مراسم؛ هر څه تاته مالوم دي، خو دا به ستا لپاره وروستی چانس وي، که تا ونه شو کړای ته په دې ميدان کې ناکام شوي! بيا به ستا هغه محبوبيت په خلکو کې ورک شي او د يو بې ايمانه کس په نوم به دې خلک وپېژني، خو مور ټول په دې پوهېږو چې ته دا کار تر هر چا بڼه کولی شې، دا يې هم وويل چې ته پلان جوړ که بيا به په گډه پرې خبرې وکړو، خو داسې پلان چې سل په سلو کې بريالی وي. ما هم هر څه ورسره ومنل.

دلته زما يو عرب ملگري و چې مور ته به يې بمونه او دا ډول نور وسايل جوړول، په دې کارونو کې يې دومره مهارت درلود، مور به ورته د فيصل په نامه غږ کاوه، ډېر خوش اخلاقه هلک و، ده او ملگرو ته يې په يوې لويې زېر زمينۍ کې کارخانه جوړه کړې وه، داسې زېرميني وه، چې د بې پيلوټه الوتکو بمونو پرې څه تاثير نه کاو، څو ورځې د فيصل خواته د پلان د جوړولو لپاره ورغلم، د هغه په مشوره مې داسې پلان جوړ که چې نوي

فیصله بریالی و، فیصل ژمنه وکړه چې زه د سره مرسته کوم، کله چې مې پلان جوړ شو، ډاکټر صیب ته ورغلم، ورته مې وویل چې زما پلان جوړ دی، غواړم چې درته تشریح یې کړم، ډاکټر صیب وویل چې نه ددې لپاره باید مجلس جوړ شي او د ټولو مشورې پرې واخلو چې مسؤلیت په ما و تارانه شي، همداسې یې وکړل، خو ورځې وروسته یې مجلس جوړکړه، ما له ځان سره فیصل هم راوست، مجلس کې ټول ټال یوولس کسان وو، ما خپل ټول پلان داسې ورته تشریح کړه:

زه باید د کابل په راډیو تلویزیون کې وظیفه واخلم، داسې وظیفه چې یو څه صلاحیت هم ولري چې یو یا دوه ملگري په تخنیکي برخه کې هلته له ځان سره مقرر کړم، زه او زما ملگري باید یو څه وخت راډیو او تلویزیون د تخنیک په برخه کې (ترین) شي، ځکه چې کله دولتي جشنونه او مراسم جوړېږي نو ملي راډیو تلویزیون یې تخنیکي کارونه لکه ژوندي نشرات، کامره، مایک، لوډسپیکر او داسې نور کارونه کوي، دا مې هم یاده کړه چې فیصل راته داسې ریموټي واره بمونه جوړوي، چې په مایکونو کې ځای شي، دا بمونه هغه کس ډېر ښه وژلی شي چې مایک ته مخامخ ولاړ وي، یانې د بچېدو امکان یې نشته، کله چې ولسمشر خبرو ته پورته شي نو همدې وخت کې به بم ته انفجار ورکولکېږي، ریموټ باید د مابیل په شکل جوړ شي چې دا هم فیصل را سره منلې او تر ټولو مهمه یې دا چې په دې ډول چاودنې کې یواځې یو یا دوه کسان وژل کېږي.

دې کې د خبرو وارانته فیصل واخیست او د بم په هکله یې مالومات ورکړل.

چې که چېرې د بم په یو متر کې څوک ولاړ وي نو کېدای شي چې ووژل شي، خو لري خلکو ته زیان نه رسوي، زموږ له خبرو وروسته ډېر بحث وشو، چې ما او فیصل ورته ځوابونه ورکول، بلاخره پلان په همدې ډول ومنل شو، خود ځینو نیوکو دا وه چې تر جشن پورې خو ډېر وخت پاتې دی، باید دا کار ژر تر ژره تر سره شي، خو ډاکټر صیب او ځینو نورو بیا ددې پلان حمایت وکړ، هغوی ویل داسمه ده چې ډېر وخت به ونیسي خو په دې ټول

سره باور لرو چې ولسمشر به خامخا وژل کېږي، دا له هغه پلان نه چې ژر تر سره شي او د ولسمشر د وژلو امکان پکې نه وي، ډېر ښه او منطقي دی. پای کې زموږ پلان ومنل شو، ډاکټر صیب په فیصل تاکید وکړه چې هرڅه راته چمتو کړي، دا یې هم وویل هرڅه مو چې جوړ کړل یو ځل یې باید همدلته امتحان کړو ترڅو ښه ډاډه شو، ما ډاکټر صیب ته دا هم وویل چې په راډیو تلویزیون کې زما د مقرري کار هم په دوی دی، چې دا یې هم راسره ومنله او مجلس پای ته ورسېده.

کله مې چې له ځان سره فکر وکړه، ماته او ملگرو ته مې پکار و چې د راډیو او تلویزیون د نشراتو، تخنیک او د خپرونو په هکله یو څه مالومات زده کړو، کله مې چې ډاکټر صیب سره دا خبره شریکه کړه، هغه وویل چې له هغو دوو نورو کسانو سره پېښور ته لاړ شئ، هلته به تاسو ته هرڅه تیار شي او دا یې هم وویل چې مالي نه پیسې واخلم بیا لاړ شم.

دوه ورځې وروسته ما، جمال او یعقوب د پېښور په لور حرکت وکړ، پېښور کې ټاکلي ځای ته لاړو، هغه ځای نه یو کس راسره مل شو او په ارباب روډ کې یې یوې ښایسته بنگلې ته بوتلو، چې پرته له یو اشپز او یو تن پیردار نه نور څوک پکې نه وو، دا زموږ د اوسېدو ځای و، موږ ته یې دا هم وویل چې له (ایتوار) نه وروسته ورکشاپ پیلېږي، کله مې چې ځان په هنداره کې ولیدم کليوال سړی وم، دا راته ښه ښکاره نه شو چې په دې حال دې په صنف کې کېنم، په سبا زه او ملگري مې ښار ته لاړو، ما او جمال خپل وېښته او رېږه جوړ کړل، یعقوب نه غوښتل چې رېږه کمه کړي، خو هغه د چا خبره په وچ زور مو پرې پټې کړه، خو ما او جمال بیا ان یو درجه ماشین کړې وه، پسې ښار ته لاړو، هلته مو افغاني جامې، دریشي، پتلونونه، کمیسونه (یخن قاق) او بوټونه واخیستل، خو کله چې کور ته لاړو بیا بله تماشه جوړه شوه، یعقوب په ښار کې ویل چې دریشي نه اغوندي، خو ما ځکه ورته واخیسته چې که هر ډول کېږي باید ځان نه ښاری جوړ کړي او دریشي واغوندي، خو کورته چې راغلو ما او منصور چې څومره خواري وکړه، خو یوه خبره یې په خوله کې وه، چې دا د کافرو جامې دي، پو شوم چې نه یې اغوندي زه او جمال بلې خونې ته لاړو او ټولې دریشي او پتلونونه

مویو یوځل واغوستل چې لنډ او ورده نه وي، خو جمال ډېر ښه ښکاریده داسې لکه شپاړس کلن کابلی زلمی، خو جمال بیا ماته ویل چې په دریشي کې ډېر ښه ښکاري، نه پوهیږم چې جمال په څه شي بوخت شو چې زه د یعقوب خواته لاړم، همدا چې خونې ته ورننوتم، یو وار په خدا شواو ویې ویل: سم انگریز ښکاري، واوا

زما یې هم خدا راوسته، په خدا مې ورته وویل: مولانا صیب! بد خو به نه ښکارم؟

دې وخت کې شاوخوا رانه تاو راتاو شو او په خدا یې غبرگه کړه

ورکېره تورنه، هر اندام دې پکې بیل بیل ښکاري شرم دی.

په حیرانۍ مې ورته وویل: نو تا تر اوسه په دریشي او پتلون کې څوک نه دي لیدلي؟

لیدلي مې دي، خو په دوستانو مې نه لورېږي چې داسې درویشي واغوندي.

دې وخت کې جمال چې کاو بای پتلون یې له شین رنگه بلوز سره اغوستی و، په خدا خونې ته راننوت. یعقوب یې په لیدو حیران شو په خدا یې په کندهاری لهجه وویل: او هو ناینه الله دې راو له، تانه خو سم ژنی. جوړ سوی.

جمال ورته په خدا ځواب ورکه: ظالمه ته خويي هم یو ځل واغونده، څه! خیردی، د تورن لپاره یې یو ځل واغونده، اوس یې درته په شوق اخستي، که خوند یې درنه کې بېرته یې وباسه، څه د زور کار خو نه دی.

دې سره یې له واړه خپل کاو بای پتلون چې له نور جامو سره په توشک پراته وو، راپورته که، مور بې له خپلې خونې نه د باندي وپستو، کوم شل دقیقې ورورسته یې ور خلاص که مور بې لیدلو ته ډېره تلوسه درلوده، خو گورم چې له ور نه یې سره راووت. وه جماله ته راشه کنه یار.

دې سره مور ډواړو پخ وهل خو ښه و جمال په منډه خونې ته وردننه شو، لږ وروسته ډواړه له خونې راووتل، گورم چې یعقوب په خپلې درېشۍ کې سم ورک دی، کورتۍ یې ان په زنگونو لږېده او د پتلون پیڅې یې ورته بل

وهلې وې، اوس څوگ خپله خدا ټینگه کړي، د دالېز په یو کنج کې جمال له ډېرې خدا کښاست او بل کې زه، دا ځکه چې په ښار کې یې هم له مور سره لانجه کوله، له مور نه به لرې ولاړ و، نور به یې زړه تنگ شوی و، ماته خو یې څه نه ویل، یو وار یې جمال سره په جنگ شو دوه واړه یې پې وکړل، خو جمال چېرته غلی کېده، بیا مې په ډېر عذر او زاریو هغه کاو بای پتلون له تور او سپین (بلوز) سره پرې واغوستل چې ډېر ښایسته ښکاریده، د کاو بای پتلونو یوه ښېگڼه داده چې هم په زور او هم په ځوان کې ښه ښکاري، خو یعقوب بیا ان د شپې هم ورسره وېده کېده، داسې فکر ونه کړئ چې یعقوب یې سواده و او له سره یې ښار نه دی لیدلی، نه ښه پوی هلک و، په انگریزي، پښتو، دري او اردو ژبو ډېر ښه پوهېده، خو هغه بیل ډول هلک و.

خبر په دې خبرو به مو سره په دردوم، پوره دوه میاشتې مو د راډیویي او تلویزیوني پروگرامونو درس وویلو، لکه کول ایډېټ، پریمر، نور اړین د کمپیوټر پروگرامونه، د خپرونو جوړول او ډاډول ډېر نور کارونه مو هم زده کړل، ډاکټر صیب به هره ورځ زموږ خبر اخیسته، همدا چې کور سونه مو خلاص شول ډاکټر صیب امر وکړ چې زه کابل ته لاړ شم، جمال او یعقوب د اوس لپاره کرمي ته ورو لېږم او له ځان سره به هغه بمونه هم کابل ته راوړي، یعقوب په دې خپه و، چې ږیره مې پرې کمه کړه، خو کابل ته تگ هم ونه شو، جمال او یعقوب ویل چې موږ څو ورځې دلته پاتې کیږو ترڅو چې ږیرې مولوبې شي، خو ما ورسره ونه منله ورته مې وویل چې سبا لاړ شي، زه ترې د تورخم په لاره کابل ته روان شوم، مخکې له دې چې له تورخم نه ننګرهار ته حرکت وکړم، اوبني ته مې زنگ وواژه چې جلال اباد ته راشي، همدا سې وشول، شپه مو په جلال اباد کې له اوبني سره یو ځای تېره کړه، اوبني مې ویل چې خور یې ترپخوا بیا یو څه ښه شوې، یانې په څلورو بیشت ساعتونو کې یو ساعت یا دوه ساعت لږه ښه وي، ډاکټر صیب چې راته د کوم صراف پته را کړې وه، پیسې مې ترې واخیستې یو څه مې ترې خپل اوبني ته ورکړې چې دوا دارو پرې واخلي، هغه کلي ته روان شو او زه مخ په کابل روان شوم، په کابل کې مې او له شپه له یو ملګري سره وکړه، په سبا مو په درېمو

مکروریانو کې یو اپارتمان په کرایه کړ، لوبڼي، کمپیوټر، یو سیټ بڼه بڼایسته دوی. کوچونه، هرڅه مې ورته واخیستل، بڼه بڼایسته کور مې جوړ کړ، اخیر په یوې ملي راډیو کې راتلونکی رئیس او یامرستیال وم، زه کوم بې سواده نه وم چې دا خبره مې وکړه، دا منم چې ما به ډېرې لوړې زده کړې نه وې کړې او یو نظامي سرتیری وم، خو له ډېرو رییسانو، وکیلانو او معینانو نه بڼه وم، د مصلحت حکومت دی، که څوک په څه پوهېږي او کنه نه پوهېږي، غټ پوست باندې یې خټه اچولې وي، تاسو به وایئ چې زه خو په هر څه پوهېږم نو بیا ولې داسې کوم؟ خو که تاسو زما پرځای وای تاسو څه کول؟ زه خو په لوي لاس داسې شوم، ځکه خو اوس د ولسمشر په وژلو پسې راوتی يم، هغه چې ټول افغان ولس ته خیانت کوي او ورسره ځان له ملایکې نه کم نه گڼي، په افغانستان کې هر څوک تر خپل توان پورې خیانت کوي او کړي یې دی، خو د ځینو باندې ټول خلک خبرېږي او د ځینو بیا پټ وي.

خبره رانه بله خوا لاړه؛ یوه اونۍ مې په کابل کې تېره شوې وه، چې ډاکټر صیب راته زنگ و واهه ویل یې چې یو کس ستا خواته درځي ځینې اسنادونه ورسره دي، هغه در سره واخله او سباته دملي راډیو تلویزیون رئیس خواته لاړم شم، خو زه له دې وېرېدم چې څوک مې ونه پیژني، هسې نه هدف ته له رسېدلو نه مخکې ونه نیول شم، په سبا مې لوکسه دریشي واغوسته، شخه نیکتایي مې وتړله، دیپلومات بکس مې په لاس کې ونيو او په خپل موټر کې روان شوم، کله چې د رئیس شعبي ته لاړم، گورم چې یوه بڼایسته جنۍ د مېز شاته ناسته ده، پوه شوم چې دا یې سکرتره ده، د ناستې بلنه یې راکړه، څو شېبې وروسته د رئیس شعبي نه دوه کسان راووتل، جنۍ لومړی زما نوم وپوښته بیا د رئیس شعبي ته ورننوته، لږ وروسته راووته، زه یې د رئیس شعبي ته بوتلم او خپله ووته، له څو شېبو خبرو وروسته حیران شوم، سخت حیران، هېڅ باور مې نه کېده چې موږ دې دومره ځواک ولرو، کله کله به مې له ځان سره ویل چې دوی هسې زمور د ډاډ لپاره وایي چې موږ په هره اداره کې کسان لرو، باور به مې نه کېده، ځکه رئیس ما ته د راډیو تلویزیون د نشراتو د مسئولیت مبارکي راکړه، حال دا چې ما لا خپله عریضه هم نه وه ورکړې، خو ټول قانوني کارونه مې خلاص شوي وو، ان نوم مې هم بدل شوی

و، له تورن توریالي نه په (وحید الله وحید) بدل شوی و، په خوشالی خپل کور خواته روان شوم، ټوله شپه مې له خوشالی خوب ونه که، ډاکټر صیب ته مې ټوله کیسه په تیلیفون کې وکړه، خو هغه هیڅ حیران نه شو، یو څه لار ښوونې یې راته وکړې، نور مې تیلیفون بند کړه او ویده شوم.

کله چې سبا سهار دفتر ته لاړم، اول د رئیس خواته ورغلم، له سترې مشې وروسته یې په یو لوی هال (سالون) کې کاروونکي راټول کړل او زه یې ورته د نشراتو د نوي مسئول په توگه وروپېژندلم، زه اوس د ژورنالیزم له پوهنځي نه فارغ وم، نه يم خبر دا چا به فارغ کړی وم، ما په راډیو تلویزیون کې دنده پیل کړه، خو تر څه وخته د دې ادارې کارونه راته نوي وو، بڼه و، په لږ وخت کې مې ځان په ټولو کارونو او د نشراتو په سیستم پوه کړ، هغه داسې اداره ده چې د ځینو کارکوونکو ان شل دېرش کاله کېږي چې دلته کارکوي، خو په موقف کې یې لاهم تغیر نه دی راغلی، بله عجیبه راته دا ښکاره شوه، چې یو کس به مثلاً د خپروني مواد راوړل، لکه راپور، مرکې، بل کس به ورته سکریټ لیکه، بل کس به ایډیټ کاوه، بل کس به بیا خپرونه پرزنت کړه او بل به بیا میکس کړه، حال دا چې دا ټول د یو کس کار دی، یانې هرڅه هلته دا ډول دي، په راډیو تلویزیون کې شاوخوا دوه نیم زرو کسانو کار کاوه، ډېره عجیبه ده کنه؟ دلته یوه خپرونه په شپاړسو کسانو جوړېده، خو کله به دې چې د کیفیت له پلوه تلله، په افغانستان کې د ټولو رسنیو له خپرونو نه یې کیفیته وه، د راډیو او تلویزیون خپرونو کې ذوق او سلیقه او نوښت ډېر اړین توکي دي، خو دې خپرونو کې د نوښت څرک نه لیدل کېده، کله مې چې د شخصي رسنیو خپرونې وکتلې خپلو خپرونو ته مې زړه تنگ شو، هرې شعبي ته چې به ننوتم، د هر یو په لاس کې به د چاپو گېلاس و، یا به په څو کې او یا هم په مېز به ناست وو او گپ به چالان و، خو د ښځو او نجونو غږ به ان دوهم پور ته هم راته، هره ورځ چې به راتلې نو ما فکر کاو چې پوره یو ساعت خو به یې په ځان خواري کړي وي او عمر ته به دې چې کتل څلوېښتو کلونو نه به پورته وه.

له یوې خوا زاړه مامورین په اصلاحاتو کې منفک شول، او یو څه تقاعد شول، ما یې پرځای زلمیان استخدامول، چې په دې ډله کې مې خپل ملگري

هم مقرر کړل، په لږه موده کې خپرونې یو څه نښې شوې او هم تلویزیون او راډیو لیدونکي او اورېدونکي پیدا کړل، په دې دوران کې د بنځو په هکله په دې پو شوم چې بنځه ووژنه خو کار یا دنده ترې مه اخله، داسې نه و چې دوی اقتصادي ستونزې درلودې، دوی هم غوښتل چې لکه نارینه گان له کورنه د باندې کار وکړي او په ټولنه کې ځان ته موقف جوړ کړي او ځینو ته بیا په کور ناستی خوند نه ورکاو.

له بده مرغه دا اصلاحات زما په وخت کې شروع شول، ځکه خوما مورینو دا هرڅه له ما انگېرل.

څه موده وروسته چې مې پام شو، همکارانو رانه سخنه وېرله، په لومړیو وختونو کې نه وم خبر، خو دا هرڅه په کلاره و شول، ځکه له یوې خوا زمانې له ما نه خواږه اخیستي وو، په اسانۍ مې خندا شونډو ته نه راتله، د ملگرو په خبره ډېر جدي وم او له بلې خوا امنفکيانې هم زما په شتون کې وشوې، چې زه پرې سخت خپه شوم، ځان سره مې وویل ته یې څه کوي! ته خو د بل کار لپاره دلته راغلی یې، چې نښې خپرونې لري او که بدې په تاييې څه؟

خو چې بېکاره خپرونه به مې ولېده یا اوړیده ځان به مې نه شو کنټرولولی، کنه ما یواځې څه باندې دوه میاشتي په یو شخصي راډیويي او تلویزیوني پروډکشن کې له خپلو ملگرو سره زده کړې کړې وې، خو پېښوریان بیا ډېره پراخه مطالعه او پوخ علم لري او بل دا چې ډېر هنرمند خلک دي، هغوی ته د تعلیم زمينه برابره ده او مهمه خبره داده چې هغوی خپل وخت بې ځایه نه تېروي، په لږ وخت کې یې هرڅه رازده کړل، خو دې دفتر کې خلکو ان څلو بنسټ کاله تېر کړي وو، خو اوس هم په څه نه پوهېدل، ټول مامورین داسې نه وو خو داسې مامورین ډېر زیات وو، کله کله به ځینو مامورینو ویل: د دوه روپو همدومره گوره وي.

هغه په دې مانا چې د مامورینو میاشتي نینی معاش دوه نیم درې زره افغانۍ وې، خو ځینې پکې داسې کسان هم وو چې ډېر ښه کار یې کاوه، هغوی به په یو ډول احساس خپل کارونه تر سره کول، هغوی ته مادیاتو ارزښت نه درلوده، خو دا ډول کسان په ټولنه کې ډېر لږ وي.

د ژور خفگان یو کتاب راته یو ملگري له کابل نه راوړی و، هغه د اروایي ناروغۍ ډاکټر دی او دا کتاب یې په خپله لیکلی و، کتاب مې چې ولوست، غټ تشویش راته پیدا شو، ځکه د رواني ناروغۍ نښې راته په هر افغان کې ښکارېدې، او که رښتیا ووايم د (ډپریشن) او ژور خفگان په اړه دغې کتاب زما ډپریشن لایات کړي، بیا مې خپل دغه ملگري ته یو لیک ولیږه، ورته مې ولیکل، چې داسې بل کتاب چاپ نه کړي، ځکه د دې پرځای چې څوک ترې گټه واخلي، برعکس غم او اندېښنې ترې اخلي، ما ورته لیکلي وو، چې په لسو کې پینځه نوي سلنه افغانان په رواني ناروغیو اخته دي چې یو یې زه په خپله يم.

څه به مو سر خوږوم، اخیر مې په دفتر کې خپل سلوک کې تغیر اوسته، ځکه او به له پاسه خپې وې، ما به څه د خلکو دښمني اخیسته؛ ما د خپل تندي گونځې هوارې کړې او ټول همکاران مې دوستان شول، ان د زړه خبرې به یې راسره کولې، هیڅ پوه نه شوم چې دومره ډېر وخت څه ډول راباندې تېر شو، د ثور د اتمې جشن ته لس ورځې پاتې وې، چې د جمهوري ریاست مطبوعاتي دفتر نه موږ ته د امدادگۍ خبر راغی، خو خبرنه وو چې د ولسمشر د مرگ خبر هم جشن پورې تړاو لري، د مکتوب له رسېدو سره رئیس خپلې شعبي ته وغوښتلم، راته یې وویل چې د جشن لپاره ټول اړین وسایل او کارکونکي آماده کړه، هغه نور څه ویل هم غوښتل، خو ما یې خبره پرې کړه، په ښه ډاډ مې ورته وویل چې ددې ورځې لپاره ما له پخوا نه فکر کړی، ته به غمه شه، له دې سره یې په خندا وویل: خودیت میفامي دیگه.

هسې هم زما د ښه کار نوم په ټول دفتر کې خور و، رئیس به څنگه په ما باور نه کاو، د تخنیک د برخې مسئول ته مې امر وکړ چې د جشن لپاره ټول وسایل آماده او چک کړي، بیا یې ځانگړې خونې کې (قرنطین) یابند کړي، چې دې کار سره رئیس زښت ډېر خوشاله شو، بیا یې دا خبره ان د جمهور رئیس دفتر ته هم کړې وه، هغوی ته مې وویل چې په هیچا هم اعتماد پکار نه دی، دا احتیاط لپاره باید دا وسایل په محفوظ ځای کې وي، خواصلي راز بیا ما سره و.

د غونډې لپاره مې هرڅه آماده کړي وو، ځکه چې مونږ باید غونډه ژوندۍ په تلویزیون کې ښودلې وای، یواځې کامرې پاتې وې، ځکه چې مور دوامره ډېرې کامرې نه درلودې چې هم زموږ د ورځینو خپرونو لپاره ترې کار واخلو او هم یې د جشن لپاره په خونه کې بندې کړو، کله چې غونډې ته دوه ورځې پاتې شوې، د رخصتۍ په وخت کې د وسایلو د چک په بهانه هغې خونې ته لاړم کوم چې د جشن وسایل پکې ساتل شوي وو او یعقوب لکه پیره دار ورته ناست و، خونې ته ننوتم او یعقوب مې بهر ودراره، څلور واړه مایکونه مې په خپل ډیپلومات بکس کې واچول او له خونې ووتم، یعقوب ته مې وویل، چې هرڅه منظم دي، خو څوک ورته پرې نه دي، د جمهوري ریاست تر ټولو کلکه غوښتنه د وسایلو امنیت و، چې دا کار ماله پخوا نه تر سره کړی و.

کله چې زه کابل ته راتلم، یعقوب او جمال کرمې ته لاړل، هلته یې دوی دواړو ته په مایک کې د چاودېدونکو توکو چلونه او کارول ټول ښودلي وو او همدوی له کرمې نه تر کابل له ځانه سره راوړل، د شپې مو په مایکونو کار شروع کړ، ډېر اسانه کار و، خو اصلي خبره دا وه چې مور ته اسانه شوی و، فقد یوه وړه او سپنه لکه د مایل بطری چې شاوخوا یې واړه، واړه سیمان درلودل او د اوسپنې شاوخوا ته بیا یو ډول د ښینو په شان څه ترې چاپیره شوي وو، په لږ وخت کې مایکونه جوړ شول، مایکونه مې ژر چک کړه چې روغ دي او که خراب، د مایک آخزه روغه وه، مور د مایک له سیمانو سره غرض ونه کړه، خو د احتیاط لپاره مې وکتل، جمال دوی دا مواد په کرمې کې ازمويلي وو، ټول ترې ډاډه و.

په سبا مې مایکونه بېرته دفتر ته یوړل او په خپل ځای کې مې کېښودل، بس د ولسمشر مرگ ته شپې رالڼدېدې او هغه ورځ هم راغله چې سهار وختي زما تر نظارت لاندې د غونډې لپاره ترتیبات روان وو یعقوب او جمال ټول کارونه زموږ د پلان له مخې جوړ کړل، لومړی یې سټیج او سټیج باندې د مایکونو سیستم، له راډیو تلویزیون او لوډ سپیکر سره عیار کړل، هغه جوړ شوي مایکونه یې په میز ودرول، یعقوب او جمال خپل کارونه داسې منظم پر مخ بېول لکه لس کلنه تجربه چې لري.

د ښار او شاوخوا سیمه خو لا یوه میاشت وړاندې امنیتي کسانو په اجاره کړې وه، خو په دې سهار چېرته چې عسکر او پوځیان وو دلته راغلي وو، اخیر جشن و، زموږ نطقانو له سهار اتو بجو نه په سټیج باندې شعرونه او شعارونه ویل، خو په ما هیڅ وخت نه تېرېده، جمال اوس له دې ځای نه تللی و، هغه له موټر سره راته د زړو مکرویانو په سرک ولاړ و، کله، کله مې دهغه خبر هم اخیسته، ډاکټر صیب مې له جمال سره په تماس کې کړی و، چې د هرې شېبې خبر ترې واخلي، ځمکې راته ځای نه راکاو، کله، کله به وېرې پسې واخیستم، بیا به مې ماشومان سترگو ته ودرېدل، ځکه تر اوسه مې لا زړه هماغسې ډک پاتې و.

د دې جمهور رئیس وژل زما نه بلکې د ټولو افغانانو ارمان و، افغانانو په دې باور درلود چې دا جمهور رئیس به افغانستان ته سوله او پخلاینه راوړي، خو پوهان په دې پوهېدل چې دا رئیس جمهور به د هېواد جرړې وباسي.

له ځانه سره مې پرېکړه کړې وه چې دا به زما ورورستي عملیات وي، نور به په کور کېنم او له سره به خپل ژوند پیلوم، ښه پوهېدم چې ولسمشر دلته راځي خو کله به وېرېده، چې که رانه شي، که مخکې له وخت نه څه گډوډي رامنځ ته شي، بس وسوسي وې چې تلې راتلې، که مو فکر کړی وي د امتحان شېبه ډېر سخته وي هرڅوک ترې وېرېږي، دا هم زما د امتحان ورځ وه، داسې امتحان چې ډېره موده مې پرې کار کړی و او دا زما لپاره ورورستي چانس هم و، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل، اته نیمې شوې، نهه شوې نهه نیمې شوې خو د ولسمشر درک ونه لگېد، لسو ته لس دقیقې پاتې وې چې نطق په یو ډول احساساتي لهجه ولسمشر ته ښه راغلاست وویلو، گورم چې ولسمشر په جیب موټر کې په غونډه راننوت، ناست کسان یې د احترام لپاره له خپلو ځایونو نه پورته شول، یوه لنډه دوره یې ووهله، له جیب نه راکوز شو، په شونډو یې مسکا غوړېدلې وه او لاسونه یې خلکو ته ښورول، له بلې خوا په سټیج باندې بد حال و، کله به ویاند راوړاندې شو او کله به ویانده، مراسم ښه په درز کې روان وو، د پخوا په پرتله امنیتي تدابیر ډېر سخت شوي وو، ځکه خو دولتي چارواکي په ښه

ډاډه زړه په جشن کې ناست وو، خو زه نه يم پوه شوی چې مراسم څه ډول وو، چا خبرې وکړې او څه څه کارونه وشول، سخت ستړی شوی وم، ځکه چې زه شاوخوا گړخېدم، همکارانو ته به مې لارې ونيولې، د ژوندیو نشراتو پوښتنه به مې کوله، چې دې وخت کې، زموږ نطق ولسمشر ته بلنه ورکړه چې ستيج ته راشي او ورسره ټول ناست خلک يو ځل له خپلو ځایونو نه پورته شول، خو د نطق له غږ سره په ما سمه تبه راغله، زړه مې سخت وارخطاو، دا وخت له ستيج نه لرغوندي لرې تللی وم، ولسمشر خبرې پيل، کړې خو زه لکه مېخ شوی چې يم، دې وخت کې جمال راته زنگ ووايه، له زنگ سره لکه له خوب نه چې وپېښ شم، پرته له دې چې څه ورته ووايم، ټليفون مې بند کړ او بڼه چابک مې ځان ستيج ته ورنژدې کړ، خو د ستيج شاوخوا ننگه چاپلوسان ولاړ وو، ما کونښن کاوه په داسې ځای کې ودرېږم چې مایک راته سم ښکاره شي، دې کې تقريباً شل دقيقې تېرې شوې، نور مې زړه پرسېدلې و، نور مې حوصله نه وه پاتې، پوه شوم چې کار خرابېږي، ستيج ته وړاندې لاړم، ولاړو کسانو ته مې په ډېر ادب د ناستې بلنه ورکړه، ما وې چې ولسمشر سم نه ښکاري، ژوندي نشرات دي، کور بې ودان ځينې په خپلو ځایونو کې کېناستل او ځينې بيا ان له مانه هم شله وو، خو له دې کار سره ما ته لار صافه شوه، دې وخت کې د ولسمشر خبرې پای ته نيژدې وې، چې مېبايل مې پسې راوويست، ما وې چې همدا اوس وژل کېږم هم ژوندي به رانه لاړ نه شي، تقريباً خبرې يې خلاصې وې خدای پا ماني يې کوله، چې مېبايل مې غوږ ته ونيو، له مایک سره مې مخامخ کړ او پټی مې کېکارله او ورسره داسې درزشو، چې ولسمشر يې ان په دېوال وويشت، گډوډي شروع شوه، هرچا کونښن کاو چې ځان وباسي، په منډه مې ځان جمال ته ورساو، ټوله سيمه يو ناڅاپه کلا بنده شوه، خو زما په موټر د لور پورې چارواکو د موټرو تاپه شوی کارت لگېدلی و، چا راته څه نه شو ويلی، يعقوب له مانه مخکې موټر ته راغلی و، په يوه شېبه کې مکرويانو ته ورسېدو، موټر مو د باندي ودر او، په منډه کورته ورننوتو، دستي مې ډاکتر صيب ته زنگ ووايه، لاسونه او پښې مې رپېدل، سخت ډار شوی وم، په ډېرې سختۍ مې ډاکتر صيب ته وويل: کارو شو.

دې خبرې سره له ها ځوانه د خنداگانو غږونه پورته شول، پسې مې د ډزو غږونه هم واورېدل، ډاکتر صيب د کاميابۍ مبارکي راکړه او ويې ويل، چې همدا اوس ځانونه راوکاږي. ما خپله فرانسوي ږيره ژر، ژرکله کړه افغاني جامې واکتې او پکولونه مو په سره کړل، کور مو قلف کړ او خپل موټر کې مو لوگر خواته حرکت وکړ، خو داسې بده ورځ مې په خپل عمر کې هم نه وه ليدلې، ډېرې خلک لاله پېښې خبر هم نه وو.

جمال دوی ته مې وويل چې څو ورځې به لږه گډوډي وي، خو بيا که خدای کول ډېر عمر به امن او کراري وي، بڼه و ترلوگر پورې له ډېرو تالاشيو نه ژوندي ورسېدو، لوگر نه خوست ته لاړو هلته مو هم يوه قرارگاه وه، هلته مو بڼه شپه تېره کړه، موټر مو پکې ودر او، سبا سهار له لمانځه نه وروسته مو (بېرک تانې) ته حرکت وکړ، بېرک تانې نه، علي زيو ته ورسېدو ډاکتر صيب ته مې زنگ ووايه، د هغه خوشحالي مې د ټليفون په غږ کې حس کړه، چې ويل يې ميرام شا ته ځان راوړسوي، څو ساعته وروسته مرکز ته ورسېدو، کوم زر کسان به په يوې کلا کې راټول شوي وو، زموږ په ليدلو ټولو زموږ په خوا رامنډې کړې، څو چې مې ځان ته پام کېده، هوا ته پورته شوی وم، کوم لس دقيقې يې په اوږو کېنولی وم، په دې ورځ مشرانو او کشرانو زموږ بڼه هرکلی وکړ، ډاکتر صيب خو په جامو کې هم نه ځايېده، بس ميلمستياوې او انعامونه راته راکړل شول، ډېرو خو پېژندم، خو دا وار چې هر ځای ته تللم، خلکو به يو بل ته ويل: دغه دی تورن!

ځينو خو به داسې فکر کاوه چې تورن يانې تورزن.

زموږ په مرکز کې مويو ځانگړي دفتر درلود چې د تلویزیونونو او راډیوگانو خپرونې پکې ليدل کېدې او اورېدل کېدې او ځينې مهمې خپرونې يې ثبتولې هم، دغه عمليات زموږ د ملگرو له خوا نه هم په يوه سيډي کې بازار ته وړاندې شول، خلکو به زموږ لخوا جوړې شوې سيډي گانې لکه ډرامې داسې کتلې، د ولسمشر په وژلو سره ټوله نړۍ ولږخېده، له (سي ان ان) نه نيولې بيا تر سيمه یزو رسنيو پورې د ولسمشر په وژلو رپوټونه او بحثونه جوړ کړل، زما تصويرونه يې په تلویزیونونو کې ښودل، او د راډيو ټلویزون رئيس بندي شوی و.

شاو خوا درې څلور میاشتې دلته ایسار شوم، کورته مې سخته تلو سه وه، ځکه میرمن مې تر پخوا یو څه بڼه شوې وه، غوښتل مې چې په خپلو سترگو یې وگورم او خپل غمونه ورسره وژاړم. دا هم ورته ووايم چې ما د خپلو اولادونو بدل واخيست.

د جمعې ورځ وه چې ډاکټر صیب نه مې د کورته تگ اجازه واخيسته، درې ساتونکي یې راسره کړل، د روانېدو پرمهال یې راته په خندا وویل: توره! ستا د ازپورتیا او قرباني کومه بې مانا کیسه نه ده، دا منم چې تا ولسمشر وواژه، دا ډول کار د نړۍ په تاریخ کې ډېر لږ تر سره شوی دی، خو ته یو واقعي اتل یې، تا د انسانیت، افغانیت او مسلمان په جامه کې یو لوی خاین او د کفارو گوندو اگی او جاسوس وواژه، نړۍ به مې په دې پوه شي چې که د ټولو افغانانو په خوښه او سلا یو ریښتینی او مسلمان انسان ددې خاورې مشر انتخاب نه شي دلته به د نورو په خوښه او د نورو په گټه رالیږي گو ډاگيان که ټوله نړۍ هم ورسره وي بریالي نه شي.

ماته هغه وخت دا خبرې هسې گپ ښکارېدې، کله به شیطان راته وسوسه راپیدا کړه، له ځانه سره به مې وویل، هسې مو سړی راباندې خراب که، خدای خبر که افغان دولت کې تاسو ته څوک برخه درکړي، کله به مې ویل، که دا حالت لکه څنگه چې موږ فکر کاوه د خبرو او سولې له لارې سم شي نو دا ځل به د راديو تلویزیون د نشراتو مسئول نه بلکې د راديو تلویزیون رئیس شم.

زه هم عجیب سړی يم، د خپل خیال پلو کیسې تاسو ته کوم، خیر لږ، لږ دې دا هم پکې وي، رابه شم اصلي کیسې ته، ډاکټر صیب راته ویل چې بل سبا ته لاړ شم، ما هم ورسره ومنله، بل سبا یې ښې ډېر پیسې راکړې او د کور په لور روان شوم، شپه مې کلي ته ورسوله او ملگري رانه سپین غره ته لاړل، ډاکټرانو ویلي وو، چې له میرمینی سره مې باید ډېر بڼه سلوک وشي، هغوی ویلي و چې ددې درمل د مور، پلار او خاوند مینه او محبت دی، ترڅو چې هغه تېر وختونه یې هېر شي، هېر بدل چېرته خو دا مې زړه ته ولوېده چې که موږ یې خوشاله وساتو کېدای شي چې یو څه گټه به ورته ورسوي، اوس مې غچ اخیستی و اوس نو ما ته همدا کار تر ټولو لوی کار و چې د خپلې

مېرمنې د درد دوا شم، له کلي خو هسې هم نه شوم وتلی، بس ټوله ورځ به یې سرته ناست وم، په لومړیو وختونو کې به په شپه ورځ کې کله د یو ساعت لپاره او کله دوو ساعتونو لپاره رکه روغه شوه. خو همدا چې ماشومان او هغه ناوړه پېښه به یې په زړه شوه، په هماغې شېبه به یې هوبڼه شوه، خو کرار کرار بڼه کېده، یو وخت داسې هم راغی چې په ورځ کې به څلور یا پینځه ساعته بڼه وه، سړی په خپل عمر نه یو هېرې اونه خو کوم مامور وم چې د معاش لپاره به مې ورځې شمېرلې، خو داسې ورځ مې هم ولیدله چې الله پاک یو گلالی ځوی راته را ډالی کړ، یواځې ځوی نه بلکې د ځوی له پیدا کېدو سره زما د میرمنې حالت هم بڼه شو.

دقیق وخت څو راته نه دی مالوم چې په کلي کې مې څومره وخت تېر کړې، خو دا مې په یاد دي چې په لومړیو کې حالات یو څه خراب شول، د حالاتو د ډېرو خرابېدو د مخنیوي لپاره ټول همدې یوې نتیجې ته ورسېدل، چې د افغانستان د حالاتو د کنټرول کېدلو یواځینۍ دحل لاره بېرته لویه جرگه ده؛ لویه جرگه جوړه شوه، ټولو افغانانو او د ټولو افغانانو او د ټولو سیاسي گوندونو استازو پکې برخه واخيسته، په دې لویه جرگه کې گډونوالو یو بل د معدني او بویو بوتلونو سره ونه ویشتل او نه هم د بهرنیو جاسوسانو نه جوړه یوه لویه جرگه وه، بلکې ریښتیا هم د ټولو افغانانو په خوښه یو ملي حکومت جوړ شو، خلکو د خوښۍ جشنونه کول، څه وخت وروسته، په کور کې د غرمې په خواږه خوب ویده وم، چې دروازه وټکېده، په غږ یې راوینښ شوم، کله چې دروازې ته ووتم، څو پوځي موټرونه او په عسکري لباس کې خلک له کوره تاو شوي دي، خو دا ځل یې زما د کور دروازې ته بم کېښود، بلکې دروازه یې وټکوله او چې زه بهر ورووتم بې له کومې خبرې په هرڅه و پوهېدم، بې له دې چې کورته ننوځم په موټر کې یې واچولم او حرکت مو وکړ؛ دا حکومت زما په هڅو او زما د ملگرو په وینه جوړ شوی و او همدې حکومت زه بندي کړم؛ زما مېرمن اوس بڼه شوې ده، اوس کله، کله بنديخانې ته راځي او ماته پاکې جامې او نور څه چې زه ورنه وغواړم راوړي، ځوی مې هم غټکی شوی دی، زه ورته ډېر خوشاله يم، اخیر د ړندې سترگې او ښکته ده.

ولس مشر ما وڙلى

ارش ننگيال

په دي دوران کي کوم وهل ٽڪول نه وو ، په لومړني محڪمه کي راتہ د
عمر قيد سزا واورول شوه ، ڪڪه په زغرده مڀ وويل چي (ولس مشر ما
وڙلى !)